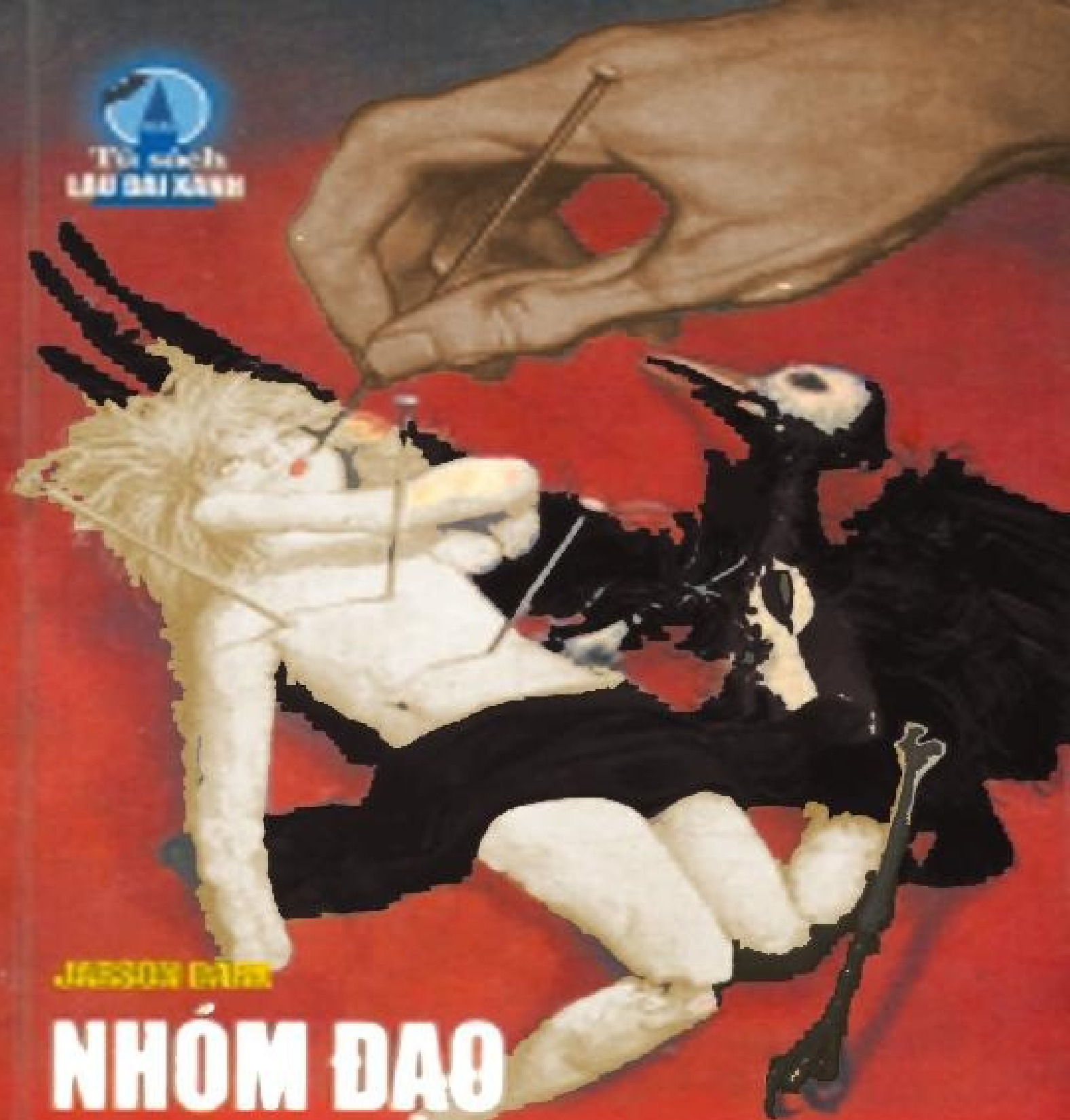

Tủ sách
LƯU ĐẠI KHANH

JASON PARK

NHÓM ĐAO WUYANG

Nhóm Đạo Wyang

Jarson Dark

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table Of Contents

[Tựa đề](#)

[Đôi Lời Về Tác Giả Và Tác Phẩm](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

ĐÔI LỜI VỀ TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM

Jarson Dark khởi đầu sự nghiệp viết văn của mình vào năm 1966 với một tiểu thuyết giả tưởng. Sau đó, ông tiếp tục viết một vài tiểu thuyết hình sự và Western, cho tới khi sáng tác ra nhân vật John Singlair, một chàng thám tử tại London, nhân viên của Scotland Yard. Đối tượng theo dõi, diệt trừ của John không phải là những tội phạm bình thường. Cùng các bạn bè, cây thánh giá thần và khẩu Beretta bắn đạn bạc, John Singlair là một chuyên gia đuổi ma diệt quỷ. Thành công của những chuyến phiêu lưu mà John thực hiện đã đẩy sáng kiến thành một loạt truyện với số lượng độc giả không ngừng tăng.

Jarson Dark sử dụng tất cả mọi "ngóc ngách" của thế giới bí hiểm, từ những huyền thoại cổ đại bao trùm châu lục như quỷ Medusa, ma cà rồng, cương thi... những câu chuyện của đạo Thiên Chúa, đạo Phật, đạo Hồi, các nhóm đạo Á, Mỹ, Âu, những truyền thuyết của từng địa phương cụ thể, trộn lẫn với những lý thuyết khoa học viễn tưởng hết sức hiện đại như trường thời gian, các trường vật chất, dòng điện sinh học cực mạnh... Chất huyền thoại được tác giả dùng để "xử lý" những vấn đề thời sự nóng bỏng theo một nhân sinh quan dương bản: bảo vệ môi trường, giữ gìn nền tảng gia đình, giữ gìn lòng tin vào cái thiện...

Trong mỗi một tiểu thuyết, tác giả cho người anh hùng của mình ra trận tại một địa điểm cụ thể tại các nước châu Âu và kể cả các địa điểm tại châu Phi, châu Mỹ. Những yếu tố đặc thù trong những huyền thoại của địa phương được sử dụng làm nền tảng cho một cuộc đụng đầu quyết liệt giữa cái tốt và cái xấu. Mạch chuyện nhanh gọn là sức thu hút chính. Những nét miêu tả tuy thoáng qua song sắc sảo về phong cảnh, tập tục của địa phương cũng tạo nên một khía cạnh hấp dẫn khác. Một điểm cần nhấn mạnh trong loạt truyện John Singlair là giới hạn tuân thủ Luật Bảo Vệ Thanh Thiếu Niên của nước Đức được tác giả Jason Dark luôn luôn giữ vững: rất hấp dẫn, song không quá đậm máu, không quá căng thẳng, không quá nhiều xác chết. Cái tốt, cái dương bản luôn vượt lên, luôn chiến thắng bản thân mình, đạt tới những đỉnh cao mới.

CHƯƠNG 1

Cái chết đang tiến qua London.

Chẳng phải là gã Thần Chết xương xẩu vác liềm và mặc áo thụng. Không, lần này nó mang hình dạng một con người. Một người từ xa tới đây, kẻ đã xác định cho mình một nhiệm vụ rõ ràng, kẻ hứa hẹn những người mắc nợ một tương lai u ám. Rồi bầu trời này sẽ nhuộm màu máu. Một đoàn ma quỷ sẽ đổ ập xuống đầu những kẻ đã một lần dám phạm tội với hắn.

Không một ai nhận ra hắn. Ở London này hắn là người lạ.

Không một ai nhìn rõ gương mặt đang ẩn xuống bóng tối của vành mũ. Hơn nữa, gã đàn ông cũng tránh không đi vào những nơi sáng đèn.

Buổi tối hôm nay trời se se lạnh. Gã cũng mặc một chiếc áo bành tô dài như mọi người đi đường khác. Gã quả thật chẳng khiến ai chú ý....

Gã đàn ông đã đi taxi ra một thị trấn ngoại ô. Ở đây, gã gặp một cuộc sống khác với trong London, yên bình hơn, thông thả hơn. Không quá nhiều xe cộ, không khí sạch sẽ hơn, bầu trời trong lành hơn. Đường nối với nội thành là tàu điện ngầm và xe buýt.

Cả ở đây, gã đàn ông cũng né những khu phố đông người. Gã đi men theo phần rìa thị trấn, nơi những ngôi nhà đứng cách xa nhau và những trang trại đầu tiên đã xuất hiện.

Đây là một khu đất đã được khai khẩn. Những cánh đồng bằng phẳng và thảm cỏ nối nhau. Trong bóng chiều, chúng gây ấn tượng một bàn cờ khổng lồ, rãnh ngăn những ô cờ là những dãy rào gỗ hay bằng cây trồng.

Gã đàn ông đứng lại khi đi tới một con phố hẹp, dẫn lên hướng Bắc. Những cây dương cao viền hai bên con đường trải nhựa.

Vào giờ này, trên đường có rất ít xe. Thỉnh thoảng có bóng xe đạp lạng lế lướt qua. Gã đàn ông lẩn vào đằng sau một thân cây.

Đã hỏi đường từ trước, gã đàn ông biết hắn phải đi bộ một đoạn mới tới được mục tiêu. Trang trại đó nằm đơn độc giữa đồng như thể có ai đặt nó ở đó rồi quên tới đón.

Làn gió nhẹ nhàng thổi tới, mang theo mùi hương trong lành của hoa trái và mùa xuân.

Đôi môi nhếch thành một nụ cười độc ác gã thầm nghĩ chỉ một chút nữa thôi, mùi hương tự nhiên này sẽ được thay thế bằng một mùi hoàn toàn khác. Bởi cả cái chết cũng có mùi riêng. Dù mỗi lần mỗi khác, nhưng những ai quen biết Thần Chết, luôn có thể nhận dạng nó qua khứu giác.

Gã đàn ông nhảy qua hào nước ven vệ đường. Chân gã thoáng chìm xuống mặt đất mềm, ẩm ướt, rồi cất bước, thẳng tới mục tiêu.

Dù có một đường mòn nhỏ dẫn tới trang trại, nhưng gã đàn ông không dùng nó. Hắn đi xuyên qua bãi cỏ dại, mọc ngang bấp chân.

Trên trời, mặt trăng đang tỏa xuống một thứ ánh sáng nhợt nhạt, trông nó như một chiếc đèn pha chưa được bật hết.

Gã đàn ông đi tiếp. Hắn định hướng bằng cái bóng đen đen của ngôi nhà chính và cả ánh đèn đang hắt ra từ một ngôi nhà nhỏ bên cạnh đó.

Một luồng sáng yếu ớt chỉ tỏa đủ cho hai khuôn cửa sổ nhỏ. Ra tới ngoài, nó lịm đi rất nhanh, chẳng đủ để hắt xuống đất. Khuôn mặt gã đàn ông hầu như bất động. Chỉ có ngọn gió là thổi thẳng vào hắn và chơi đùa với làn áo bành tô rộng thùng thình.

Trong bóng tối, hắn đã ước đoán nhằm khoảng cách. Gã đàn ông cần nhiều thời gian hơn dự định. Tới gần mục tiêu, gã bỗng thấy khó chịu vì một sự kiện ngoài dự kiến.

Gã nghe tiếng kêu vắng ra từ khu trang trại. Tiếng kêu của những con cừu, tiếng be be của những con dê.

Thật ra, việc đám gia súc kêu có thể là chuyện bình thường. Nhưng yếu tố bất thường là chúng kêu quá lớn, quá hốt hoảng. Đám súc vật trong đó chắc đã cảm thấy có một thế lực khủng khiếp đang tiếng lại gần chúng.

Với mỗi bước chân của gã đàn ông về hướng chuồng, sự hoảng sợ của bầy cừu và dê càng tăng lên.

Chúng sợ hãi, hoảng hốt. Loài cừu và dê vẫn còn tin vào bản năng, chúng biết rất chính xác bao giờ có thể an tâm, bao giờ thì hiểm họa đe dọa.

Giống như bây giờ...

Ở khoảng đất trước chuồng, cỏ đã bị những bước chân qua lại đạp bẹp. Một thứ mùi gay gắt xông lên, mùi của phân và nước tiểu súc vật. Gã đàn ông nghĩ tới con chó chăn cừu, chắc nó đang phải lần quất đâu đây. Nhưng hiện gã chưa nhìn thấy nó, mà cũng không nghe thấy tiếng sủa.

Con vật ở đâu?

Cửa chuồng chỉ còn cách gã vài bước chân. Ngôi nhà chính nằm ở phía tay phải hắn. Những khuôn cửa sổ tối trông như những con mắt đang quan sát.

Giữa hai khuôn cửa sổ là cửa ra vào.

Gã đàn ông chợt nín thở khi tiếng kẹt cửa vọng tới tai hắn. Rồi hắn nghe tiếng thờ dòn dập của con chó.

- Tìm đi, Blacky, tìm đi!

Tiếng người đàn ông vang lên trong nhà. Người chăn cừu cử con chó ra ngoài xem xét tình hình, chắc anh ta đã nghe tiếng kêu bất thường của đàn gia súc.

Gã đàn ông chuyển động nhanh như chớp. Sau ba bước chân, gã đã chìm vào bóng tối của bức tường nhà. Mặc dù vậy, con chó vẫn tìm ra kẻ lạ. Nó nhảy những bước dài về phía hắn. Gã đàn ông không nhận ra nó thuộc giống chó nào. Gã tập trung vào những việc khác, rút từ dưới áo bành tô ra một loại vũ khí mà người ta thường dùng để đi rừng vùng nhiệt đới.

Một con dao quắm.

Con vật không biết điều đó. Nó lao tới, miệng há to, cái lưỡi thè dài. Con chó vừa sủa vừa gầm gừ, chạy đến bên gã đàn ông rồi nhảy lên. Một cú nhảy bị cắt ngang chừng. Món vũ khí rít lên trong không khí.

Trúng đích!

Một tiếng rên cuối, máu vọt ra, thân con vật rơi trở lại, đập xuống đất, cong lên, bốn chân giãy giãy, rồi nó nằm im.

Yên tĩnh trở lại.

Gã lạ mặt đứng lại. Gã biết con chó đã chết. Con dao quắm sắc như thể chính quỷ Satan đã ra tay mài nó. Chỉ một cú chặt đã đủ để đầu chó gần lìa khỏi thân.

Một sự yên lặng nặng như chì. Nó như một cơn kinh hoàng khiến người ta dựng tóc gáy. Nhưng kẻ giết chó hả hê tận hưởng sự yên lặng đó. Gã biết rất chính xác việc chưa xong, bởi gã biết

người chăn cừu sẽ phản ứng ra sao khi không thấy chó quay trở lại.

Vài giây trôi qua.

Sự yên tĩnh bị phá vỡ. Những con thú trong chuồng lại bắt đầu gào lên. Trong một thoáng, chúng cảm thấy hơi thở của cái chết và dờ dẫm như bị thôi miên.

- Blacky?

Một tiếng gọi gay gắt đập vào tai gã lạ mặt. Người chăn cừu đứng bên khuôn cửa mở. Nếu nhô đầu ra và quay sang trái, chắc anh sẽ phát hiện thấy một hình dáng lơ mơ như một hình rối cắt giấy.

Con chó không động đậy.

Người chăn cừu gọi một lần nữa, rồi đi vào trong nhà, để ngỏ cửa.

Đối với kẻ lạ mặt, đây là một bằng chứng cho biết người chăn cừu sẽ quay trở ra, xem xét tình hình.

Nét cười trên khuôn mặt kẻ lạ bây giờ là một nếp nhăn xấu xí và độc ác. Nó lóe lên như một tín hiệu xuất phát, trước khi gã đàn ông bước về phía ngôi nhà.

Hắn né tránh ánh đèn.

Hắn không lộ người khỏi bóng tối, bởi hắn thấy mình cũng là bóng tối.

Hắn dừng lại bên khuôn cửa. Từ trong nhà phả ra một luồng hơi ấm áp. Quầng sáng chẳng vượt quá ngưỡng cửa bao xa. Chỉ hai bước chân sau đó, nó đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Kẻ lạ mặt hài lòng.

Rồi hắn nghe tiếng chân. Người chăn cừu quay lại, và kẻ lạ mặt siết lấy con dao quắm chặt hơn. Gã đã không cho con chó cơ hội sống. Cả chủ nhân của nó cũng vậy, gã quyết định.

Người chăn cừu tới gần.

Những bước chân ban đầu nghe rất tự tin, nhưng yếu dần khi tới gần cửa, trở nên rón rén, canh chừng.

Người chăn cừu đã linh cảm thấy nguy hiểm. Anh ta biết đã có việc xảy ra, nhưng chưa hiểu rõ nguyên nhân, anh ta trở nên do dự. Chắc bây giờ nỗi sợ hãi đang thít cổ họng nó, kẻ lạ mặt nghĩ thầm, căng người lên.

Đôi mắt dưới vành mũ chuyển động. Đó là hai con mắt thẫm màu nhưng bóng loáng. Cả vành môi hắn cũng mấp máy, nhưng không hề sản sinh một âm thanh nào.

- Blacky...?

Người chăn cừu gọi chó, và kẻ lạ mặt thấy hắn đã đoán đúng. Giọng nói người chăn cừu bây giờ khác hẳn. Nó khàn khàn, sợ hãi, cảm giác bất an chắc đang đè nặng lên anh.

Kẻ lạ mặt nín thở. Hắn cảm nhận rõ nội tạng của hắn đang nóng rực lên. Một dấu hiệu cho thấy hắn sắp ra tay. Hắn không nhất nhất muốn giết người đàn ông này, anh ta không có trong danh sách của hắn. Chỉ khi cần thiết, người chăn cừu mới phải mất mạng.

Lưỡi dao quắm còn ánh lên sắc máu con chó. Sự sợ hãi của đám súc vật trong chuồng tăng lên. Tiếng kêu gào to hơn, vang ra ngoài. Những con thú bị nhốt bắt đầu trốn chạy. Chúng va vào nhau, húc vào tường, có những tiếng kêu nghe đậm vẻ tuyệt vọng, những con thú linh cảm thấy chúng sắp phải chết.

Một người chăn cừu yêu đàn súc vật của anh ta. Anh ta là chủ nhân, là người chăm lo cho chúng. Anh ta không thể bỏ mặc chúng trong sợ hãi. Anh ta phải ra ngoài xem xét.

Người đàn ông nghĩ vậy và bất chợt, anh rời nhà bước thật nhanh ra ngoài.

Anh lướt qua ngưỡng cửa, kẻ lạ mặt giơ dao lên rồi để cho người chặn cừu đi qua.

Lưng anh bây giờ xoay lại phía gã, anh không nhận ra gã. Chỉ một cú đập bằng sống dao là đủ.

Người chặn cừu đứng lại.

Tương đối gần kẻ lạ mặt, nhưng vẫn còn quá xa cho một cú đánh.

Kẻ lạ mặt phải tới gần anh hơn. Hắn bước tới. Trong đêm, hắn không nhận ra một đoạn gỗ nhỏ, nằm ngoài này đã lâu và hóa khô giòn. Nó gãy đôi khi bị bàn chân gã dè lên.

Người chặn cừu nghe thấy!

Anh xoay người lại.

Hai gương mặt nhìn thẳng vào nhau.

Một lạnh lùng và lì lợm, như một vệt mặt ma, tràn đầy phấn khích giết chóc. Một sự kinh ngạc đến đờ đẫn.

Người chặn cừu giơ tay phải lên. Mãi bây giờ kẻ lạ mặt mới thấy anh đang cầm súng. Trong tay anh là một khẩu Revolver dài nòng.

Nhưng anh không kịp bóp cò, con dao quắm nhanh hơn. Nó vọt đến cơ thể anh như đã chặt gọn con chó, cả người chặn cừu cũng gục xuống dưới chân kẻ giết người, không một tiếng động.

Kẻ giết người rút dao về. Lưỡi dao ánh lấp lánh. Máu dính trên đó.

- Lẽ ra mày không nên quay lại. - Gã đàn ông nói bằng một giọng lạ, nghe như giọng châu Á - Tao rất tiếc, nhưng đó là lỗi của mày.

Hắn sải chân bước qua người đã chết, nhắm về hướng chuồng cừu.

Đó mới là mục tiêu chính của hắn. Hắn muốn tới đó, đó mới là nơi hắn thực thi nhiệm vụ.

Gã đàn ông dừng lại bên cửa chuồng.

Những con vật bên trong đã sắp hóa điên. Hắn nghe tiếng kêu gào và rên rỉ, tiếng be be vừa uất hận vừa đau đớn, bởi những con thú trong kinh hoàng đã giẫm đạp lên nhau, làm một số con bị thương.

Điềm tĩnh, gã đàn ông nhìn cánh cửa. Nó chỉ được ngăn từ phía bên ngoài bằng một thanh chắn bình thường. Gã rút nó ra, rồi đặt tay lên nắm đấm.

Bàn tay trái hắn kéo cánh cửa chuồng, bàn tay phải cầm vũ khí.

Căn chuồng chìm trong bóng tối.

Một luồng hơi ẩm trộn lẫn mùi mồ hôi thú phả vào mặt hắn. Gã đàn ông nhìn thấy lơ mờ bóng những con vật đang hoảng hốt chuyển động. Gã nhìn thấy những đôi mắt, những thân hình mờ trắng, thỉnh thoảng lại sọc vệt đen, đó là máu đang chảy ra từ những vết thương.

Gã đàn ông xoay xoay con dao trong tay, chùi cán dao vào cùi tay trái.

Máu nhỏ xuống dưới đất...

Rồi hắn tiến vào.

Những con thú kêu to hơn. Giọng kêu của chúng tạo thành một địa ngục sợ hãi. Nhiều con mất đại đi, trong suốt như băng. Chúng chen chúc nhau dồn vào phía cuối chuồng và gã đàn ông mỉm cười tiến tới.

Rồi hắn ra tay.

Gã ra tay tàn nhẫn, không gì ngăn nổi. Gã làm việc thật chính xác. Một sự chính xác của Tử

Thần. Gã như đã trở thành một chiếc máy giết chóc.

Trong những giây phút sau đó, gã tiếp tục giết những con vật vô tội, không phương kháng cự. Không một ai ngăn cản gã không một ai quấy rầy. Gã có đủ thời gian gã có trọn một đêm để hành động.

Và gã đàn ông tận dụng cơ hội đó...

CHƯƠNG 2

Thật ghê tởm, cả người tôi bây giờ bốc mùi máu. Thanh tra Tanner đang đi cạnh tôi cũng im lặng. Một dấu hiệu cho thấy tình hình chẳng bình thường.

Thật ra đây không phải một vụ điều tra chính thức. Chính Tanner đã mời tôi đi cùng anh trong tư cách bạn bè. Một đồng nghiệp trẻ tuổi đang gặp bế tắc trong việc điều tra một vụ án đã tìm đến anh, nhờ giúp đỡ.

Tanner đã đến hiện trường. Anh gọi điện cho tôi và nói rằng tội phạm ở đây nhìn như thể có mang màu sắc nghi lễ.

Tanner và tôi là một đôi bạn cũ, đã nhiều lần cộng tác điều tra. Tôi thật khó mà từ chối lời đề nghị của anh. Tanner cũng không quên cảnh báo tôi phải chuẩn bị tinh thần.

Có một người chết. Người chặn cừu chủ nhân của trang trại đã bị giết. Các chuyên gia xác định anh bỏ mạng vì cú chém bằng một miếng thép lớn và rất sắc, một lưỡi kiếm hay một con dao quắm.

Chúng tôi đậu xe bên cạnh trang trại. Đợt khám nghiệm hiện trường đầu tiên đã kết thúc. Trong cả khu vực hiện chỉ có Tanner và tôi.

Như cả mấy thập kỷ qua, chánh thanh tra Tanner hôm nay cũng lại đội mũ phớt. Cái mũ như đã dính chặt vào đầu người anh. Hai làn môi anh ngậm một miếng xì gà lạnh, chỉ còn một nửa chiều dài nguyên thủy. Nó chuyển động theo mỗi bước chân đi, chìa ra phía trước như một ngón tay màu nâu, hăm dọa.

Tanner đút hai tay vào áo khoác. Dưới áo khoác là bộ comple xám như thường ngày, một chiếc cà vạt rộng bản đã trải qua không ít cuộc vật đối sao dờn, dĩ nhiên cả làn áo veston cũng không thể thiếu.

Mùi máu thật trầm trọng. Nó thổi về hướng tôi như một đám mây vô tận, như thể ngọn gió đang chú tâm chọc cho tôi nổi giận. Dù đã kiểm tra rất kỹ lưỡng, các chuyên gia của Ban trọng án vẫn không tìm được một dấu vết nào đáng kể. Chỉ duy nhất một vài dấu chân người.

- Tôi đã cố tình không cho chuyển chúng đi. - Tanner giải thích rồi hắng giọng vài lần.
- Cái gì kia?
- Xác súc vật bị giết.
- Xin lỗi, tôi đang mải nghĩ chuyện khác.
- Chưa xử lý xong vụ vừa qua hả?
- Cũng gần gần như vậy. Bọn chúng tôi đã bị thua một vố. Địa ngục và tay Satan đã giở trò độc địa và xỏ mũi được chúng tôi.

Tanner lắc đầu.

- Chẳng biết đến bao giờ thì cậu thắng được quỷ sứ đây?
- Tôi thật không biết.
- Nhưng cậu biết hẳn rất rõ mà.
- Không đâu, Tanner. Chẳng một ai biết rõ quỷ Satan. Nó vừa là tất cả vừa không là gì hết. Mỗi lần nó hiện hình thành con vật có sừng, đó là chẳng qua nó muốn làm vừa lòng loài người, vì chúng ta vốn quen hình dung ra nó như vậy. Nó cũng có thể là một con rắn, một con thỏ, một người đàn bà sang trọng, một người đàn ông đẹp đẽ, ai mà biết được...

- Vậy là nó ở khắp mọi nơi.

- Gần gần thế. Nó bắt chước mọi thứ ở mọi góc ngách xó xỉnh và thỉnh thoảng, nó ra bộ tử tế với con người bằng cách hiện thành những hình dáng mà họ muốn thấy.

- May mà đó là chuyện của các cậu. Tôi chỉ phải vật lộn với những kẻ sát nhân mình trần mắt thịt. Nhưng trong vụ này, quả thật tôi không được chắc chắn cho lắm. Bởi chẳng có người bình thường nào lại đi vào chuồng súc vật mà giết cừu và dê. Tôi chẳng quen ai kỳ quái thế.

- Chờ xem sao.

Chúng tôi đã đi qua bãi cỏ. Khoảng đất sát chuồng không còn cỏ mọc nữa. Đất lộ ra màu nâu, dày đặc vết chân người và thú.

Tôi dừng lại vì chợt phát hiện ra những vết đen trên mặt đất. Tanner khẽ gật đầu.

- Đó là máu khô. Đoạn mở đầu cho những gì mà cậu sẽ nhìn thấy ngay thôi.

Cánh cửa chuồng đã được đóng lại và niêm phong. Trong khi Tanner xé dấu niêm phong, tôi đưa mắt nhìn quanh. Tia nhìn của tôi lướt qua bãi cỏ, quay về con phố với hai hàng dương đứng viền hai bên, đều tăm tắp như hai đội lính chì. Ở phía xa kia, lấp ló qua những tán lá là những mái nhà đang óng ánh dưới nắng tháng tư.

Đó là một ngày xuân đẹp tuyệt vời. Thời tiết xấu đã lui bước, cả lớp mây xám cũng đi theo. Bầu trời chỉ ra một màu xanh ngăn ngắt với lác đác vài nhóm mây trắng nõn như bông.

- Cậu vào đi, John.

Tanner đã kéo cửa ra, tôi bước vào khoảng tối hình chữ nhật.

Nếu suốt cả thời gian qua tôi đã phải chống chọi với mùi máu ghê tởm thì bây giờ, cái mùi tra tấn đó còn nồng sộc lên gấp bội khi tôi bước qua ngưỡng cửa, vào trung tâm hiện trường.

Mùi máu nằm như một đám mây vô hình trĩu nặng, dính là là trên nổi kinh hoàng đang bày ra trên mặt đất.

Đúng nó là hiện thân của cái Ác, của nổi kinh hoàng.

Tôi không biết có bao nhiêu cừu và dê đã bị tên sát nhân giết chết, nhưng chắc chắn phải trên một tá. Những con thú còn sống đã được đưa đi nơi khác. Trong chuồng giờ chỉ còn xác thú.

Nhưng đó không phải là những cái xác bình thường. Thủ phạm đã ra tay có hệ thống. Xác súc vật nào cũng được hấn lột da bằng một bàn tay thạo nghề.

Tôi đứng đó, không nói gì. Tanner đến đứng cạnh tôi.

- Cậu có nhìn kỹ từng con thú thì cũng vậy thôi, John. Con nào cũng giống con nào.

- Bị lột xác.

- Chính thế.

Đám xác thú đang bóng lộn lên. Ruồi nhặng đã đánh hơi thấy và đang kéo về từng đàn từng lũ, vừa kêu vù vù vừa lượn quanh những đông thịt đang ánh màu đỏ tím. Một bức tranh ghê tởm!

Đã có một kẻ điên khùng mất trí, một tên bạo dâm đến hoành hành nơi đây. Nhưng hắn đã làm việc rất có hệ thống. Hắn không chỉ giết, mà còn lột xác kỹ từng con vật. Mà chắc chắn hắn làm việc đó chẳng phải chỉ để cho vui.

- Cậu muốn xem thêm không? - Tanner hỏi.

Tôi nhún vai.

- Đâu có được gì? Nhìn ở đây cũng đã đủ rồi.

Tanner để tôi yên vài phút và đứng chờ bên cửa. Rồi anh lên tiếng.

- Dĩ nhiên chúng tôi đã điều tra hoàn cảnh sống của người chần cù. Anh ta sống ở đây một mình. Một bà chị của anh ta sống gần Windsor. Chúng tôi đã gặp bà ta, nhưng bà ta nói hầu như chẳng còn qua hệ gì với em trai. Họ đã không gặp nhau trên ba năm nay. Anh Carpenter này cũng chẳng có con cái.

- Trông không hay chút nào. - Tôi nói.

- Đúng thế! - Anh mỉm cười với tôi - Lúc điều tra xong và chẳng thu được kết quả nào, tôi đã nghĩ hay là gọi điện cho anh bạn già John Singlair, có lẽ cậu ta có sáng kiến chẳng.

- Làm sao mà tôi có sáng kiến được?

Khuôn mặt vốn đầy nếp nhăn của Tanner bây giờ càng nhăn nhúm nữa.

- John, tôi đâu có chờ cậu đưa ra giải pháp. Nhưng tôi nghĩ là có thể cậu đã trải qua một vụ án tương tự, bởi vì mọi việc ở đây tôi thấy đều bốc lên mùi một vụ án theo nghi lễ. Hay tôi nhầm?

- Có lẽ.

Tanner găm gù.

- Hôm nay cậu lắm lời ghê!

- Tôi biết nói gì bây giờ? Tôi cũng đang đứng trước một câu đố khó và đâu có phải siêu nhân.

Chánh thanh tra nhìn lên trời và nói khẽ, với bản thân anh hơn là với tôi.

- Hay có nhóm đạo nào giật dây vụ này?

- Sao anh lại nghĩ thế?

- Có những nhóm đạo rất điên khùng. Tôi có thể tưởng tượng chuyện có đứa thích khoác lông thú mà nhảy múa quanh một bàn thờ kỳ quái, thờ một thần tượng nào đó. Có thể đó là một động cơ chẳng?

- Có thể.

- Nhưng cậu không muốn nhảy lên con tàu này đúng không?

- Đúng, Tanner, tôi không muốn. Tôi chẳng biết một thông tin nào cả. Điều chắc chắn duy nhất chỉ là đã có một người bị giết và cả một loạt súc vật bị giết rồi bị lột da.

- Đừng quên con chó của người chần cù!

- Nhưng nó đâu có bị lột da.

- Đúng. Chính vì thế mà tôi cho rằng thủ phạm chỉ muốn có da cừu và da dê. Mọi chuyện khác đều không quan trọng. Hắn chỉ quan tâm đến hai loại súc vật này. Và tôi rất muốn tìm ra động cơ, cậu hiểu chứ?

- Dĩ nhiên, tôi cũng sẽ rất quan tâm.

Tanner nheo mắt trái nhìn tôi.

- Vậy mà cậu vẫn không muốn lên tàu, John?

- Không.

- Đáng tiếc.

Tôi đặt một bàn tay lên vai anh.

- Đừng giận, Tanner, nhưng đây thật không phải vụ của tôi.

- Nó có thể trở thành một vụ của cậu.

- Ai nói với anh thế?

Tanner gõ tay lên ngực.

- Đây, John, cảm giác của tôi. Nó nói rất rõ ràng là trong vụ này còn nhiều điều bí ẩn hơn là ta tưởng.

- Còn gì nữa?

- Không biết. Tôi sẽ khuyên anh bạn phụ trách vụ này bắt tay khám nghiệm lại từ đầu, không chừa một chi tiết nào.

- Không đến nỗi tồi.

- Có điều chắc chắn sẽ không có kết quả.

Tôi nhún vai.

- Nếu có tin gì mới, Tanner, làm ơn cho tôi biết nhé?

- Thôi được. Tôi hiểu rồi. Cậu muốn quay về cái văn phòng đẹp tuyệt vời của cậu.

- Vâng, đúng thế! - Tôi gật đầu hồi hả - Tôi nhớ bốn bức tường ngọt ngào đó muốn chết đây.

- Đi, tôi đưa cậu quay trở lại.

Trước khi đi, tôi quay nhìn căn chuồng một lần nữa. Nó đã trở thành một hiện trường khủng khiếp, thành một địa điểm của tội phạm, bởi người ta có thể phạm tội với cả súc vật.

Mùi máu còn bám chặt lấy khoang miệng. Tôi châm cho mình một điếu thuốc lá, nhưng nó không xua đuổi được mùi máu. Chỉ sau ba hơi thuốc, tôi đã quăng nó ra xa.

Chúng tôi đi về bằng xe của Tanner. Trên đường về tới tòa nhà của Scotland Yard, hai chúng tôi kiểm lại một số lý thuyết và khả năng nhưng không tìm ra lời giải.

- Ít nhất thì cũng giữ vụ này lại trong đầu. - Chánh thanh tra yêu cầu khi đưa tay cho tôi bắt.

Tôi búng tay vào vành mũ anh.

- Đừng lo, tôi sẽ nhớ. Và tôi chờ anh gọi điện lại.

- Để báo lời giải hả?

- Dĩ nhiên rồi. Hiện chúng tôi đang bận quá.

Tanner giơ ngón tay trở đe dọa.

- Đừng quên linh cảm của tôi, John. Đừng quên đấy!

- Tôi sẽ nằm mơ thấy nó.

- Thế thì tốt.

Tôi đóng cửa xe lại và biến về hướng cổng vào tòa nhà của Scotland Yard.

Văn phòng của chúng tôi cũng đã đón xuân về, chẳng phải qua khuôn cửa sổ, mà qua cô nàng Glenda Perkins hôm nay ăn bận thật tươi tắn. Không phải váy dài trang nghiêm, mà là một chiếc quần lửng ngang bụng chân rộng thùng thình. Vải màu đen lốm đốm những chấm tròn vàng. Chiếc áo thun bên trên cũng màu đen. Làn áo khoác mỏng nhẹ dài tới ngang lưng lại vàng màu vàng sáng của những chấm tròn.

- Đẹp lắm! - Tôi nói và được thưởng cho một cái nhăn mũi, như thể Glenda phát ngán lên khi phải nhìn thấy tôi.

- Em sao thế? - Tôi hỏi.

- Nhiều sao lắm!

- Chuyện gì vậy?

Cô gái đánh hơi.

- Anh thối quá, John Singlair. Em phải nói thật, anh bốc mùi thối rùng rợn.

Tôi nhăn mặt.

- Này, người ta chào nhau như vậy đó hả? Em thật không biết ngượng.

- Nhưng mà Glenda nói đúng đấy! - Suko lên tiếng từ khuôn cửa vào phòng làm việc - Cậu thối thật mà.

Tôi xoay người lại. Bạn tôi đang tựa người vào khuôn cửa và đưa tay bóp mũi.

Tôi ra vẻ vô tội và nhún vai.

- Hai người làm sao thế? Tôi bốc mùi gì hả?

Suko bỏ ngón tay khỏi mũi.

- Mình có thể nói rất chính xác. Cậu thối mùi máu và mùi chuồng cừu.

- Đúng.

- Thế anh lang thang đi những đâu vậy hả? - Glenda chen vào. - Em cứ tưởng Tanner và anh...

- Phải, bọn anh vào chuồng...

- Vậy là người ta đuổi anh ra khỏi nhà và anh đi tìm nơi ở mới.

Tôi cười rộng miệng, muốn tiến tới bên cô thư ký nhưng Glenda đã nhanh chóng né sang bên.

- Đừng có mó vào tôi, anh chàng ở chuồng.

- Anh sẽ không tìm nhà mới đâu, anh sẽ chuyển thẳng đến ở nhà em.

- Chắc không?

- Chắc chắn!

- Anh nhầm to rồi, anh thợ săn ma!

- Nói nghiêm chỉnh nhé! - Suko lên tiếng - Vụ đó có gì đặc biệt không?

Chẳng cần giải thích lâu la vì lý do Tanner cho gọi đến tôi. Cả hai người nghe chăm chú, nhưng rồi cũng chỉ biết lắc đầu vì họ chẳng hiểu gì. Cả Glenda lẫn Suko đều không thể hiểu tại sao lại có kẻ vào chuồng giết cừu và dê rồi lột da chúng ra.

- Hẳn không thể bán nổi thứ da đó đâu. - Glenda nói.

- Nhưng liệu hẳn có định bán hay không?

- Anh có biết khả năng nào khác không?

- Không.

Suko hỏi:

- Cậu thống nhất với Tanner thế nào?

- Bọn mình sẽ đứng ngoài cuộc. Mặc dù Tanner có cảm giác rằng vụ này chạy theo hướng của bọn mình.

- Mình cũng thấy thế.

- Em có cần phải pha cà phê cho arú không hả? - Glenda chen vào.

- Bắt đầu đi. - Tôi đáp rồi đi ra cửa.

- Cậu đi đâu thế?

- Ở khu vực dưới tầng trệt có phòng tắm. Mình thấy như cả người đang bị dính máu vậy.
- Mãi mới có được một sáng kiến hay! - Cả hai đồng thanh hát theo lưng tôi.

CHƯƠNG 3

Fahran Kulani cảm thấy nó thân hình cô gái đang nóng lên trong vòng tay ôm của anh. Chàng thanh niên chắc chắn cô sẽ không từ chối lời đề nghị anh.

Cô gái rên rỉ khe khẽ. Fahran Kulani siết chặt tay hơn.

- Em đã bao giờ làm tình với một người châu Á chưa? - Anh thì thảo vào tai cô.

- Chưa.

- Em có muốn không?

Cô gái cười lạnh lớt.

- Xem đã...

- Ngay lập tức?

- Khoan đã. Em... em không thích chỗ này. Anh ra trước đi, em sẽ ra sau. - Cô uốn người khỏi vòng ôm và chàng trai để hai bàn tay anh vuốt dọc làn da cô gái.

Thế rồi cô chạy lướt đi. Fahran Kulan nhìn theo tấm lưng và mái tóc vàng. Nó được nhuộm màu vàng chói như của ca sĩ Madonna. Anh đã nhặt được cô trong một khúc vắng bỏ hoang. Họ vừa cùng nhau đi ngang qua hai quán rượu và cuối cùng, hạ cánh xuống quán Diamont này. Đó là một túp lều tồi tệ, chỉ dành riêng cho một nhóm khách quen đặc biệt.

Anh đã kéo cô gái vào cái ngách nhỏ, nằm giữa đường đến phòng vệ sinh. Được chặn một đầu bởi một cánh cửa sắt, cái ngách rất tối vì đèn từ ngoài đường dẫn tới phòng vệ sinh không hắt được vào tới đây.

Fahran Kulani hít hơi thật sâu. Anh là một chàng trai vạm vỡ. Chỉ ba ngày nữa là anh tròn ba mươi tuổi, và anh thấy cuộc sống của mình chẳng đáng phàn nàn. Mặc dù anh chỉ biết trông vào những công việc tạm thời, nhưng thu nhập đủ cho rượu, cho tiền nhà và thỉnh thoảng, cho cả một cô gái.

Anh sửa lại áo quần. Cái áo khoác trông thật bảnh. Làn vải màu cà tím óng ánh như lụa. Nó rất đắt tiền. Fahran đã đánh cắp nó ở một cửa hàng. Khi người bán hàng ra tay ngăn cản, anh ta đã bị Fahran đâm gãy mũi, ngã xuống giữa hai kệ gỗ.

Kulani đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh. Đuôi tóc chằm xuống dưới hai tai. Khuôn mặt anh hơi rộng, hai con mắt xệch và làn môi ánh lên một nét thâm hiểm mơ hồ.

Trong quán đang vắng khách. Anh muốn ra ngoài đó chờ cô gái, rồi đưa cô về nhà. Cô nàng có bộ ngực không chèn vào đâu được, chàng trai thầm nghĩ. Đêm nay sẽ là một đêm nóng bỏng, vì dĩ nhiên, Pahran Kulani rất biết luật chơi.

Ánh mắt anh trượt về phía trước. Anh kéo lại ống quần. Đúng vào lúc chàng trai giơ chân định bước tới thì anh phát hiện ra chuyện lạ.

Chính ở chỗ ánh đèn hành lang hắt vào đầu ngách vừa thoáng có chuyển động.

Có ai đang đứng ở đó, đúng không?

Kulani bối rối, bởi lúc trước anh không hề nhìn thấy ai cả. Vậy mà rõ ràng ở đằng kia đang có người.

Có phải là đáng người thật hay chỉ là một cái bóng?

Chàng trai chần chừ bước một bước về phía trước và mở to hai mắt, nhìn cho rõ hơn. Nếu quả thật có một cái bóng vừa chuyển động trước mặt anh thì phải có một cái nền cho nó hắt lên

chứ.

Làm gì có nền nào ở đây.

Vậy mà anh vẫn nhìn thấy cái bóng.

Fahran Kulani đã bối rối. Giờ thì sự bối rối chuyển thành lo sợ. Anh không phải người Anh, anh vốn xuất thân từ đảo Java. Anh còn nhớ rõ mọi luật định và tục lệ của quê hương anh, một mảnh đất nơi người dân vẫn còn tin vào ma quỷ, những thực thể chẳng phải bao giờ cũng ở nguyên trong thế giới tối đen của chúng. Thỉnh thoảng chúng lại hiện thành những cái bóng, để đe dọa con người.

Nhưng đây là London, đâu phải Java!

Cái bóng vẫn hiển hiện. Nó là một hình ảnh rất khó miêu tả. Nó làm một cái gì đó không ngừng nhảy nhót. Có lúc to, có lúc nhỏ, có lúc dày, lúc mỏng. Nhưng nhìn chung thì cái bóng có hình người.

Thời gian ngừng trôi với Kulani. Chàng trai hầu như không thở nổi nữa. Không khí chợt đặc quánh lại. Anh có cảm giác như cái bóng đang hút hết không khí ra khỏi hành lang.

Làm gì đây?

Anh vẫn còn đứng đó. Anh cân nhắc, tự hỏi tại sao cái bóng lại hiện ra trước mặt anh?

Một lời chào từ địa ngục?

Cái bóng không nhảy nữa.

Nó dang tay phải ra. Bàn tay khum lại tròn tròn, nó đang cầm một vật gì dài dài, trông như một lưỡi liềm hay lưỡi kiếm. Có phải đó là dấu hiệu?

Anh phải đi khỏi nơi đây. Anh thấy như mình đang ngồi trong một nhà tù với bốn bức tường đang tiến về phía anh, không gian mỗi lúc một hẹp hơn.

- Cút đi! - Anh rít về hướng cái bóng, tự động viên mình.

Cái bóng vẫn đứng lại, còn anh thì không.

Kulani tiến về hướng nó. Anh khoát khoát hai tay như thể muốn xua nó sang bên, và anh hầu như bật cười lên khi thấy mình quả có thành công.

Cái bóng quay đi.

Nó xoay sang trái, né sang bên bằng một bước nhảy nhót, nhường chỗ cho Fahran. Mặc dù vậy, chàng trai vẫn thu gọn mình lại khi đi ngang qua nó, khi anh rời cái ngách nhỏ và bước vào khoảng hành lang bên ngoài.

Anh phải quay sang phải, và vì thế, phải xoay lưng lại phía cái bóng trong một thoáng.

Thế nên anh không nhìn thấy động tác giật lên của cái bóng, nhưng anh cảm nhận rất rõ hậu quả của nó.

Có cái gì lướt qua khoảng cổ hờ của anh, khiến anh bị thương.

Cảm giác đau đột ngột dúi chàng trai giật nẩy mình.

Kulani lao đảo. Anh muốn xoay người lại. Vai phải của anh quệt vào tường.

Vết thương cháy xốt lên như có ai rải acid vào trong đó. Chàng trai cúi lom khom, anh giơ hai bàn tay lên cổ và thấy máu ướm đầm những ngón tay sờ tới. Máu của chính anh!

Giờ thì anh quay được người lại sau.

Cái bóng đã biến mất!

Khúc hành lang trống vắng trải ra trước mắt anh. Một bầu không khí tĩnh lặng, bí hiểm, nằm giữa những bức tường vừa còn mang màu sơn xanh, nay đã bị phủ một lớp xám nhòe.

Fahran muốn chửi rửa, muốn trút cảm giác đau đớn ra ngoài qua tiếng la hét mà không làm được. Chỉ có tiếng rên rất khẽ thoát qua bờ môi anh, và chàng trai chỉ đủ sức lực tập trung cho cảm giác đau quở ám.

Nhưng nỗi đau không khiến anh sợ. Cái anh sợ là một cảm giác ngấm ngầm không tên đang lờ lờ phá đường thoát lên trên. Nó hiện tới như một lực ép bất khả kháng, đè bẹp mọi thứ khác và khiến cả hơi thở của anh cũng thành nặng nhọc. Lạ lùng làm sao, chàng trai thấy mình đang bị đẩy sang một thế giới khác. Đó là một thế giới đã ngang nhiên chen lấn vào thế giới hàng ngày của anh giữa lòng thành phố London. Đó là một thế giới bình thường ra chỉ dám ẩn náu trong những câu chuyện cổ và huyền thoại.

Cái chết đã xuất hiện và chỉ mới lướt sát người anh. Nói ma quỷ cũ xưa khủng khiếp của quê hương đã truy đuổi anh tới tận đây. Nghĩ kỹ hơn về những thế lực hắc ám đó, Fahran Kulani có cảm giác anh lại nhận dạng được chúng.

Cái bóng vừa rồi là một nhân vật của truyện cổ Java! Là một trong những nhân vật độc ác nhất, nguy hiểm nhất, kẻ chỉ xuất hiện để trừng phạt và giết chóc.

Có phải đó là Hoàng Tử Đen?

Fahran còn nhớ rõ những câu chuyện cổ xoay quanh nhân vật này. Hoàng Tử Đen là kẻ giết người, là một con ma, một tay sai của địa ngục. Người dân Java chỉ nói đến Hoàng Tử Đen trong sợ hãi và lo lắng.

Anh đã quên cô gái tóc vàng. Anh đã quên cả những cốc rượu. Anh phải ra khỏi nơi này nhanh như có thể và chăm sóc cho vết thương của mình. Anh cần ngay một miếng băng dán hay gạc vì máu vẫn chưa ngừng chảy.

May mà ông chủ quán là người tiết kiệm điện. Fahran hy vọng chẳng ai chú ý đến anh khi anh đi qua quán rượu và biến ra ngoài trời đêm. Phần rượu của mình anh đã trả tiền từ trước.

Không khí trong quán thật ngọt ngào. Đã có thêm khách mới. Ở đây có mọi màu da gặp gỡ lẫn nhau. Người ta nhảy, người ta uống, người ta kiếm một cô gái hay nốc rượu cho đến khi ngất xỉu.

Fahran Kulani muốn đi bình thường, nhưng kết quả chỉ là những bước chân lảo đảo như của người say khướt.

Một vài người khách nhìn anh. Trên những khuôn mặt đó là nét mệt mỏi, nhiều khi có cả hiểu lầm, nhưng không ai giữ chân anh lại. Đến ngang cửa, anh gạt một cô gái da đen sang bên khiến cô hét lên. Cô gái đang đứng dưới một chùm đèn màu, cả khuôn mặt và thân hình cô là một vệt màu sắc sỡ.

Cuối cùng, Fahran Kulani ra tới ngoài!

Không khí ở đây nồng nặc mùi cá như mọi góc ngách khác trên bến cảng. Nhưng chàng trai vẫn hít thật sâu vì thấy mình chao đảo. Rồi anh dừng lại bên một thùng rác, ngồi lên nắp thùng.

Cảm giác đau lờ lờ hoành hành trên gáy. Giơ tay ra sau, anh thấy máu đã chảy xuống tới lưng, dán chiếc áo sơ mi dính xuống da. Một cảm giác tởm lợm...

Thêm vào đó là đám lửa vô hình đang cháy dữ dội trên gáy. Vết thương sâu, vũ khí đã chạm gần tới gân. Fahran nhớ lại món vũ khí của Hoàng Tử Đen.

Chuyện cổ tả nó là một cây kiếm có lưỡi răng cưa. Chính nó đã chém vào gáy anh.

Một con ma đã biến thành hiện thực?

Chàng trai không còn muốn nghĩ tới nó nữa. Anh đã kiệt sức. Anh chỉ muốn về tới căn phòng của mình. Một căn phòng nhỏ như chuồng chim bồ câu, nằm về phía sân sau và được xây thêm vào phần nhà chính.

Anh không muốn gọi taxi. Anh không muốn nhìn thấy cảnh sát. Họ sẽ chỉ giữ anh lại và đặt ra mọi câu hỏi phiền phức trên đời. Điều quan trọng nhất là biến khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt.

Vậy là anh lao đảo đi tiếp.

Lề đường ở đây chẳng khúc nào bằng phẳng. Nó nhấp nhô, một vài chỗ đã bung ra. Con ngõ nhỏ hiện lên trước mắt anh như một đường hầm dài, đầu hầm bên kia đang ngoác miệng ra, dẫn thẳng anh xuống địa ngục.

Khi đến nhà, Fahren Kulani bước vào một cửa ngách rất hẹp bên cánh trái.

Có hai người lang thang nằm trong những chiếc túi ngủ bẩn thỉu. Chàng trai chạm chân phải họ, đánh thức họ dậy và nghe tiếng chửi rủa của vang họ theo tới sát chiếc cầu thang ở sau nhà, dẫn thẳng lên chuồng chim bồ câu của anh.

Đó là một cây thang bằng sắt, được hàn lại bằng hai cầu thang cứu hỏa. Nó dẫn lên một chiếc chiếu nghỉ chỉ to như mặt ghế đẩu. Cửa vào phòng khóa kín. Chàng trai mở nó ra, vịn nắm đấm sắt và nghiêng ngả bước vào trong.

Phần nhà xây thêm chỉ gồm duy nhất một căn phòng, nhưng nó có một cửa sổ và cũng tương đối thoải mái.

Có ghế bành, tủ cả khu rửa mặt. Phòng không đủ chỗ để đặt bồn tắm đứng. Trong góc phòng có đặt một chiếc chậu tắm ngồi bằng kim. Nó rất xứng đáng được đưa vào viện bảo tàng, phần bên trong đã có nhiều vết trắng.

Kulani cởi áo, chỉ để nguyên quần trên người. Chàng trai ném áo sơ mi và áo lót vào góc phòng rồi đi về hướng chiếc gương, dừng lại, quay người để nhìn thấy một phần gáy.

Anh bật tiếng rủa khi nhìn thấy vết thương.

Anh không ngờ nó dài và sâu tới vậy. Món vũ khí đã đâm sâu vào thịt da anh. Nhưng làm sao lại có chuyện đó được nhỉ. Một cái bóng đầu có thể giết người.

Cả Hoàng Tử Đen cũng không sao?

Anh mở vòi, nước chảy không mạnh lắm, cái vòi đã hơi lỏng. Fahren Kulani tìm một khăn bông lớn rồi lại nhìn kỹ vào gương.

Khuôn mặt của anh trông phát khiếp. Làn da đen đã hóa xám, như bị kẻ nào đó rắc tro lên trên. Hai bờ môi nhợt máu, hầu như hòa hẳn vào da. Chúng giật giật, run run mỗi khi Fahren lấy hơi. Chàng trai bất giác lắc đầu, như thể động tác sẽ xóa đi được hình ảnh đáng sợ trong gương.

Chiếc khăn bông anh đang cầm trong tay chẳng được sạch sẽ lắm, nhưng có lẽ đủ cho mục đích hiện thời.

Fahren thấm nước vào khăn bông, rồi áp cả khăn lên gáy.

Mỗi cử chỉ đều khiến cảm giác đau đớn đâm mạnh vào anh. Fahren Kulani rên lên, nhưng vẫn tiếp tục. Màu trắng của khăn bông đã biến mất, thay vào đó là một bức tranh đỏ rùng rợn.

Fahren vò khăn, chùi gáy một lần nữa và cân nhắc xem có nên đi gặp bác sĩ hay không. Thôi, đêm đã muộn. Anh muốn chờ tới sáng mai.

Bên dưới bồn rửa mặt có một chiếc tủ nhỏ. Chàng trai mở tủ, lấy ra khăn bông thứ hai, buộc nó quanh cổ như một chiếc khăn quàng rồi thắt nút xuống dưới cằm.

Cảm giác đau bây giờ đã dịu phần nào, nhưng anh không thể quen với nó. Fahrhan cần cái gì đó khiến anh mê đi một chút. Chỉ có một khả năng thôi: rượu.

Bao giờ trong nhà Fahrhan cũng có sẵn rượu Gin và Brandy rẻ tiền. Những cái chai đứng ngay cạnh bên giường nằm. Cả hai đều còn một nửa. Fahrhan ngồi lên trên cạnh giường, nhìn trần trời vào khoảng trống trước mặt và cảm nhận nỗi đau đang đốt lửa, gõ gõ trên gáy. Như có hàng ngàn chú lùn tụ hội về đây, cầm những cây búa nho nhỏ và thi nhau đập vào cổ anh.

Nếu ngẩng đầu lên, anh sẽ nhìn thấy khuôn cửa sổ duy nhất trong phòng. Một hình chữ nhật dựng đứng, bao quanh bằng chiếc khung đã rệu rã. Nó chắc sẽ tan ra trong trận bão tới. Lốp kính rất bẩn, cả nắng mặt trời chắc cũng khó xuyên qua.

Chai rượu Gin đứng gần anh hơn. Chàng trai mở nắp, uống hai ngụm lớn. Rượu khiến anh ấm người lên. Khi đặt chai rượu xuống, Fahrhan thấy chiếc đèn tròn treo trên trần phòng đung đưa như một quả bóng bay.

Kulani chợt nhớ lại rằng trong quán anh đã uống không ít. Bây giờ lại thêm cả rượu Gin. Nó chắc chắn sẽ vặn xoắn bao tử anh, gây cảm giác nôn nao dữ dội.

Fahrhan ngả lưng xuống rồi giật ngồi thẳng dậy. Không thể nằm ngửa, vết thương ở gáy không chịu nổi lực đè.

- Khốn kiếp! - Chàng trai thở hào hển, thầm nguyên rửa bóng đen đã tấn công anh. Anh uống lần nữa.

Sau đó, Fahrhan đặt chai và xoay người nằm xuống.

Lần này anh nằm nghiêng sang phải. Không đến nỗi đau như khi nằm ngửa.

Lượng rượu trong người khiến anh mỏi mệt. Cảm giác say và mệt lớn dần lên, đè nỗi đau sau gáy.

Tới một lúc nào đó, chàng trai ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 4

Fahran Kulani không biết cái gì đã khiến anh thức dậy. Một tiếng động nào đó hay chỉ là cảm giác bất an. Anh không rõ, chỉ cảm thấy mình như đang bị trói vào một đồng bùn. Thật khủng khiếp, lực ấn đè lên toàn thân anh lúc này chỉ có thể so sánh với một cơn ác mộng kinh hoàng.

Anh nghe hơi thở mình hào hển, khàn khàn.

Anh vẫn nằm nghiêng, cổ đau nhói lên, nhưng bây giờ nó giống như một lực kéo ép anh nằm yên. Mồ hôi phủ đầy toàn cơ thể và dính dính đặc biệt trên mặt. Fahran đưa lưỡi liếm quanh môi và nhận ra vị mặn. Thêm vào đó, anh còn thấy buồn nôn.

Anh đã uống quá nhiều. Chết còn khuấy đảo trong dạ dày anh, muốn đưa tất cả lên trên.

Không khí trong phòng thật ngọt ngào.

Mùi mồ hôi trộn lẫn hơi rượu tỏa khắp phòng. Fahran ngửi thấy hỗn hợp đó, nhưng anh không phiền lòng, nó không khiến anh sợ hãi. Nỗi sợ hãi của anh nằm ở chỗ khác.

Khi mở được hai mí mắt như đã được dán chặt vào với nhau, Fahran nhìn về phía cửa sổ.

Bên ngoài lớp kính bẩn thỉu là trời đêm đang nằm như một tấm chăn đen thẫm, không cho phép một tia sáng nào lọt qua. Nó dày đặc như một bức tường, quánh như lớp nhựa đường, một nơi trú ẩn cho những con ma vừa thức dậy từ địa ngục, rình mò chờ cơ hội.

Một đêm hoàn toàn bình thường, nhưng sao Fahran thấy nó khác lạ. Một sự kiện đang dần bò ra từ hồi ức, như bò ra từ bóng tối sâu vô tận của địa ngục.

Chàng trai nghĩ tới Hoàng Tử Đen!

Hơi thở anh dồn dập. Nỗi sợ bóng đen ngóng cổ dậy trong anh. Fahran vẫn còn nằm trên giường, trong phòng mình, nhưng anh cảm giác như Hoàng Tử Đen đã đến đây để kéo anh sang lãnh địa của hắn.

Một thế giới trầm, tối, khác lạ...

Một thế giới tăm tối, một vực thẳm, một huyết mệ...

Miệng anh khô lớp nhóp như đang ngậm than. Ngọn đèn trên trần phòng uể oải sáng. Nó cũng chuyển động, nhưng có lẽ chỉ là anh tưởng tượng ra.

Fahran hầu như không đưa nổi tay lên trán để vuốt mồ hôi. Vết thương lại bắt đầu bốc lửa và cảm giác đau lan rộng ra.

Một âm thanh rất khẽ khiến anh giật mình. Nghe như tiếng rít, như có ai dùng đầu móng tay cào lên miệng cốc thủy tinh.

Tại sao?

Anh nhìn về hướng cửa sổ. Âm thanh xuất phát từ phía đó. Chàng trai bắt giác sợ hãi cái khung hình chữ nhật đang dựng đứng trước mắt anh. Trông nó như một cánh cổng hiểm độc, đằng sau đó là kẻ thù từ thuở hồng hoang đang rình rập.

Có phải vậy không?

Một tiếng rít thứ hai.

Lần này từ một góc phòng khác. Kulani phải quay người mới nhìn được về góc đó.

Ánh mắt anh soi tới chân giường, và chính tại nơi đó có một bóng đen đang nhảy nhót.

Trong tích tắc, chàng trai bị chìm ngập trong nỗi kinh hoàng. Vô vàn điện cực vô hình đang cắm vào tai anh, luồng điện chảy qua và khiến tóc tai anh dựng đứng lên.

Cái bóng nhảy lên trên giường. Nó chuyển động không vội vàng. Nó lừ lừ tiến tới như một ông Ba Bị độc ác hiện ra từ cơn ác mộng của trẻ em.

Nó có đầu, có thân và có tay chân, nhưng cái đầu thật ra chỉ là một hình tam giác dài ngoẵng. Hình như có người đã chụp cả một hình nón lên trên đó.

Hình nón hay vương miện?

Giống như tay Hoàng Tử Đen trong thế giới cổ tích. Những gánh hát rong ruổi qua các xóm làng của hòn đảo Java và dùng hình rối kể lại những câu chuyện cổ, bao giờ cũng miêu tả Hoàng Tử Đen với vương miện màu đen.

Đó là một bóng đen hay là một hình rối? Có lẽ là cả hai trộn lại. Nhưng bao giờ trong hắc cũng là một sự sống ác độc, và bao giờ hắc cũng mang vũ khí.

Tay phải hắc cầm một thanh kiếm thật dài, lưỡi kiếm lởm chởm răng cưa.

Không phải kiếm thật, chỉ là một cái bóng một hình rối đang hiển hiện lên bức tường phòng. Một ảo ảnh, sản phẩm của trí tưởng tượng với những sợi dây thần kinh quá căng thẳng. Thật nực cười cho một chàng trai ba mươi tuổi.

Nhưng vết thương trên gáy Fahrhan đâu có phải ảo ảnh. Nó cháy lên, nhắc chàng trai nhớ lại cái hiện thực khủng khiếp mà anh vừa trải qua trước đây vài tiếng đồng hồ.

Nỗi kinh hoàng đã quay trở lại. Nó đơn giản chui vào căn hộ của anh, chui vào phòng anh.

Và nó tiến đến gần anh.

Đột ngột, Fahrhan thấy Hoàng Tử Đen đã ra tới giữa giường. Một cơn ác mộng đã trở thành hiện thực, một con quỷ thường ra đòn chính xác đến kinh hoàng.

Cái đầu nó gật về phía anh.

Một khuôn mặt?

Không, chỉ là biểu tượng cho một khuôn mặt, một mảnh da thú vật đã bị lột, sau đó được phơi khô, được xử lý và nhuộm bằng những màu đen, nâu, xám.

Vậy mà rõ ràng vẫn là một khuôn mặt với những nếp nhăn, những vết rạch, với một cái mõm tàn ác đang há lớn.

Cái đầu gù một tiếng về phía Kulani và nỗi kinh hoàng tê liệt tóm chặt lấy đầu óc của anh.

Cái chết đã tới...

Tuyệt vọng, chàng trai chấp hai bàn tay, giơ lên trong vẻ cầu xin về phía Hoàng Tử Đen. Anh không biết mình đã phạm tội gì để phải bị giết.

Lưỡi kiếm răng cưa chém xuống, vẽ một vòng bán nguyệt trong không khí.

Cơn đau chết chóc.

Kulani không la hét được nữa. Anh chỉ thấy mình đã mất cả hai bàn tay. Trước khi chàng trai thật sự hiểu ra điều đó và thốt lên tiếng thét thì thanh kiếm lưỡi cưa đã vụt xuống lần hai.

Đường đi của nó lần này dài hơn, sâu hơn, rất chính xác.

Tiếng thét của chàng trai tắc lại trong cổ họng, bị chìm ngập trong máu, máu của chính anh.

Fahrhan Kulani chết mà không biết lý do...

CHƯƠNG 5

Tôi đang cùng vợ chồng Conolly ngồi tiếp một vị khách từ New York thì có tiếng "bíp" phát ra từ người Bill.

Bốn người chúng tôi đều nghe thấy âm thanh đó, nhưng chỉ riêng Sheila nhăn mặt. Chị không thích chồng mang điện thoại di động tối ngày. Bill muốn năng động như mọi nhà báo khác. Anh quyết tâm theo mode, bất chấp mọi lời cản nhắc của Sheila. Anh rút điện thoại ra khỏi túi quần.

- A, Suko đó hả. Nhớ bọn mình quá phải không?

Suko ở đầu dây bên kia chắc gọi tôi.

- Đúng là John đang ở đây. Cậu nói chuyện với cậu ấy này!

Tôi dán cái vật nhỏ bé đó lên tai. Quán cà phê đang rất ồn. Tôi phải giơ tay bịt một bên tai lại mới nghe rõ giọng chàng thanh tra ở đầu dây bên kia.

- Có chuyện gì vậy Suko?

- Mình không có chuyện gì, nhưng mà Tanner.

- Tại sao?

- Có dấu vết mới.

- Trong chừng mực nào?

- Anh ấy không nói, nhưng giọng nghe có vẻ khẩn trương. Tanner yêu cầu mình gọi cậu đến chỗ anh ấy ngay lập tức. Anh ấy đang ở văn phòng John, việc gấp thật đấy!

- Cậu ở lại văn phòng hả?

- Không, mình cũng sẽ tới đó.

Tôi cân nhắc một thoáng.

- Chẳng lẽ Tanner lại va phải một vụ án...

- Vụ này cậu biết mà.

Tôi giơ tay đập trán.

- Ừ đúng! Dĩ nhiên. Những con cừu và dê bị lột da, người chăn cừu và con chó bị giết.

- Chính xác.

- Anh ấy có nói gì về dấu vết mới không?

- Không, ta phải đến văn phòng mà hỏi.

- Tốt, bọn mình gặp nhau trong văn phòng của Tanner.

Khi tôi đưa trả Bill điện thoại, chàng nhà báo phẩy tay.

- Cậu không cần giải thích hay xin lỗi gì đâu, anh bạn già, bọn này nghe cả rồi. Nghĩa vụ đang gọi, đúng không?

- Đúng.

Chia tay với vợ chồng Conolly và vị khách Tricia Black người New York, tôi vội vã lên đường.

Ngồi lên xe, tôi cân nhắc xem dấu vết mới có thể chạy theo hướng nào. Lại có những con vật bị giết và bị lột da?

Tôi phải đi xuyên qua London. Sẽ lại là một chuyến đi đầy vất vả bực bội cho xem! Dòng giao

thông bị tắc lại ở rất nhiều nơi. Chốc chốc, tôi lại phải xếp hàng chờ trước ngõ rẽ và vất vả lắm mới hòa được vào dòng xe. Tới một lúc nào đó, khi mồ hôi đã ướt đẫm toàn thân và sự bức bối lên tới đỉnh điểm, tôi đến được ngôi nhà cũ lát gạch trần, đại bản doanh của chánh thanh tra Tanner và quân lính. Đã quen mặt, người ta cho phép tôi đi thẳng tới phòng làm việc. Bước tới cửa, tôi thấy anh chàng đội mũ phớt đang nói chuyện qua điện thoại, Suko đưa ngón tay trở lên môi, ra hiệu cho tôi yên lặng.

Tôi nhẹ tay khép cửa. Ngài thanh tra đang đổ mồ hôi như suối. Nghe qua, tôi biết ngay anh đang nói chuyện với đồng phu nhân. Chúng tôi chưa gặp, nhưng luôn nghe Tanner nói về chị với lòng e dè nể sợ. Anh gọi vợ là Con Ma Danh Dự, dĩ nhiên chỉ khi chị không có mặt.

Tôi tựa lưng vào cánh cửa và bất giác bật cười khi thấy dáng hình Tanner mỗi lúc một co nhỏ lại. Vợ anh muốn anh hôm nay về nhà sớm, và nguyên nhân của sự chậm trễ bây giờ được chánh thanh tra đổ hết sang cho tôi. Đột ngột, Tanner ngẩng lên, nhìn thấy tôi và reo to vào máy:

- Ha!

Cả Con Ma Danh Dự của anh ở đầu dây bên kia cũng im lặng. Vậy là Tanner có cơ hội giải thích cho nửa thế giới còn lại của anh biết rằng tình hình đã xoay chuyển qua hướng tốt, rằng bây giờ anh sẽ lên đường về nhà ngay.

Rồi Tanner gác máy.

- Anh vừa đi tắm hơi hả? - Tôi nghe răng cười - Anh lắm mồ hôi quá.

Thanh tra phẩy tay.

- Cứ thử nói chuyện một lần với vợ tớ mà xem, cậu sẽ chẳng chỉ đổ mồ hôi đâu.

- Thế nên tôi vẫn sống độc thân.

- Có muốn cũng chẳng ma nào lấy cậu.

Tôi kéo ghế lại gần bàn, thả người xuống và chờ Tanner báo cáo.

Chánh thanh tra đẩy chiếc mũ phớt ra sau gáy, một dấu hiệu cho thấy anh đã cảm thấy thoải mái hơn, tính tình vui vẻ hơn tí chút.

- John, ta có dấu vết mới.

- To hay nhỏ?

- Vừa vừa.

- Vậy là mọi con đường còn để ngỏ.

Tanner cúi người về phía trước. Khuỷu tay anh trượt trên mặt bàn.

- Có một người bị giết. Một người gốc Java ba mươi tuổi tên là Fahran Kulani.

- Tiếp đi.

- Có kẻ đã chặt đứt hai bàn tay anh ta, rồi giết anh ta bằng một cú đâm ngang cổ.

Tôi im lặng một lát.

- Vậy theo ý anh đây là một vụ giết người theo nghi lễ?

Tanner nhún vai.

- Đó không phải là vấn đề chính, John. Các chuyên gia đã tìm thấy một yếu tố khác. Nói cho chính xác, nó là chuyện hung khí.

- Kiểm?

- Có thể. Nếu là kiếm thì cây kiếm này phải được làm từ một chất liệu hết sức đặc biệt.

- Vàng? Bạc?

Tanner cười bí hiểm rồi lắc đầu. Cái mũ phớt suýt nữa rơi ra.

Tôi nhìn Suko. Cả anh cũng đang cười. Hai người này có bí mật chung. Chỉ có tôi là họ để làm thẳng ngố.

- Nói đi nào!

- Hung khí được làm bằng da dê!

Ô! Đúng là một đòn nặng ký! Cái ghế tôi đang ngồi nóng rẫy lên. Tôi muốn nhảy lên trần phòng, nhưng ép mình ngồi lại, lấy hơi thật sâu hai lần rồi nói khẽ:

- Nếu đó là chuyện đùa, thì tôi thấy nó chẳng hài hước chút nào, Tanner!

- Xin lỗi, John, nhưng tôi chẳng còn lòng dạ nào mà đùa cợt. Sự thật đúng như tôi vừa nói. Các chuyên gia đã tìm thấy vết da dê bên miệng vết thương.

Tôi nuốt khan và nhìn sang Suko, anh nhún vai.

Tanner ra giọng kể cả:

- Tôi đã nói từ đầu mà. John, tôi đã nói là chẳng mấy chốc các cậu sẽ phải nhảy lên tàu. Việc đã tiến triển đúng như thế. Vụ giết người này không bình thường chút nào. Một người sống cùng nhà khi đến đòi tiền Kulani đã phát hiện ra xác chết và báo cho cảnh sát. Tình hình mới chỉ tới đó. Giờ đến lượt các cậu đấy.

Tôi cần thời gian để "tiêu hóa" thông điệp mới nhận được. Vừa hút thuốc, tôi vừa hỏi liệu các bạn đồng nghiệp đã kiểm tra điều kiện sống của nạn nhân chưa.

- Chúng tôi đã cố gắng, nhưng chẳng thu được mấy kết quả. Anh ta sống một mình trong một căn phòng rất tẻ và không hề quan hệ với gia đình. Có tin Kulani là một gia đình đông đúc.

- Anh không biết ai trong dòng họ đó?

- Chúng tôi chưa tìm được ai. Người ta nói nhà Kulani chẳng quan hệ nhiều. Tôi đã cho điều tra diện rộng, trong ngân hàng dữ liệu có một vài người mang họ Kulani. Dân nhập cư từ Java. Chúng tôi đã ghi tên họ lại. Suko đang cầm danh sách. Các cậu có thể lên đường được rồi.

Tôi hắng giọng.

- Tại sao anh lại nghĩ vụ này thuộc phạm vi của chúng tôi?

- Tôi biết chắc như vậy! - Tanner tỏ vẻ cứng đầu như đã biết bao lần trước. Nhưng thật lòng nhìn nhận, cho tới nay anh chàng thanh tra này chưa linh cảm nhằm lần nào - John, tin tôi đi. Vụ này còn nhiều bí ẩn mà ta chưa nhìn thấy. Màn sân khấu mới chỉ hé ra một khe nhỏ. Đằng sau nó là một vở kịch lớn.

- Hung khí làm bằng da dê. - Tôi lẩm bẩm - Thật không thể tin được.

- Có khi nó được làm từ da những con thú bị giết bữa nọ. - Suko phỏng đoán.

Tanner và tôi không phản đối.

- Dù sao thì tôi cũng chẳng tìm được một lời giải thích bình thường. - Thanh tra Tanner tổng kết và duỗi dài chân tay - Mà nhắc khẽ, các chuyên gia của chúng tôi không lằm lằm đâu. Các cậu đừng có nghi vớ vẩn.

- Thì đã có ai nói gì đâu.

Tanner nói tiếp.

- Cả khi da dê được làm khô và xử lý, tôi cũng chẳng tin nó cứng được như một lưỡi kiếm. Theo ý tôi, trong vụ này có bàn tay của những thế lực khác.

Tôi thở hắt ra.

- Các thế lực khác. Nếu điều đó đúng, bọn mình sẽ phải vật lộn với các huyền thoại Java. Phải không Suko?

- Cũng là một đề tài mới.

- Các cậu muốn làm gì thì làm đi. -Tanner nói - Nhưng nhớ tóm cổ tên giết người mang về đây cho tôi.

- Rồi sao nữa? - Tôi hỏi.

- Tôi sẽ khao một chầu.

Suko và tôi đồng loạt nhăn răng cười. Chúng tôi quá biết tính tiết kiệm của Tanner. Vợ anh ấy giữ chắc từng đồng xu.

- Tốn kém lắm đấy! - Bạn tôi nhắc nhở.

- Hay để Con Ma Danh Dự của anh trả hộ đi. - Tôi đề nghị.

- Cứ tóm cổ tên sát nhân đi đã.

Tôi đứng dậy.

- Thống nhất thế, anh bắt đầu tiết kiệm tiền đi là vừa...

CHƯƠNG 6

Đôi bàn tay như hai bụi cây già cỗi của ông giờ ra, kéo hai cánh rèm thật kín. Giờ thì chẳng ai có thể nhìn qua lần cửa kính vào trong này.

Giữ bí mật là tối quan trọng, bởi việc ông sắp thực hiện đây chỉ dính dáng tới một mình ông. Phải, chính ông, con người già cả nhất, con người khôn ngoan nhất, người cho tới nay luôn biết quyết định và thực thi mọi chuyện.

Trong phòng không chỉ tối, mà còn ngột ngạt. Nó ngập trong mùi thuốc lá và gia vị. Một bầu không khí lạ kỳ, bí hiểm, khôn ngoan, như thể đã được tiêm đầy kiến thức về những gì sắp tới.

Người đàn ông già nua biết rõ từng việc. Ông đi ngang qua căn phòng, rồi ngồi xuống chiếc ghế tựa. Ông gác cả hai tay lên hai tay ghế, thở thành tiếng. Vừa thở, ông vừa quay đầu nhìn vào tấm gương treo trên tường. Nó được treo ở đây để đuổi hắt ma quỷ ra ngoài, nhưng nó đã không đủ mạnh. Con quỷ đã tới đây, đã không bị tấm gương hù dọa như lời truyền từ thời xưa để lại.

Ông già nhìn thấy mình trong gương.

Khuôn mặt của một người đàn ông mang tên Bogan Kulani. Ông là người già nhất gia tộc, ông là già làng tóc bạc với đôi mắt đã đục lờ, với những nếp nhăn hằn sâu trên mặt, nhưng vẫn luôn còn đủ sức mạnh để dẫn đường.

Nhưng dẫn đường cũng có nghĩa là bị đòi hỏi. Và đây là lúc ông đang vấp phải những thách thức gay gắt. Ông phải lãnh nhận trách nhiệm. Bogan Kulani những tưởng việc đã kết thúc và cùng với động tác rời xa hòn đảo, ông đã đoạn tuyệt được với cuộc đời thứ nhất của mình.

Nhưng ông đã lầm, cuộc đời này có những sự việc hằn khắc quá sâu vào số phận một con người, nó sẽ không buông tha anh ta cho tới chết.

Ông đã không bao giờ muốn chấp nhận điều đó, nhưng giờ buộc lòng Bogan Kulani phải nhìn ra sự thật: không thể trốn tránh khỏi bàn tay số phận vì nó bao giờ cũng mạnh hơn con người.

Ông đã giữ gìn gia đình mình qua nhiều năm tháng. Và ông đã gìn giữ được, chỉ trừ có Fahrhan. Bàn tay người cha không giữ nổi đứa con trai đó, nó đã gục ngã trước những ước muốn xấu xa, và nó đã thành người đầu tiên trả giá. Có lẽ Bogan đã có thể cứu mạng Fahrhan, nhưng đứa con trai đã biến khỏi cuộc đời ông. Nó cắt đứt mọi quan hệ với gia đình. Bọn bè cho người đàn ông già nua biết rằng Fahrhan chỉ giữ thái độ căm lạnh, thậm chí còn tỏ ý khinh miệt người cha đẻ.

Thời gian đầu, Bogan khổ sở vô cùng. Ông ngã bệnh hàng tuần liền, nằm liệt trên giường. Vợ ông đã gắng sức chăm sóc ông, để rồi sau đó không lâu cũng qua đời vì phiền muộn.

Vậy là còn lại một mình ông dẫn dắt gia đình. Ông có thể nghiêm khắc, có thể hiền từ, nhưng luôn luôn cương quyết bảo vệ những luật định mà họ mang theo từ quê hương.

Kulani hạ ánh mắt, nhìn xuống đôi bàn tay mình. Nó đã hiện rõ những dấu hiệu của tuổi tác và khô gầy như cành cây trụi lá. Các ngón tay nhiều khi trông như những khúc xương chỉ được phủ một lớp da rất mỏng.

Các móng tay được cắt vuông. Măt móng tay đã rất nhiều vết rạn và nứt li ti. Đôi bàn tay này đã làm lụng, đã vuốt ve cũng như trừng phạt, và bây giờ nó sẽ thực hiện chính công việc mà Bogan đã sợ hãi suốt cả đời ông.

Nhóm đạo đã quay trở lại!

Đó là cái Ác, là Tử Thần, là đạo Wyang mà mọi người dân Java đều chỉ dám nhắc đến bằng

giọng thì ào ào, tắc nghẽn trong sợ hãi.

Một tay phù thủy khát máu, khinh miệt con người mà mọi đứa trẻ Java đều biết đến qua các câu chuyện cổ.

Người dân Java nhìn thấy quyền lực của lão thật sống động qua những buổi biểu diễn của sân khấu rối. Đây là nơi tái tạo lại các nhân vật huyền thoại, là nơi tái diễn những câu chuyện chỉ khiến cho người ta kinh sợ.

Quyền lực của nhóm đạo Wyang là vô giới hạn, nó đã ra tay chính giữa thành phố London.

Người đàn ông già nua biết đứa con trai Fahrhan của ông không còn sống nữa. Có người đã báo cho ông hay tin, và người ta cũng tả cho ông biết Fahrhan đã qua đời ra sao.

Từ giây phút nhận được tin dữ, người đàn ông già nua hiểu rằng thời điểm quyết định đã tới. Sẽ nảy ra trận đụng độ chung cuộc. Pháp thuật chống lại pháp thuật. Quyền uy chống lại quyền uy.

Bogan Kulani hắng giọng. Cổ họng ông như đang bị một thứ keo dính chặt. Hai con ngươi ông như đang bị một lực vô hình ấn lồi ra, bàn tay phải run rẩy rút xuống túi áo khoác và rút ra một chiếc chìa khóa nhỏ. Chỉ mình ông được phép mang giữ nó. Bogan chưa bao giờ trao nó cho ai, bởi đây là chiếc chìa của chiếc ngăn kéo nằm khoảng giữa bàn viết.

Thật cẩn thận, ông từ từ tra chìa vào ổ. Suốt những năm qua ông đã chăm sóc chiếc chìa khóa này thật cẩn thận, thỉnh thoảng lại mang nó ra lau dầu. Bây giờ, ông đón nhận kết quả. Chìa khóa xoay thật nhẹ nhàng. Khóa đã mở.

Phần gỗ ngăn kéo đã giãn nở theo thời gian. Nó kêu lên khe khẽ khi bị ông già kéo ra ngoài.

Trong phòng thật tĩnh lặng, ông già chỉ nghe thấy hơi thở của chính ông và tiếng kẹt của gỗ. Không một tim động nào vang lên từ các phòng bên. Những người khác biết rằng bây giờ là lúc họ phải yên lặng. Chỉ khi ông già rời khỏi căn phòng này, ông sẽ giải thích cho họ hiểu mọi chuyện.

Ngăn kéo đã nhô một nửa ra ngoài. Ông già thò tay phải vào trong, từ từ sờ về hướng cuối ngăn cho tới khi đầu ngón tay chạm vào một lớp vải mềm. Một nụ cười thoáng lướt qua khuôn mặt ông, thế rồi Bogan Kulani kéo bọc vải nhỏ ra đầu ngăn kéo.

Những cử chỉ của ông đều được tính toán chính xác. Không một chút vội vàng. Với vẻ bình tĩnh vững như thành, Bogan Kulani thực hiện kế hoạch của ông từng bước, từng bước một. Đôi mắt già nua ánh lên ánh sáng tuổi xuân khi ông lôi bọc vải ra ngoài.

Trước khi đặt nó lên mặt bàn làm bằng gỗ hồng đào, người đàn ông từ từ đóng ngăn kéo lại.

Nó đã nằm trước mặt ông...

Bogan Kulani lấy hơi thật sâu. Dù mi mắt ông khép kín nhưng hai đồng tử vẫn chuyển động, chỉ nhìn thấy nét run run của hàng mi. Những gì được bọc trong lần vải dần dần hiện ra theo bàn tay chậm chậm mở khăn.

Ánh mắt ông nhìn xuống một khúc gỗ!

Thoạt trông, người ta dễ tưởng nó là một khúc gỗ bình thường. Nhưng khi nhìn kỹ, nó hiện rõ là một con búp bê.

Như một búp bê Voodoo!

Bên cạnh búp bê là một vài cây kim và một nắm tóc vàng mà Bogan cắt giữ từ một nữ phù thủy đã qua đời. Ông lấy trong bọc vải ra hai chiếc lọ nhỏ. Một đựng màu, một đựng keo. Đi kèm với chúng là một cây bút lông rất mảnh.

Bogan Kulani trải chiếc khăn vải rộng hết cỡ. Ông cần chỗ để tiến hành công việc. Mặc dù Bogan biết ông sắp bắt tay thực hiện một dự định lớn lao, ông sắp phá hủy quyền uy của một dòng đạo tàn ác, lâu đời, nhưng ông già người Java vẫn giữ được vẻ ngoài hết sức bình tĩnh, tỉnh táo.

Ông lắc đều hai lọ nhỏ, màu vẽ và keo dán mịn mềm trở lại. Cả hai đều rất quan trọng cho công việc mà ông sẽ phải hoàn thành trước khi trời tối. Bởi khi màn đêm buông xuống cũng là thời điểm bắt đầu của cái Ác, của nỗi kinh hoàng.

Ông già mở lọ keo, nhúng một thanh gỗ nhỏ vào, khuấy đều. Ông gật đầu về hai lòng.

Bàn tay trái ông giơ cao con búp bê. Tay phải rút que gỗ từ lọ keo và chấm một vài giọt lên cái trán nhẵn bóng của búp bê, rồi xoa keo đều ra xung quanh.

Sau một lúc, Bogan hài lòng cầm nắm tóc, cẩn thận dán lên đầu búp bê.

Những sợi tóc thoát đầu sột soạt khô khốc như rơm dưới những ngón tay người. Nhưng chúng không gãy vụn hay bị rách tước ra. Những ngón tay của ông già càng vuốt ve, uôn nắn bao nhiêu, chúng càng trở nên mềm mại óng ả bấy nhiêu.

Bogan vuốt cho tóc trên đầu búp bê xuôi mềm, vén một vài sợi lên cao, gật đầu và tự khích lệ mình vào cuộc chiến.

Nó sẽ là một cuộc đọ sức gay go. Pháp thuật chống lại pháp thuật, quyền uy chống lại quyền uy. Một cuộc chiến chết chóc với chung cuộc còn bỏ ngỏ. Kẻ bại trận có thể là ông, mà cũng có thể là kẻ khác. Không một ai có thể tiên đoán thế lực nào sẽ chiến thắng.

Màu trong lọ thứ hai cũng đã mịn màng, xuôi lỏng trở lại. Bogan nhúng bút lông vào lọ.

Đó là một hỗn hợp của nhiều màu sắc khác nhau. Chiếm ưu thế là màu đen, xám và nâu. Bogan khuấy bút một vài lần, cho đến khi chắc chắn có được tổ hợp màu thích hợp.

Cẩn trọng, ông già chậm chậm rút bút lên, quét nhẹ vào thành lọ rồi bắt đầu vẽ búp bê.

Nếu trước đây nó chỉ là gỗ, thì chỉ một chốc sau đó, vật thể bắt đầu ánh lên sự sống. Những đường vẽ của Bogan không đều và phẳng, mà rung rung phủ lên bề mặt. Chúng tạo thành thành những đường cong, những vết rạn, những vết nứt và những nếp nhăn, thân thể búp bê gây ấn tượng như một khúc vỏ cây in hằn dấu vết của thiên nhiên và thời gian.

Kulani quả đang tạo nên một tác phẩm nghệ thuật nho nhỏ. Sau khi đã thay đổi phần thân búp bê, ông tiếp tục tiến xuống chân. Cả hai chân cùng hai cánh tay đều được phủ những hình mẫu kỳ lạ đó.

Sau đó, ông già nghỉ một lát, mắt nhìn lên trần và thả mình trôi theo suy nghĩ. Bogan không thể sắp xếp những suy nghĩ này thành một dòng chảy đồng nhất, bởi chúng luôn đồng thời chạy tỏa ra mọi hướng.

Tiếp tục thế nào đây? Điều gì sẽ xảy ra khi ông vẽ xong búp bê? Pháp thuật của nó liệu có đủ mạnh để chặn tay dòng đạo quái ác kia?

Ông không biết chắc. Bogan chỉ biết nỗi kinh hoàng lớn nhất mà ông có thể tưởng tượng nổi đã bước chân vào thế giới của ông.

Ông đã nhận được thông báo. Cả những thành viên khác của gia đình cũng biết tin về cái chết của Fahrán. Cả họ cũng có những linh cảm riêng, chỉ có điều họ không dám hỏi thẳng ông. Ai cũng hiểu vậy là "Thời điểm đó" đã tới.

Quá khứ đã đuổi kịp họ. Thật sai lầm khi tưởng có thể chạy trốn khỏi nó. Những thế lực hiểm ác đó mạnh mẽ hơn, trấn áp những con người. Bogan buộc lòng phải nhìn nhận sự thật.

Màu vẽ khô lại trên thân hình búp bê. Trông như thể chúng sẽ thấm thấu vào làn gỗ, ăn sâu vào từng thớ nhỏ. Mặt búp bê vẫn còn nguyên màu gỗ.

Bogan cầm lấy cây bút lông và đưa đầu bút bằng một bàn tay chắc chắn lên khuôn mặt búp bê. Những gì ông già tạo nên bây giờ quả là một tác phẩm hiếm có. Một nghệ sĩ tài năng cũng không thể làm tốt hơn. Khuôn mặt búp bê ngập tràn sự sống, mặc dù nó chỉ được vẽ bằng những sắc màu tối.

Trong tay Bogan là một điều kỳ diệu nho nhỏ...

Khuôn mặt búp bê bây giờ thể hiện sống động vẻ giận dữ, ác độc. Những nếp nhăn hằn sâu bên khóe miệng. Cái mũi nhọn xương xẩu nhô thẳng về phía trước, hai con mắt trông như hai hòn bi nhỏ, ánh vẽ bí hiểm.

Một tác phẩm nghệ thuật đẹp tuyệt vời. Làn môi Bogan Kulani thoáng nở nụ cười kiêu hãnh. Vậy là ông đã vượt qua chướng ngại vật đầu tiên. Ông không nghĩ nó lại dễ dàng như vậy. Dù tuổi đã cao, ông vẫn còn nhớ tất cả, trí nhớ ông còn thấu tóm mọi chi tiết. Toàn bộ sự việc nằm thật rõ ràng trước mắt ông.

Bogan nghĩ tới dòng đạo. Ông phải chặn đứng quyền uy của nó bằng mọi giá. Chặn đứng nó bằng con búp bê này và những cây kim mà ông sắp sử dụng.

Những cây kim hiện vẫn còn nằm hiền lành trên mặt bàn, bên cạnh búp bê, nhưng đó là những cây kim đặc biệt, do chính nữ phù thủy đã cho ông món tóc truyền lại. Chúng đã được luyện trong một ngọn lửa đặc biệt, chúng sẽ bảo vệ con người trước dòng đạo đó.

Cho tới nay, Bogan Kulani chưa có điều kiện thử nghiệm sức mạnh của chúng và ông lấy làm hạnh phúc về điều đó. Giờ thì không né tránh được nữa, ông sẽ sử dụng mọi kiến thức của mình, mong giành chiến thắng.

Bogan Kulani giơ ngón trỏ và ngón cái cầm lên cây kim thứ nhất, ông xoay xoay nó vài vòng, nhìn kỹ nó, gạt đầu hài lòng khi cảm nhận độ cứng của cây kim.

Đúng vậy, có thể sẽ cầm được.

Kulani cúi đầu, nhìn trân trân vào con búp bê, vuốt một lần thử nghiệm rồi cắm đầu kim vào gỗ. ông già tỏ vẻ hài lòng khi thấy chất liệu tỏ ra mềm mại dưới đầu kim.

Cây kim thiêng sẽ tìm được đường đi. Nó sẽ cắm sâu vào cơ thể búp bê và sẽ ở lại trong đó. Ông đã chọn khoảng giữa ngực cho cây kim thứ nhất. Bogan chờ thêm một lát, rồi ấn mạnh.

Chất liệu gỗ mềm đến mức hầu như không hề phản kháng. Nó cũng không nứt ra. Không một vết rạn, không một vết lõm. Bogan Kulani thỏa mãn thật sự.

Cây kim đầu đã cắm ngập trong vật thể.

Ông già cầm cây kim thứ hai lên. Vị trí của nó là bờ vai trái.

Cây thứ ba trên vai phải. Cây thứ tư sẽ phải cắm vào mặt búp bê.

Nhưng vào chỗ nào đây?

Trán là khu vực quan trọng.

Bogan Kulani nhắm chính vào nơi đó.

Lần này, bàn tay Bogan thoáng run rẩy, như thể ông sợ sẽ phá hỏng vật gì đó. Một thoáng cọ xát thăm dò, rồi lực ấn dứt khoát.

Thành công.

Cây kim đã cắm ngọt vào trán búp bê mà không làm nứt gỗ. Không một vết rạn, thậm chí không

một vệt xước. Con búp bê tỏ ra mềm dẻo. Bây giờ, nó đã hoàn hảo.

Bogan Kulani dựa người ra lưng ghế. Một hơi thở giải thoát bay ra từ miệng ông Nhưng sao nghe nó như một lời than thở trầm nặng, như ông vừa chia tay với một người thân thiết.

Ánh mắt ông tỏa ra một quầng sáng lạ. Nét mệt mỏi của tuổi già đã biến mất. Ông đã thành công. Giờ thì ông biết mình có thể đối mặt với quyền uy của dòng đạo Wyang quý ám. Bogan Kulani không còn tay trắng như cậu con trai hư hỏng Fahrhan, kẻ đã bị cái chết tấn công bất ngờ.

Ông già biết, cái chết là một bậc thầy về chiến thuật. Nó bao giờ cũng tấn công vào những thời điểm người ta không ngờ tới. Đã biết quá rõ dòng đạo Wyang, Bogan tự hỏi không biết kẻ nào cụ thể đã ra tay giết con trai ông.

Tất cả lũ chúng đều tàn khốc. Nhưng tàn khốc nhất là Hoàng Tử Đen và Người Kéo. Chúng là những kẻ cầm đầu nhóm hủy diệt, chúng thường được cử đi tàn sát đối phương.

Từ khi còn rất bé, những đứa trẻ Java đã được nghe kể về chúng. Người ở hòn đảo này sống chung với ma quý và thần thánh. Huyền thoại của những vương triều, những miền đất, những nền văn hóa cũ xưa đã thấm thấu vào cuộc sống đảo dân.

Cái thiện và cái ác chiến đấu với nhau. Cuộc chiến làm nên ý nghĩa thế giới. Chẳng hiếm khi cái ác thắng. Và cái ác đã lan tỏa, trở thành nổi tiếng qua những dòng đạo như Wyang.

Một sự nổi danh u ám!

Các câu chuyện được đưa lên sân khấu rồi được thể hiện bằng những hình giấy cắt. Tùy theo góc độ ánh sáng, những hình hài nháy nhót qua phong sân khấu có lúc trông thật dữ tợn, có lúc kém đi. Nhưng vũ khí của cái ác bao giờ cũng giết người.

Công cụ phản kháng lại chúng giờ đang nằm trên bàn, trước mặt Bogan. Nữ phù thủy quá cố đã đi đây đi đó, đã trải qua nhiều cuộc phiêu lưu ở những miền đất lạ.

Bà có kể tới đạo Voodoo, bà biết nó có thể chặn tay đạo Wyang, nếu người sử dụng nó tuân thủ đúng mọi quy định.

Bogan Kulani giật nảy người khi nghe thấy một âm thanh trầm đục. Có ai đó trong nhà vừa gõ vào tường, như thể muốn đóng một cây đinh.

Trong một thoáng, ông già ngồi lặng đi. Một luồng khí lạnh tràn qua gáy, xuống sống lưng. Ông đã muốn được yên tĩnh. Nhưng tấm màn tĩnh lặng đã bị khuấy rối.

Phải chăng là điềm gở?

Ông không biết câu trả lời. Ông ngồi chờ. Không một ai khuấy rối ông trong những phút đồng hồ sau đó. Bogan ngồi một mình trong lặng im, vậy mà đột ngột có cảm giác không chỉ còn mình ông trong phòng nữa.

Đã có sự thay đổi.

Ánh mắt người đàn ông già nua trượt qua các giá gỗ, lướt qua chiếc tủ đứng rồi đi tiếp tới cửa sổ đang kéo kín rèm.

Có phải ở đó?

Ông không nhìn thấy gì lạ, chỉ linh cảm. Bogan từ từ đứng dậy. Ông kéo ghế. Chiếc ghế trượt trên nền thảm về phía sau, không một tiếng động. Kulani thậm chí không dám thở mạnh. Cảm giác không còn ở một mình trong phòng mỗi lúc một mạnh mẽ, dày đặc hơn, khiến tim ông đập dồn.

Thế lực Wyang đã tìm đến đây, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó đã gửi sứ giả đến, đang rình mò

trong thể vô hình.

Nhưng ở đâu? Bogan quay người lại.

Cánh cửa chìm trong miền tối. Đằng sau nó không hề có tiếng động. Bóng tối còn phủ qua cả một vài món đồ gỗ trong phòng, bất động. Bogan thấy nó như một lớp bùn đã đóng cứng.

Nỗi nguy hiểm đang rình mò chỗ nào?

Không khí trong phòng nóng lên. Bogan ngửi thấy mùi hơi đang tỏa ra từ chính cơ thể mình và tự trách sao ông đã tỏ ra quá nhạy cảm như vậy.

Ông thấy nôn nao và phải cố nuốt khan, cổ họng ông như đang có một cục chặn ngang. Kulani tự hỏi phải chăng tình thế đã được quyết định rồi, mọi việc vậy là đã kết thúc?

Ông hy vọng không phải vậy, ông tin không phải vậy. Không, không thể như thế được...

Dòng suy nghĩ của ông bị chặn ngang.

Bogan đã nhìn thấy một vật.

Bên cửa sổ, đằng sau tấm rèm che.

Có một bóng đen đang chuyển động.

Kulani đành phải tin, ông nhìn thấy bằng chứng, bởi bóng đen có mang vũ khí. Nó đang ngoác ra hai phía, tạo thành hai mảnh, sẵn sàng phập lại.

Kulani biết kẻ nào đã tới đây.

Người Kéo!

CHƯƠNG 7

Nó là hiện thân của sự tàn khốc tột cùng. Người Kéo cũng có tay, nhưng từ khuỷu trở xuống, tay của nó biến thành kéo. Hai lưỡi kéo được mài sáng loáng, chỉ cần một cú cắt là đủ để tách rời đầu người khỏi cổ.

Có phải con trai ông đã chết bằng cách đó? Có phải con trai ông cũng đã nhìn thấy Người Kéo và chịu kết cục tàn khốc?

Cổ họng Bogan khô khốc. Vị mật đắng dâng lên. Bản năng giục Bogan chạy trốn, nhưng ông không làm được. Ông không thể rời ánh mắt khỏi tấm rèm kia, nơi bóng đen đang biểu diễn một điệu nhảy kỳ quái, đôi bàn tay giết người khua vung thật nhanh.

Bogan nhìn chính diện Người Kéo. Nó y hệt hình cắt giấy mà ông đã nhìn thấy trong những sân khấu rối ở Java. Người Kéo đã vượt qua cả chuỗi thời gian khổng lồ. Một bằng chứng cho quyền uy của đạo Wyang.

Trước mắt ông là một cảnh tượng kỳ quái. Người Kéo, chỉ một bóng đen và không có mặt, đang khua hai cánh tay giết chóc, đôi cánh kéo ngoác ra rồi cắm sập lại. Mỗi khi chúng sập vào nhau, Bogan không nghe thấy một tiếng động. Người Kéo đang làm việc trong câm lặng.

Thế nhưng mỗi cử chỉ của nó là một lời đe dọa khủng khiếp, cho người xem thấy rõ ông ta chỉ có thể là kẻ bại trận trong trò chơi chết chóc này.

Bogan cảm nhận nỗi sợ mỗi lúc một mạnh hơn. Nó biến thành một thứ acid. Ông thậm chí không dám nuốt nó xuống.

Hình cắt chỉ biểu diễn cho một mình ông. Kulani biết nó được chế tạo bằng chất liệu gì. Người ta làm chúng bằng da cừu hay da dê. Da được lột từ cơ thể súc vật, được làm khô, nhúng qua những chất lỏng đặc biệt rồi được cắt thành hình.

Chỉ có điều ở đây chẳng có ai điều khiển rối. Người Kéo chui ra từ đằng sau tấm rèm và tự mình chuyển động. Nó nhảy nhót như một anh hề độc ác, một thực thể không ai ngăn cản nổi.

Không một nếp gấp trên tấm rèm động đậy. Tấm rèm che cửa im như đã hóa đá, vậy mà bóng đen vẫn nhảy nhót.

Bogan Kulani là người hiểu nhiều biết rộng về những hình rối cắt này. Ông nắm rõ ý nghĩa của từng điệu nhảy, từng cử chỉ. Từng cái giật, từng bước xoay đang diễn ra trước mắt ông trong câm lặng đều chỉ trở tới một mục tiêu.

Cái chết!

Phải, ông sẽ phải chết. Đây là đoạn biểu diễn mở màn, nhưng Người Kéo không cho ông biết bao giờ thì cái chết sẽ ập tới.

Hiện nó vẫn còn dừng lại ở điệu nhảy, nó lướt từ bên này sang bên khác, cúi người xuống, đứng thẳng dậy rồi đột ngột lắc rũ người như có ai vừa tạt nước về phía nó.

Thật điên khùng!

Đột ngột, Bogan nghe thấy tiếng động.

Những âm thanh rít lên đập về phía ông. Nó phát ra từ đằng sau rèm cửa. Đồng thời, nhiệt độ trong phòng cũng thay đổi. Nó lạnh đi rất nhanh.

Những luồng không khí băng giá thổi qua căn phòng. Kulani cảm thấy như chúng là sứ giả của địa ngục. Những sứ giả vô hình, chỉ chạm vào ông như một dải sương mù, một lời chào thoáng kéo vệt qua má ông.

Nỗi sợ hãi ở lại.

Nó dày đặc lên. Nó như những cục nhựa đường to tướng, đen đặc, bóp xuống da dày người đàn ông và không nhả ra nữa.

Một giọng nói đột ngột vang lên. Một giọng người vừa rất quen, vừa rất lạ. Một lời chào từ quá khứ đã rất xa xôi. Một lời cảnh cáo độc ác, tàn khốc.

- Tao sẽ bắt được chúng mày... tao bắt tất cả chúng mày. Hãy nhớ đến đạo Wyang, Bogan. Nhớ đến đạo Wyang. Mày không thể trốn chạy. Mày đã làm nhiều thứ, nhưng tất cả đều là sai lầm. Không một ai có thể trốn thoát Wyang. Nó đã về đây, nó sẽ ở lại mãi. Mày nghe rõ không...?

Bogan đã nghe rõ. Đúng, Wyang đã quay trở lại, nó sẽ ở lại, nó sẽ không bao giờ tàn lụi.

Những định luật cổ xưa nói rằng nó sẽ sống vượt mọi trường thời gian.

Mọi trường thời gian, cho tới tận cùng thế giới...

Kulani muốn giơ tay với lấy con búp bê, muốn dùng nó tạo pháp thuật đối chọi, nhưng giọng nói hầu như đã thôi miên ông. Ông đứng đờ ra, không cựa quậy nổi một ngón tay. Làn khí lạnh bí hiểm phủ lấy ông như một chiếc áo khoác. Bogan hầu như không thở nổi. Thế rồi cuối cùng, như lời chia tay, ông nghe tiếng cười hả hê rùng rợn.

Nghe như một lời thề, một lời thề sẽ được thực hiện. Không khí trong phòng trở lại vắng lặng. Không còn Người Kéo, không còn giọng người.

Im lặng...

Bogan Kulani hít hơi thật sâu. Khi đưa tay vuốt má, ông thấy mặt mình nhể nhại mồ hôi. Hai con người như bị ấn lồi ra. Làn môi khô nứt, da dày như đang bốc lửa. Ông lắc đầu.

Người Kéo đã khủng khiếp. Nhưng còn khủng khiếp hơn nữa là giọng người vừa nói với ông.

Bogan Kulani biết rất rõ giọng nói. Đó là giọng Konda Kulani.

Em trai ông!

CHƯƠNG 8

Hồi ức về gã đàn ông khiến Bogan run rẩy toàn thân. Bao nhiêu năm nay ông không nghe tin về hắn. Hắn đã biến khỏi gia đình, như thể chưa bao giờ tồn tại. Từ khi còn rất trẻ, hắn đã chọn đi một con đường khác với tất cả những người trong gia tộc Kulani. Càng ngày hắn càng xa rời họ hơn, càng ngày hắn càng dấn sâu hơn vào con đường của bóng tối, bởi hắn tin rằng chỉ có nó mới có thể mang lại cho hắn quyền lực.

Hắn đã tụt sâu. Tụt xuống thật sâu vực thẳm của địa ngục. Thế giới đen đón nhận hắn, cuốn hắn vào những nếp gấp rừng rợn của hắn để rồi lại nhốt hắn ra. Bây giờ, hắn đã trở lại, mang theo cái chết và sự hủy diệt.

Bogan Kulani chậm chậm quay người lại. Khuôn mặt ông đã ngả màu xám ra nứt nẻ như khuôn mặt búp bê mà ông vừa vẽ. Ánh mắt trống rỗng mặc dù con ngươi ẩm ướt. Nước mắt tràn qua mi, lăn theo hai bên má, xuống cằm.

Khi nhấc chân lên để bước đi, Bogan mới thấy nó run tới mức nào.

Ông già dừng lại bên cạnh bàn, chống cả hai tay xuống bàn để đỡ lấy sức nặng cơ thể. Ánh mắt ông vô tình buông xuống con búp bê đang nằm ngửa, với những cái kim chìa ra ngoài.

Đầu tiên, Bogan không muốn tin, bởi những gì đang bày ra trước mắt ông thật khó có thể là sự thật. Nhưng nó nằm yên trước ánh mắt ông. Bogan đã không nhầm.

Quanh những chân kim hiện ra những vết ố màu nâu đỏ. Trông như máu đã khô.

Bogan Kulani đứng đờ ra. Ông nghe tiếng tim mình đập mạnh như búa gõ vào thành sọ ông. Bogan không biết phải giải thích hiện tượng này ra sao. Ông đã tin hoàn toàn vào pháp thuật của con búp bê, nhưng có vẻ như ông đã sai lầm. Chỉ riêng sự hiện diện của Người Kéo và tiếng nói của Konda đã khiến nó thay đổi.

Bogan nhớ lại lúc ông cắm kim vào búp bê. Lúc đó không hề có một giọt máu. Nhưng bây giờ thì những vết đỏ nâu đang hiện rõ quanh các chân kim. Một bằng chứng cho thấy phía bên kia đã thay đổi con búp bê của ông.

Với một cử chỉ hầu như dịu dàng, người đàn ông nâng con búp bê lên, đặt nó vào lòng bàn tay trái. Gõ rất nhẹ, con búp bê chẳng nặng là bao. Cả mấy cây kim cũng chẳng khiến được nó tăng trọng lượng. Mắt Bogan buốt xót. Những giọt nước mắt cay như nước xà phòng. Ông thấy mình đơn độc và bị bỏ rơi. Cẩn trọng, ông quàng con búp bê vào mảnh vải rồi đút nó xuống đáy túi áo khoác.

Ông đi về phía cửa.

Bogan cảm giác người đang đi không phải chính ông, mà là một người khác. Ông tự thấy mình xa lạ. Luồng khí lạnh đã biến mất, nhiệt độ trong phòng trở lại bình thường. Nhưng nỗi sợ tương lai thì còn nguyên đó.

Khi mở cửa, ông già thấy khó chịu trước tiếng rên của bản lề. Đã tới lúc phải châm thêm dầu cho nó.

Cô gái đang đợi ông.

Cô ngồi trên một chiếc ghế, ánh mắt nhìn trân trân về phía ông và khi Bogan Kulani nhìn thấy con gái mình, lòng ông không khỏi thoáng tự hào.

Vợ ông sinh nở tương đối muộn. Shida là con út, là đứa xinh đẹp nhất nhà.

Cô gái trông như một đóa hoa hàm tiếu trong chiếc áo sơ mi cắt rộng màu vàng sáng. Mái tóc

đen dày được chải gọn ra sau tai, thắt lại trên gáy bằng một vòng nhung vàng.

Chiếc quần bó màu đen in những bông hoa vàng, xanh, cam bó sát theo đôi chân thon thả. Đôi chân trông càng đẹp hơn khi Shida đứng dậy.

Cha cô đã có lúc không khỏi phiền lòng vì cô đã chọn con đường hiện đại. Nhưng ông cũng phải nhìn nhận là cô đã thuộc về một thế hệ khác và ông không có quyền can thiệp sâu vào cuộc sống của cô. Mặc dù sống hiện đại, Shida chưa bao giờ ngại gắn bó với gia đình. Mỗi khi người nhà cần đến cô là bao giờ cô gái cũng có mặt.

Shida gật đầu chào cha.

- Ba... trông ba không khỏe. Ba không làm được sao?

Đột ngột, Bogan thấy tình cảnh của mình sao tuyệt vọng. Cho tới nay, ông luôn là một người mạnh mẽ, đủ sức che chắn cho gia đình mình. Giờ ông thấy mình vô dụng.

- Nó mạnh lắm. - Ông già thì thào - Rất mạnh. Chúng ta chẳng thể làm gì được.

- Nhưng mà ba đã...

Người cha ngăn không con nói hết câu. Khuôn mặt với làn da tuyệt đẹp của cô thoáng hiện vẻ sợ hãi.

- Con nói đúng đấy, Shida, con nói đúng. Nhưng đáng tiếc, cuộc đời có những việc người ta không lẩn tránh được. Một quá khứ khủng khiếp đã đuổi kịp ba, và cả các con nữa. Anh trai Fahran của con là nạn nhân đầu tiên. Rồi những người khác cũng sẽ chết, theo đúng những luật định tàn khốc cổ xưa. Nhưng ba không muốn chấp nhận, ba không muốn cái chết có một vụ mùa hủ hê....

- Nhóm đạo, phải không ba?

Bogan gật đầu.

- Nó đã tìm được dấu vết chúng ta. Nó đã theo tới đây. Nó muốn trả thù. Nó muốn xóa mỗi hận cũ.

- Ta phải làm gì?

- Chẳng làm gì cả...

Đột ngột, tia lửa phản kháng cháy bùng lên trong đôi mắt cô gái trẻ. Shida không muốn chấp nhận. Cô đã học cách khẳng định mình. Cô không để cho số phận muốn làm gì tùy ý với cô. Shida đã đi con đường của riêng cô, đã lao động và phấn đấu, trở thành giáo viên của một trường dành cho trẻ em da màu.

- Ba! - Cô gái nói bằng giọng cương quyết - Ta sẽ không bó tay. Ta sẽ chiến đấu. Không thể để phía bên kia hủy diệt gia đình mình.

- Ta phải trả một món nợ cũ, con gái ạ!

Shida nhướn hàng lông mày đen nhánh, cong vút.

- Món nợ nào vậy ba?

- Một món nợ rất cũ. Một người đã quay trở lại, và hắt ta nắm quyền lực trong tay. - Ông già thì thào kể - Cái chết đã sang tới London và tóm bắt chúng ta!

- Cái chết đó tên là gì? - Shida tiến lên một bước - Nó có phải là dòng đạo Wyang?

- Cũng đúng, con gái ạ.

- Nó còn là gì nữa?

- Em trai ta! - Khó nhọc lắm Bogan mới thốt ra được. Nhưng ông già không còn muốn giấu diếm con gái điều chi. Nhất là trong một hoàn cảnh gay gắt như bây giờ, trước những dự báo u ám như bây giờ.

- Konda! - Ông cố gắng đưa cái tên qua đầu lưỡi. Rồi ông nhắc lại - Konda...

Shida bối rối. Cô gái hắng giọng, cân nhắc, nhìn cha mình. Người đàn ông đang hướng về phía cô bằng ánh mắt van lơn, như xin cô nghĩ ra giải pháp.

- Con không biết sao?

Shida cắn môi.

- Có, con biết chuyện đó. Nhưng nó xa cũ quá rồi. Nhưng trong một lớp sương mù. Con đã có lần nghe đến cái tên này. Nó là một cái tên đúng không ba?

- Tên em trai ta!

Cô gái đột ngột nhớ ra tất cả. Cô nắm chặt nắm đấm, không cảm nhận thấy những móng tay đang đâm sâu vào lòng bàn tay.

- Trời đất ạ! - Cô nói - Nhưng hắn đã biến mất từ lâu rồi, đã bị quên lãng, đã chết...

Người đàn ông già nua bật cười chua xót.

- Trời ơi, con ngây thơ quá! - Ông kêu lên - Đúng là cả ba cũng có lúc tưởng như vậy. Nhưng ba đã nhầm. Tin ba đi, Konda đã quay trở lại, hắn ở đây, ở London, và hắn là cái chết...

Giọng nói cuối câu đổ thành tiếng thì thào vô cảm, khiến Shida không khỏi rợn người. Cô ấp úng:

- Vậy hắn chính là kẻ cầm đầu dòng đạo?

- Đúng, những kẻ kia tuân lệnh hắn...

Cảm giác rờn rợn trên da cô gái tăng lên. Như có vô vàn hạt băng nhỏ li ti đang trôi dọc sống lưng. Shida cắn chặt môi, lấy hơi thật sâu và nói chuyện với người cha về pháp thuật đối chọi.

Trông cha cô thật buồn khi trả lời con.

- Ba đang giữ nó. - Ông nói - Ba giữ nó lâu lắm rồi, nhưng ba sợ nó không đủ mạnh.

- Tại sao không?

- Có lẽ nó đã yếu đi. Đã bao nhiêu năm trôi qua. Lẽ ra ba phải chuẩn bị chuyện này từ trước. Ba đã hy vọng tránh được. Bây giờ có lẽ đã muộn. Ba rất buồn, nhưng phải nói sự thật.

- Còn mối nguy hiểm?

- Nó mạnh hơn bao giờ hết. Sẽ có chuyện tính sổ. Nó đã bắt đầu với Fahran. Nó sẽ còn tiếp tục, nó sẽ không tha một ai, cả con cũng vậy.

Shida trầm ngâm và lo lắng.

- Ta phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ để nó lần lượt giết từng người một?

- Không.

- Vậy thì giải pháp là gì?

Bogan buồn bã lắc đầu.

- Ba không biết giải pháp. Ba chỉ biết chúng ta sẽ mạnh mẽ hơn nếu ở bên nhau, nếu ta không chia rẽ, phân cách.

Cô gái hiểu lời cha.

- Con đi gọi các anh lại nhé?

- Đúng, gọi tất cả lại.

- Lại đây sao?

- Ta sẽ ngồi chờ cái chết ở căn hộ này.

Shida gật đầu. Cô không thể phản kháng. Càng nghĩ về những gì người cha đã kể, cô càng thấy đây là lời đề nghị tốt nhất.

Cô gái chậm chậm quay người, đi về hướng cửa. Cô cảm giác như đang bước trên than hồng.

Trước khi rời phòng, cô hỏi người cha một lần nữa.

- Nếu ta báo cho cảnh sát?

Bogan cười cay đắng. Có vẻ như lớp giấy xám phủ trên mặt ông đang sột soạt.

- Liệu họ có tin ta không?

- Con nghĩ là không.

- Chính thế.

Shida bước đi, nhẹ tay đóng cửa lại sau lưng cô...

CHƯƠNG 9

Không một ai muốn tin, nhưng đó là một sự thật. London cũng có những khu Getto riêng của nó.

Thành phố rộng khổng lồ này đang oằn lưng dưới gánh nặng quá khứ, bởi đế quốc phải trả nợ cho những tội lỗi thực dân mà nó đã phạm phải.

London có tất cả các màu da. Trong khi những di dân da đen hội nhập khá tốt thì những người da vàng lại gặp không ít khó khăn. Đa số người châu Á cũng chẳng muốn hòa mình vào xã hội, họ thích sống riêng với nhau, và các Getto đua nhau xuất hiện.

Máy tính đã lọc ra những người mang họ Kulani. Nhiệm vụ của chúng tôi bây giờ là tìm gặp họ. Người bị giết đã sống trong một căn phòng gần khu cảng. Chúng tôi tới đó, xem xét căn phòng thật kỹ nhưng chẳng tìm được gì.

Khoảng không gian giữa những khoảng tường bần thủ vẫn còn ngập trong mùi máu lờm lờm. Nó không phải một căn hộ thật sự, đúng hơn là một cái ổ bần thủ bừa bãi, nơi tôi không thể sống nổi tới hai ngày. Căn phòng của Fahrhan là một khúc xây thêm, nhưng toàn bộ ngôi nhà chính cũng chẳng khá gì hơn.

Dân trong nhà đứng nhìn chúng tôi như những tảng băng. Ở đây chẳng một ai muốn liên quan đến cảnh sát. Mỗi khi chúng tôi lên tiếng hỏi là cửa lại được sập lại, hoặc người đối diện chỉ lặng lẽ nhún vai.

- Một bức tường. - Suko vừa nói vừa nhìn qua khuôn cửa sổ xuống mảnh sân trong xám xịt - Ở đây ta chỉ gặp một bức tường im lặng.

Tôi nhún vai.

- Nhưng anh ta phải có người quen. Chắc chắn thế.

- Đúng, nhưng mình tìm đến bao giờ cho ra. Chưa tìm được thì thế nào cũng sẽ có thêm một vụ giết người nữa.

- Cậu nói có vẻ chắc chắn ghê.

- Rất chắc.

- Tại sao vậy?

Suko quay người lại, nhìn lên vết máu đỏ nâu trên vải trải giường.

- Đây không phải một vụ giết người bình thường, John ạ. Mình thấy nó bốc mùi hành quyết, một nghi lễ.

- Hành quyết bằng da dê.

- Đúng thế.

Tôi lẩm bẩm hai chữ Java. Tôi tin chắc hòn đảo này là dấu vết dẫn chúng tôi tới cội nguồn. Suko hỏi phải chăng tôi muốn tới Java?

- Nếu mọi dấu vết đều gãy giữa chừng thì ta sẽ phải sang đó.

- Không, John, không đâu. Tôi tin ta sẽ tìm thấy lời giải ngay tại London.

- Ở gia đình Kulani.

- Chắc chắn.

- Họ sống ở đâu?

Suko nhún vai.

- Chắc chắn là họ đã nhập cư, nhưng không khai báo địa chỉ.

- Còn Fahrhan thì có vẻ đã cắt đứt quan hệ với họ. - Tôi nói.

- Anh ta là nạn nhân đầu tiên. - Suko tỉnh táo tiếp tục dòng suy luận - Tôi muốn biết anh đang dựa vào xuất phát điểm nào?

- Chắc chắn là mình không xây nhà trên cát. Bản thân mình cũng là người châu Á. Mình biết lục địa đó ẩn chứa những truyền thống nào, những mối liên kết thắt buộc nào với quá khứ. Mình đã suy nghĩ kỹ, kẻ sát nhân đã hành động theo một chiến thuật mà người châu Âu các cậu không hiểu được, bởi các cậu không hóa thân được vào nền văn hóa cổ xưa đó.

- Thế thì giải thích rõ cho mình hiểu đi.

Suko mỉm cười.

- Mình không giải thích được. Mình chỉ biết gia đình Kulani đã mắc nợ ai đó. Những mối hận thù truyền kiếp thường là nội dung của các truyện cổ tích, huyền thoại, thường được các gánh rối rong kể lại. Chúng đóng một vai trò rất quan trọng trong cuộc sống người châu Á. Chẳng phải chỉ tại Trung Quốc hay Nhật Bản, kể cả Đông Nam Á và hàng trăm hòn đảo của Indonesia. Mình chưa tìm được bằng chứng, nhưng kiểu ra tay của thủ phạm cho thấy đây là hành động tái diễn một bi kịch cổ, đẫm máu.

Suko nói rất nghiêm trang. Tôi tin từng lời.

- Nếu cậu chứng minh được thì cậu thật đáng nể, anh bạn già ạ.

- Ta phải tìm cho được nhà Kulani hoặc tên giết người.

- Hay là nó vẫn đang ngồi ở đây?

- Mình không biết, nhưng mà...

Cánh cửa bật mở tung. Hai gã thanh niên tràn vào phòng như hai chiếc xe tăng đang rộng chân. Chúng không nghĩ sẽ gặp người ở đây. Hai nét mặt hằm hằm hứa hẹn nhiều điều khi chúng dừng đứng lại.

- Bao giờ các cậu cũng vội thế à? - Tôi hỏi.

Một gã đeo một bên hoa tai rất lớn. Gã thấp người, da đen, trông bụi bặm. Đồng minh của gã là một tay da trắng, đầu đội mũ len đen. Mặt hắn trông như một bãi chiến trường, chẳng chỗ nào không có mụn trứng cá. Gã da đen bước lên, giơ lên trước mặt tôi một nắm tay đeo đấm sắt.

- Nếu chúng mày không biến nhanh, tao sẽ khuấy tung gan ruột mày lên, con lợn da trắng khốn kiếp!

Tôi bình thản.

- Các cậu tìm Fahrhan Kulani?

- Không phải, thằng già.

- Thế tìm ai?

Thằng con trai thấp lùn vùng nắm đấm lấy đà, nhưng đột ngột trở lại hiền hòa khi ngó thấy nòng Beretta.

- Đạn này không khuấy tung gan ruột cậu. - Tôi giải thích - Nhưng thỉnh thoảng nó thích tạo những lỗ hổng khó bịt. Đặc biệt nếu là lỗ hổng ở sọ.

Gã thanh niên nuốt cơn giận xuống.

- Các anh ở đâu tới đây? - Gã hỏi - Ai cử các anh tới?

- Không ai cả.

Gã thấp lùn vẫn vất vả nuốt cơn bức tức. Mặt Trúng Cá nhìn vẻ bình tĩnh. Gã đã xắn tay áo lên, nhìn tôi bằng đôi mắt xanh nhợt như màu nước.

- Nó nợ bọn tôi nhiều hơn. Bọn tôi có quyền trước.

- Thật hả?

- Đúng, chó chết.

- Ở đây chẳng còn gì đâu.

- Các anh lấy hết rồi hả?

- Không.

Gã thấp lùn không tin tôi. Gã đang muốn nhảy xổ vào tôi như một con chuột cống đói khát, nhưng khẩu súng ngắn đã ép hẳn phải nể sợ.

- Chúng tôi vừa muốn đi khỏi đây, kiếm ở chỗ khác. - Tôi giải thích.

- Ở đâu?

Tôi cười rộng miệng.

- Thử đoán xem, chú nhóc.

Gã không nuốt nổi cái bí danh đó. Gã lờng lộn lên, giậm giậm chân.

- Tao không biết, đồ chó chết!

- Fahrán còn gia đình! - Tôi gợi ý.

- Đúng! - Mặt Trúng Cá kêu lên - Nó nói đúng đấy. Tất cả bọn chúng nó đều có gia đình. Cả lũ da vàng chúng nó...

Gã bỗng im bặt.

Gã thấp lùn cười.

- Hiểu rồi. Bọn mày muốn đến đòi tiền nhà Kulani.

- Có lẽ.

- Không đến nổi ngu.

- Nhưng chúng tôi đến lượt trước.

Gã thấp lùn liếc xuống nòng súng của tôi. Khi gã bước tới, vành sắt trên tay hẳn loáng phản chiếu ánh đèn.

- Ta có thể đi cùng. - Hẳn đề nghị.

- Để tôi nghĩ đã.

- Nghĩ nhanh lên. - Gã thấp lùn nhìn quanh. Gã thấy chiếc giường và những vệt máu trên đó - Nó bị hành hình à?

- Trông có vẻ thế.

Mặt Trúng Cá lên tiếng.

- Bọn tao nghe nó bị chặt đứt hai tay. Thằng giết nó chắc bị điên rồi.

- Tôi không chứng kiến.

- Thế mày có chứng kiến không, thằng mắt xích?

- Cũng không.

Gã thanh niên thấp lùn giơ tay chạm vào hoa tai.

- Thôi được. - Gã nói - Thế thì đi thôi. Ở đây chẳng được tích sự gì. Tao không thích ở nơi có người bị giết.

- Hiền lành thế cơ à?

- Dĩ nhiên.

Tôi gật đầu.

- Được, ta cùng đi sang chỗ nhà Kulani. Họ vẫn còn sống ở đây, trong...

- Đúng, trong dãy nhà lớn bên đường Jamaica, gần công viên Southfork.

- Tốt lắm. - Tôi cười thầm trong bụng. Những gì cảnh sát London không làm được, tôi đã tìm ra chỉ bằng một câu hỏi lững lờ. Bây giờ chúng tôi biết gia đình Kulani sống ở đâu.

- Bọn cóm đã hỏi cung các cậu chưa? - Suko hỏi.

- Chưa.

- Các cậu cũng không biết gì mà khai phải không?

- Mà y hỏi y như một thằng cóm.

Suko cười lạnh.

- Có lẽ tôi là cóm thật.

- Một thằng da vàng như mày hả?

- Đúng đấy. - Tôi nói khẽ - Anh ấy là một tay cóm và rất thích những loại thanh niên như các cậu. Cút đi và đừng bao giờ vác mặt đến nhà Kulani! Cút ngay lập tức! Quên trò nợ nần của Fahran đi!

- Nợ đánh bạc là nợ danh dự...

Bàn tay trái của tôi chìa thê tới.

- Đủ chưa, thằng nhóc?

Gã nhìn trân trân, trợn mắt lên, sặc sụa câu gì đó trong cổ rồi nói thành tiếng:

- Chó chết, đúng thế!

- Cái gì? - Mặt Trúng Cá tru lên.

- Thậm chí của Scotland Yard.

- Thằng mắt xếch cũng thế hả?

- Một câu hỗn láo thế nữa là ở lại đây luôn đấy! - Suko dọa thằng đội mũ đen.

Gã ngậm mồm lại.

Gã bặt hẩn lúc đó đã lùi lại, giơ cả hai tay vẫy.

- Thôi được rồi, được rồi, đừng nóng.

- Tôi cũng thấy thế.

Cả hai gã thanh niên rặn ra một nụ cười dần dần rồi kéo cửa, tìm đường ra ngoài. Bên dưới chân hai gã bây giờ đã là chiếc cầu thang dựng đứng, được hàn bằng hai chiếc cầu thang cứu hỏa. Cánh cửa đóng lại. Chúng tôi nghe tiếng bước chân của hai gã thanh niên nện trên những thanh sắt và đột ngột, một tiếng thét rớt người.

Nó cảnh báo chúng tôi như còi báo động.

Vị thế đứng của Suko tiện lợi hơn. Anh mở cửa, nhưng dừng ngay lại, nhìn xuống dưới.

Tôi ngó qua vai anh.

Trước mặt chúng tôi là một bức tranh rừng rợn, khiến tóc tai chúng tôi dựng đứng cả lên...

CHƯƠNG 10

Nó đã đập trúng gã thanh niên thấp lùn. Cơ thể gã vắt ngang tay vịn cầu thang, đầu ngã ra phía ngoài và máu đang phun ra khỏi một vết thương ngang cổ như nước phun ra từ vòi dẫn.

Bạn hấn đứng sát tường, mặt nhợt như vôi, toàn thân cứng đờ. Kẻ giết người chắc đã bất ngờ nhô ra như một bóng đen, lướt vụt qua và chém gã thấp lùn bị thương nặng.

Nhưng hấn đâu rồi?

Tôi đẩy Suko tiến qua ngưỡng cửa, quay sang trái và nhìn thấy một vệt đen đang nhảy nhót trên tường nhà. Thoạt đầu, tôi tưởng đó là ánh nắng bị hắt lại từ một vật thể đang chuyển động.

Nó là một cái bóng, và nó có một hình dạng đặc biệt. Một hình người với hai cánh tay tới khuỷu. Từ đó trở xuống là hai cái kéo.

Chẳng lẽ nó đã...?

Cái bóng chuyển động. Chỉ trong vài giây, nó đã bò lên đến mái, rồi biến mất.

Hết, kết thúc...

Suko đang quan tâm tới kẻ bị thương. Mặt Trứng Cá bây giờ khóc nức nở, toàn thân run bần. Gã chắc chắn sẽ không bỏ chạy. Suko đã kéo kẻ bị thương lên, để hấn ngồi tựa lưng vào tay vịn cầu thang.

Vũ khí kéo một vệt dài chên chéch qua cổ, cắm, ra sau gáy gã thanh niên thấp lùn. Cắm đã mất một mảng da thịt. Vũ khí cắm vào chỗ đó sâu tới nỗi lộ cả xương.

- Gã còn sống! - Suko thì thào.

Tôi thét vọng qua mảng sân, về phía một đám người tò mò đang tụ lại.

- Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!

Một cô gái trẻ chạy đi. Những người khác ở lại và nhìn trần trối về phía vũng máu đang lan ra dưới đất.

Suko và tôi đều mang trong người khăn tay sạch. Chúng tôi băng bó vết thương để gã thanh niên đừng mất quá nhiều máu. Quỳ gối bên nhau trên cầu thang, hai chúng tôi nghe hơi lạnh đang kéo qua gáy mình.

- Khốn kiếp, John, - Suko nói - Nạn nhân cũng rất có thể là chúng ta.

- Đúng, nếu bọn mình bước ra trước.

- Vậy ra kẻ giết người vẫn còn nán lại đây và tìm cách xóa dấu vết.

Tôi nghĩ đến cái bóng đen và đôi tay kéo.

- Chính xác thế đấy, anh bạn à.

Mặt Trứng Cá vẫn còn khóc. Tôi bước đến trước mặt gã và xoay người gã lại. Gã thanh niên quả thật đã vãi ra quần. Tôi nhìn rõ một vệt ẩm trên nền vải. Ai bây giờ mỉm cười quả thật là đồ ngu. Trong một tình huống căng thẳng quá sức, một phản ứng như thế này hầu như là tự nhiên.

- Cậu còn nói nổi không?

Gã thanh niên tiếp tục ôm đầu rên la. Chỉ sau khi tôi hỏi tới lần thứ ba, anh ta mới buông hai tay xuống, để lộ khuôn mặt trứng cá sùng vù.

- Kể cho tôi nghe chuyện xảy ra.

Gã thanh niên đưa ống tay áo quét hai dòng nước mũi.

- Em không biết. Nó rất nhanh, rất nhanh, anh có hiểu không. Bóng đen đó đột nhiên xuất hiện.
- Thế rồi sao?
- Cái kéo. Đầu tiên nó ở trên tường, rồi nhảy tới trước mặt Socco. Nhảy sát vào người, Socco không tránh được. Cái... cái kéo cắt phập lại. Chỉ một nhát thôi, mà...
- Còn gì nữa không?
- Em hét lên.
- Chúng tôi có nghe.
- Rồi nó nhảy đi. Nó lẩn vào tường. Nó... nó biến mất.

Tôi phải công nhận gã thanh niên không hề nói dối. Cả chúng tôi cũng đã nhìn thấy bóng đen lướt qua tường lên phía mái. Câu hỏi chỉ là tại sao nó còn lẩn quất quanh hiện trường. Có phải nó muốn ngăn không cho chúng tôi tìm ra một dấu vết có thể dẫn tới lai lịch của nó, dấu vết dẫn đến gia đình Kulani. Rõ ràng là thế, rõ ràng có kẻ muốn cắt ngang dấu vết này.

Chúng tôi sẽ không thoái chí, sẽ đi theo đúng con đường vừa mở ra, nhưng phải cẩn trọng tối đa.

Mặt Trứng Cá hắng giọng hai lần mới hỏi được thành tiếng.

- Có phải Socco đã chết?
- Chưa. Nếu không chúng tôi đã không gọi xe cứu thương.
- Nhưng trông nó như đã chết.
- Cậu ấy chỉ ngất thôi. - Tôi nhìn về hướng Suko, khuôn mặt anh đang nhăn lại, lo âu.
- Tình hình tệ lắm, John à.
- Bác sĩ chắc sẽ tới ngay bây giờ.
- Nhưng anh ta chẳng thể nhanh bằng cái bóng.
- Cậu nói đúng.

Chúng tôi chỉ còn biết chờ. Từng giây đồng hồ lờ lờ trôi. Cuối cùng, tiếng còi xe cấp cứu văng lên phía bên ngoài dãy nhà. Bác sĩ xuất hiện.. Cứ để anh ấy mang cả Mặt Trứng Cá theo cùng. Cậu thanh niên đã rối loạn thần kinh thật sự.

Tôi nhìn dọc tường nhà lên trên.

Một ngày tháng tư khô ráo. Mặt trời tỏ ra có thiện cảm với London. Nó rải ánh sáng lên các mái nhà. Nhưng chỗ nào có ánh sáng, ở đó cũng có bóng tối.

Tùy theo góc độ của ánh nắng, những ngôi nhà ném những cái bóng dài ngắn khác nhau. Những vệt tối bây giờ đột khiến tôi nổi da gà.

Có cảm giác như tất cả lũ chúng đều đang chuyển động, tạo thành những hình thù thoát ẩn thoát hiện. Chúng đang cười nhạo chúng tôi. Chắc chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, được gọi nên từ trạng thái căng thẳng cực độ của mấy phút đồng hồ vừa qua.

Dưới sân, nhóm người tò mò đang giãn ra nhường đường cho bác sĩ. Đi cùng anh là hai hộ lý khiêng một chiếc cáng. Bác sĩ còn trẻ. Anh bước gấp lên cầu thang, gật đầu chào chúng tôi rồi nhìn người bị thương. Suko đã né sang bên, nhường chỗ.

- Trời đất, cái gì thế? - Bác sĩ thì thào, mặt trắng ra.
- Chúng tôi sẽ giải thích sau.

- Các anh là ai? - Giọng bác sĩ trộn vẻ nghi ngờ.

- Scotland Yard.

Anh lộ vẻ an tâm.

Bác sĩ làm việc rất khéo. Chúng tôi rời cầu thang, quay trở lại căn phòng và nhìn bác sĩ làm việc qua khuôn cửa mở.

Đáng tiếc, căn phòng không có điện thoại. Tôi rất muốn gọi cho Sir James.

- Tình hình căng rồi đây. - Suko nói - Cậu biết mình đang linh cảm điều gì không?

- Rằng cái bóng đó sẽ đuổi giết chúng ta.

- Mình không phản đối.

Rõn người khi nghĩ lại câu mình vừa nói, tôi bước tới sát ngưỡng cửa.

Người bị thương lúc này đã nằm trên cáng. Hai hộ lý khiêng cậu ta đi.

Bác sĩ còn nán lại. Anh trầm ngâm nhìn theo cái cáng, lắc đầu.

- Có chuyện gì không, bác sĩ?

- Cậu ấy bị sốc nặng. Rất nặng. Tôi không chắc cậu ta có qua được hay không?

Rồi quay sang tôi, bác sĩ hỏi:

- Cậu ấy bị tấn công bằng thứ vũ khí gì vậy?

- Tôi chưa biết chính xác. Nhưng tôi sẽ không ngạc nhiên nếu các bác sĩ tìm thấy vết lông cừu hay lông dê quanh miệng vết thương.

- Anh nói thật hả? - Bác sĩ lùi một bước, như dậm ra sợ hãi tôi.

- Tôi nói thật đấy!

- Tôi sẽ báo tin cho ông sau. - Bác sĩ quay người và lắc đầu bước nhanh xuống dưới. Bước chân để lại tiếng vọng lớn trên những bậc thang. Nghe chúng như lời giã biệt của bác sĩ.

Mặt Trứng Cá ở lại. Cậu ta vẫn đứng trên cầu thang, dán sát người vào tường. Cậu ta vẫn chưa ngưng khóc.

- Cậu đi được rồi. - Tôi nói.

- Còn Socco?

- Mong là cậu ấy gặp may.

Mặt Trứng Cá lại đưa ống tay áo quệt mũi. Rồi cậu thanh niên đó chạy đi. Nhìn như một kẻ đang trốn tai họa.

Tôi vào phòng với Suko. Anh đứng bên cửa sổ, quay lưng lại phía tôi. Hai cánh tay anh buông thõng xuống hai bên, bất động, Lòng bàn tay mở ra ngoài như hai chiếc đĩa nhỏ.

- Ta phải tìm cho được gia đình Kulani, John. Phải tìm cho bằng được. Nếu không sẽ xảy ra thảm họa.

- Thảm họa đã bắt đầu rồi.

- Kẻ nào giết người bằng da cừu hay da dê? - Anh quay người lại. Ánh mắt chờ từ phía tôi một câu trả lời.

Tôi không biết câu trả lời đó, và nói chung chung.

- Dù kẻ đó là ai, Suko, chắc hẳn không phải thành viên của nền văn hóa chúng ta.

- Đúng, mình cũng nghĩ vậy.

- Java. Pháp thuật Java. Đối với mình nó là một thế giới xa lạ.
- Mình đã nghĩ rồi. - Suko nói - Các cuộc tấn công, động tác lột da thú, những vụ giết người. Tất cả đều tuân thủ một quy luật, như theo một kịch bản viết sẵn.
- Ý cậu muốn nói sao?
- Chính cái kịch bản đó.
- Mình không hiểu.

- Sân khấu, John ạ. Như trên một sân khấu, một sân khấu rối cắt giấy. Sự liên tưởng này đến với mình rất bất chợt, hoàn toàn không có căn cứ. Nhưng mình là dân châu Á, mình có thể nhìn mọi vật bằng con mắt khác các cậu. Cả hai chúng ta đã nhìn thấy bóng đen đó trên tường, nhìn thấy nó lướt về hướng mái nhà.

- Đúng thế. Mọi việc cậu nói đều đúng. Chỉ có điều những con búp bê trên sân khấu không phải một thực thể sống. Chúng không tự cử động. Chúng nghe theo lời những người giật dây. Mình đâu có thể thấy kẻ nào điều khiển bóng đen đó.

Suko nhún vai.

- Có lẽ chúng đã tự vật chất hóa, biến thành thực thể độc lập.
- Có lẽ là lời giải đó, chỉ có điều khó mừng tượng thôi.
- Thử nghĩ tới pháp thuật xem!

Tôi mỉm cười.

- Có lẽ để sau. Bây giờ mình muốn đến chỗ nhà Kulani nhanh như có thể.
- Tay Fahran có vẻ đã đi vay nợ khắp mọi nơi. Socco và Mặt Trứng Cá cũng đến đây đòi nợ. Có lẽ ta sẽ tìm thấy gia đình đó.
- Ta gọi cho Tanner.

Suko đồng ý. Trên này chẳng còn gì giữ chân chúng tôi. Suko và tôi ra khỏi căn hộ và tìm thấy chiếc xe vẫn còn nguyên vẹn. Chẳng là chuyện dĩ nhiên trong một khu Getto như thế này.

Tanner lộ rõ vẻ vui mừng khi nghe thấy giọng tôi. Cả anh cũng đã tìm cách gọi cho chúng tôi mà không gặp. Tôi vừa muốn báo cáo lại những gì vừa chứng kiến thì anh đã nhanh nhẩu lên tiếng trước.

- Tôi biết phải tìm gia đình Kulani ở đâu.
- Tuyệt.

- Họ sống trong Nhà Mồ!

Không nhìn vào gương, tôi cũng biết da mặt mình bây giờ trắng bệch, cảm trề xuống.

- Tanner, nghe như thể họ đã chết rồi...
 - Không, họ còn sống. Họ ở trong một khu chung cư cũ, được gọi là Nhà Mồ, những cái hộp cao tầng chật chội và xám xịt. Người ta nhét họ vào đó từ thời thiếu nhà ở.
- Cậu sẽ tìm thấy ở đó đủ mọi dân tộc và màu da. Có ba cái Nhà Mồ như thế. Gia đình Kulani sống trong khu thứ nhất, khu A.

- Cảm ơn anh.
- Không có chi.

Tôi kể lại mọi việc vừa xảy ra cho Tanner nghe, anh bật huýt gió.

- Trời đất, thế là thế nào?

- Tôi không biết. Có lẽ có kẻ đang tìm cách xóa dấu vết.
- Phải, có lẽ vậy.
- Nó chứng tỏ chúng tôi đã tới rất gần kẻ giết người. Lũ chúng nói không bao giờ muốn bị người khác điều tra, bám theo. Tới chỗ nhà Kulani chắc chúng tôi sẽ biết nhiều hơn.
- Các cậu cần trợ giúp không?
- Tôi nghĩ là chưa. Chống lại bóng đen là một cuộc chiến đặc biệt.
- Chúc vui vẻ!
- Cảm ơn!

Suko này giờ đã bật loa nghe cùng. Anh lúc lắc đầu.

- Khu vực này chẳng thuận lợi chút nào.
- Ta đâu có được chọn lựa.

Tôi xoay chìa khóa xe, lên đường. Ít ra thì chúng tôi cũng không phải vượt qua sông Themse. Một yếu tố có giá trị trong tình trạng giao thông của London hiện thời. Mặc dù vậy, lái xe giữa buổi chiều thật chẳng dễ dàng. Chúng tôi chỉ tiến được từng quãng ngắn, và với tốc độ rất chậm. Khu này có rất nhiều xe tải chờ hàng đến kho.

Có một bầu trời thứ hai phủ đầy khói xe. Tôi ngồi sau tay lái, tập trung vào làn xe. Mặt trời nằm chênh chếch. Nó khiến người ta lóa mắt.

Bóng đen?

Đầu tiên tôi chỉ thấy nó lơ mờ. Rồi tôi đắm nghi ngờ và nhìn kỹ hơn.

Tôi để ý đến hình dạng và những chuyển động nhanh vùn vụt của chúng. Chúng trôi đến gần xe tôi, rồi lại biến mất.

Tới gần cầu Tower, chúng tôi bị kẹt vào một đoạn tắc đường. Không nhích được mét nào nữa. Đứng yên tuyệt đối.

Suko rên lên bên cạnh tôi.

- Có dùng còi cảnh sát thì đến đây cũng chẳng tiến được.
- Đúng. Gọi trực thăng đi!
- Trực thăng chẳng hạ cánh nổi đâu!

Chúng tôi không còn cách nào hơn là chờ. Tôi đã tắt máy, nhưng vô số người khác chẳng tinh ý như vậy. Họ cứ để máy chạy, chỉ khiến không khí càng khó thở hơn.

Đứng yên, không nhúc nhích. Chỉ nghe thấy tiếng rửa sả và chửi bới của một số tài xế.

Tôi nhìn sang phải. Kề bên xe chúng tôi là thùng chứa hàng của một chiếc xe tải. Một bức tường sáng màu nhôm.

Những cái bóng vẫn còn đó. Chúng nhảy qua đầu xe, trườn qua chúng tôi.

Trong khi đó, bầu không khí xung quanh hoàn toàn không chuyển động.

Vì ngột ngạt, chúng tôi đã hạ cửa kính xuống. Không khí trong xe Rover rất nóng.

Cả hai chúng tôi cùng thấy mệt. Tôi nhìn Suko nóng ruột cựa quậy trên ghế.

- Sao thế?
- Mình có cảm giác bị theo dõi.
- Mình cũng thế!

- Tại sao có một số bóng đen chuyển động? - Suko đã tháo dây báo hiểm ra, anh cúi người về đằng trước.

- Mình không biết.

- Không linh cảm gì?

- Có...

Bầu không khí nóng như trong lò tắm hơi giam giữ chúng tôi. Chiếc xe như trở thành nhà ngục. Không gian chật chội, những cánh cửa đóng kín, cửa sổ và...

Bỗng nhiên, nó xuất hiện.

Nó nhảy lên trên mui xe đằng trước. Nó chỉ là một chuyển động lướt thoáng, một cái gì đó lao qua thật nhanh đến mức ánh mắt chúng tôi hầu như không theo kịp. Nó run qua làn vỏ xe, tới lần kính trước, nhưng không bị làn kính nuốt chửng như một cái bóng bình thường, mà trở nên rõ nét hơn.

Cái bóng có hình dạng riêng...

Một hình người khẳng khiu với hai cánh tay như một hình cắt giấy.

Nhưng hai cánh tay đồng thời là hai cái kéo.

Chúng xĩa tới.

Kính đột ngột vỡ tung. Chúng tôi nhìn thấy những mảnh vụn rơi ra. Một lỗ hổng đủ cho hai cái kéo cắt tới từ hai phía.

Chúng lao vào.

Bóng đen phẳng đột ngột trở thành một nỗi đe dọa ba chiều, nó chỉ muốn một điều duy nhất.

Giết!

Giết hai chúng tôi.

Suko ở vị trí thuận lợi hơn. Anh đã tháo đai lưng ra. Tôi còn phải làm việc đó. Khi dây lưng của tôi rời ra cũng là lúc anh đẩy bật cửa ra ngoài.

Cái kéo xĩa tới. Vật thể đã trở thành một công cụ hiện hữu của cái ác, một công cụ tàn khốc, không còn là cái bóng nữa. Hai cánh tay của nó giang rộng ra, muốn xĩa tới một mục tiêu lớn.

Nhanh như chớp, tôi né sang bên. Lưỡi kéo sượt qua tay lái, đâm thẳng vào lưng ghế.

Kẹp giữa xe mình và chiếc xe chở hàng, tôi kịp quan sát cái kéo trong một thoáng. Nó không còn là bóng đen nữa, nhưng khi tự rút ra khỏi lưng ghế, nó lại tự phẳng ra thành một bóng đen và biến qua lần cửa kính.

- Thấy nó không?

Suko hét lên từ phía trái xe và nhìn thấy tôi giang hai tay bắt lặc. Người tài xế chiếc xe tải bên tôi cũng mở cửa xe. Suýt nữa thì cửa đập vào mặt tôi.

- Các anh điên hả?

Tôi rút thẻ. Giơ cao một thoáng về phía anh ta, thế là đủ.

Tài xế rút lui vào buồng lái.

- Nó đi rồi! - Tôi nói.

Suko bây giờ đã đứng bên tôi.

- Đúng, mình cũng thấy rồi. Nó đã... - Anh nhìn quanh.

Mặt trời đang tỏa sáng. Chỗ nào cũng có bóng đen. Mọi chiếc xe đều đổ bóng. Nhưng không chiếc bóng nào chuyển động hoặc có hình dạng giống kẻ sát nhân tàn khốc nọ. Nó quả thật đã xỏ mũi được chúng tôi.

Người trong những chiếc xe đậu quanh đó cũng đã để ý vì những cử chỉ khẩn trương của chúng tôi. Thêm một lần nữa, tôi được chứng kiến con người ta khi rảnh rỗi có thể tò mò đến mức độ nào.

Suko và tôi lặng lẽ đập nốt những chỗ kính rạn. Mảnh kính vụn rơi lạo xạo vào trong xe như vô vàn những hạt băng nhỏ.

Người chung quanh dĩ nhiên muốn biết chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng những câu hỏi của họ không được trả lời. Trong khi Suko lau chùi ghế anh, tôi nhìn thật kỹ chiếc ghế bên tay lái.

Tim tôi đập nhanh hơn khi nhận thấy hai lưỡi kéo đã đâm sâu tới mức nào. Có chỗ thậm chí thủng cả ra sau. Nếu đâm trúng, nó sẽ dễ dàng xuyên qua cơ thể tôi.

Suko hỏi:

- Ta đi tiếp chứ?
- Để hết kẹt xe đã.
- Có kẻ không muốn bọn mình theo dõi, John à. Hẳn đánh giá chúng mình cao thế sao?
- Có vẻ như thế.
- Mình ngạc nhiên thật đấy!
- Tại sao?
- Bọn mình không biết hắn. - Suko đóng cửa lại trong lúc tôi dọn kính vỡ trên ghế mình ngồi - Mình chưa bao giờ đụng chạm tới hắn, vậy mà hắn vẫn muốn hủy diệt bọn mình. Cứ như thể ta đang đến gần hắn quá.
- Có lẽ mình đang tới gần hắn thật đấy. Bọn tôi nhún vai, ngấm đàng sau chiếc Aston Martin đậu trước.
- John, mình thật không biết chính xác. Giờ thì mình hầu như chẳng biết gì nữa cả. - Anh nói rồi cười thành tiếng - Cậu có cảm giác cái kéo vừa rồi được làm bằng da thú không?
- Thật ra thì không.
- Vậy mà nó là sự thật đấy. - Suko nói khế. Anh mỉm cười giơ tay vẫy hai đứa trẻ bên đường đang nhìn chiếc xe vỡ kính của chúng tôi như thể nó vừa từ cung trăng lạc xuống - Trò chơi này có những quân bài mà cả hai chúng ta chưa hề gặp. Mình thậm chí có thể tưởng tượng là gia đình Kulani sẽ chẳng mấy hồ hởi tiếp đón ta. Có vẻ như đó là những con người luôn muốn tự tay dọn dẹp mọi chuyện, nhưng bây giờ gặp vấn đề quá sức. Cậu nghĩ sao?
- Giống cậu.
- Thế thì tốt.

Đoạn kẹt xe loãng dần. Những người tài xế lại trèo lên xe. Tiếng máy nổ, khói thải phun ra.

Chúng tôi cũng nổ máy.

Tay lái xe mà đầu óc tôi không thoát khỏi ý nghĩ là con đường trước mặt đang dẫn thẳng xuống địa ngục...

CHƯƠNG 11

Họ đã đục đi hai khoảng tường ngăn trong căn hộ, tạo nên một căn phòng tương đối lớn, không gian sinh hoạt chung của cả gia đình. Đây là nơi người ta sinh sống, là nơi chuyện trò với nhau, là một khúc quê hương ngay giữa lòng thành phố London. Kể cả đồ đạc ở đây cũng giống kiểu đồ đạc quê nhà. Người ta ngồi trên chiếu, ăn bằng những cái bàn nhỏ và thấp, đồ ăn được nấu ngay trên bếp gas nằm trong một góc phòng. Quanh bếp treo lủng lẳng những nồi niêu xoong chảo.

Những khuôn cửa sổ trong căn phòng rộng này được giữ nguyên. Chúng rất nhỏ. Cả khi mặt trời ngoài kia rất sáng, trong phòng vẫn lờ mờ tối. Thêm vào đó là những tấm rèm cửa được kéo kín. Nguồn ánh sáng trong phòng bây giờ là dây nến đứng trên một bàn thờ nhỏ, treo ảnh một vị thần. Một vị Phật đang ngồi giảng chân, miệng mỉm cười không ngại.

Chỉ một mình Bogan ngồi trên ghế. Ông già đặt con búp bê lên đùi. Những chiếc kim chìa ra từ mình nó. Không một ai lên tiếng hỏi, bởi ai cũng biết cha họ rồi sẽ giải thích cặn kẽ.

Bogan Kulani đã cho gọi toàn gia đình lại đây cũng vì mục đích đó.

Chỉ còn lại ba. Một con gái và hai con trai. Các anh trai để Shida ngồi giữa.

Bên phải cô là Rastu, một chàng trai trẻ ăn vận kiểu Tây Phương, complé và cà vạt. Anh cũng đã phấn đấu từ dưới lên, học hành tử tế và hiện đang làm trong một ngân hàng. Anh không ưa thích những truyền thống của quê hương, nhưng vẫn tuân lệnh cha và sống chung với gia đình.

Bên trái Shida là Poleno, lớn hơn em gái hai tuổi và nổi tiếng là người ít nói. Ánh mắt dè chừng, một hàng ria mép mỏng đen như vạch mực. Poleno mặc quần Jean, một chiếc áo sơ mi sặc sỡ rộng lưng thùng phủ ra ngoài.

Cả ba người con đều biết hôm nay có chuyện hệ trọng. Họ linh cảm thấy cha họ đã bước vào một con đường khác và ông đã sẵn sàng phơi mở quá khứ trước họ, một quá khứ cho tới nay cả đàn con hầu như không hay biết.

Cả ba đều đã biết tin về số phận Fahren, và cái chết đó có liên quan trực tiếp đến quá khứ mà cha họ sắp kể. Tình hình rõ ràng đã rất nghiêm trọng, nhưng không một ai dám đặt câu hỏi đầu tiên. Họ chờ người cha lên tiếng trước.

Bogan Kulani lấy hơi thật sâu, các con nghe rõ tiếng ông thở. Ánh mắt người đàn ông lướt qua từng gương mặt, như thể ông muốn nhìn các con một lần cuối, trước khi bước vào cõi chết.

- Đã có nhiều chuyện thay đổi. - Ông nói - Những thay đổi này bắt đầu với cái chết của Fahren.

- Nhưng điều đó đâu có liên quan gì đến chúng ta. - Rastu nói, tay sửa lần áo sơ mi trắng muốt.

- Có đấy.

- Tại sao?

- Nó là nạn nhân đầu tiên. - Từng lời nói chậm chậm rơi vào màn tĩnh lặng đầy mong đợi - Nó chỉ là người đầu tiên bị trả thù.

Đàn con Kulani nhìn nhau. Shida cất tiếng hỏi.

- Vụ trả thù nào cũng phải có nguyên nhân chứ! Có nguyên nhân không, ba?

- Có, có nguyên nhân.

- Trong gia đình chúng ta?

- Chính thế.

- Em thấy mình chẳng làm gì nên tội mà bị trả thù. Các anh thế nào?

Hai Chàng trai lắc đầu.

- Nguyên nhân không nằm ở phía các con. Các con phải tìm nó ở ta, trong quá khứ của ta. Một quá khứ mà các con chưa biết tới.

- Vậy là ba biết mọi bí mật?

- Không thể nói như vậy được. Shida, nó như một ngọn đèn số phận mà ta phải kể cho các con nghe, bởi tất cả các con đều sẽ phải lãnh chịu hậu quả. Tất cả các con đều có tên trong danh sách chết, danh sách này là của một kẻ mà ta luôn muốn quên đi nhưng không quên nổi. Bây giờ, ta đành phải thú nhận rằng hắn đã quay trở lại.

- Hắn tên gì?

- Konda Kulani.

- Cũng là họ Kulani? - Poleno thốt lên.

- Đúng, hắn là chú các con, là em trai ta. - Bogan nói câu đó rất khẽ, vừa nói vừa nhìn sang bên như đang xấu hổ với các con.

Im lặng. Lời thú nhận của người cha khiến các con kinh ngạc. Kể cả Rastu, người tỉnh táo và thực tế nhất nhà, cũng im lặng một lúc. Rồi anh nói:

- Bọn con quả không biết chuyện đó.

- Ba biết.

Rastu lại sửa áo.

- Thế cái ông chú kỳ lạ đó ra sao ạ?

- Hắn ta quay trở lại Java.

- Tại sao?

- Hắn ta quay lại để tính sổ. - Bogan thú nhận.

- Tính sổ bằng kiểu giết người ư? - Shida hỏi - Con không hiểu. Con thấy ba rất sợ hãi. Nhưng kể cả em trai ba thì cũng không làm chuyện gì mà không có nguyên nhân. Nguyên nhân giết người của hắn là gì?

- Các con biết đạo Wyang?

- Ba đã kể rất nhiều về nó. - Shida mau mắn đáp. Cô gái cử động đôi bàn tay, ấn mạnh những đầu ngón tay và nhau - Đó là những hình rối cắt chuyển động trên màn ảnh. Đa số thể hiện ma quỷ Nam Hải. Ngược lại với những loại hình múa rối khác, chúng chẳng có màu. Thường chỉ đen, nâu hay xám. Người ta điều khiển chúng bằng que và chúng được cắt từ da dê hay da cừu. Dân chúng thường rất tôn trọng những diễn viên điều khiển rối đó. Con nói có đúng không ba?

- Đúng!

Poleno bây giờ mới lên tiếng.

- Con chưa bao giờ nghe nói là những hình rối hoặc diễn viên điều khiển rối có thể giết người.

Bogan Kulani nhăn trán. Có vẻ như ông đang phải gắng nhớ một chuyện gì.

- Thoạt nghe thì con có lý đấy. Nhưng nếu nhìn ra đằng sau nhóm đạo, người ta sẽ thấy nhiều hơn. Dòng đạo Wyang rất cổ. Từ thời con người còn liên hệ với thần linh, nó đã đóng một vai trò khác hẳn. Nó đã chuyện trò với thần linh, nhưng rồi mối quan hệ đổ vỡ. Người và các linh hồn ngày càng rời xa nhau hơn, chỉ còn lại hồi ức, và chính hồi ức này đã được những người

múa rối gài vào những con búp bê. Họ tạo nên chân dung của những vị thần độc ác và diễn lại những sự kiện cổ.

- Búp bê không là thực thể sống! - Rastu chen vào.

- Con nói cũng đúng. - Bogan cao giọng, nghe như lời gọi hồn - Nhưng pháp thuật đó đã tiếp tục tồn tại. Không gì hủy diệt nổi nó. Đời nào cũng có những người muốn có quyền uy của quỷ ác. Chú con là một người như thế.

- Còn ba, ba đã làm gì? - Shida thì thào.

- Ta đã đoạn tuyệt với hắc. Ta đã nguyện rửa hắc. Giữa hai chúng ta nảy sinh mối thâm thù. Ta coi hắc là nỗi nhục nhã của toàn gia tộc, hắc cũng coi ta như vậy. Hắc thề sẽ giết cả gia đình của ta. Lời nguyện Wyang sẽ đổ xuống tất cả chúng ta, không chừa một ai. Vì thế mà chúng ta đã trốn đi. Nếu không, sẽ không đời nào chúng ta rời đảo Java. - Người đàn ông nhún vai - Chúng ta sống yên ổn nhiều năm và cha đã đã bám vào niềm hy vọng gian dối rằng mọi chuyện đã được giải quyết. Nhưng chú các con không quên lời thề. Cả hắc cũng đã rời bỏ quê hương, đã sang tới London và bây giờ ra tay trả thù.

Shida lạnh sống lưng. Cô gái nhìn quanh. Căn phòng đột nhiên có vẻ lạnh, những góc tối như đang có ma quỷ rình mò.

- Ta phải làm gì bây giờ? Có đường thoát không ba? Ba có biết giải pháp nào?

Bogan nhăn trán suy nghĩ.

- Có lẽ có. Dĩ nhiên ba muốn che chở các con. Ba biết ba đã gây ra những món nợ nào. Ba sẽ đối mặt với gã em trai đó. Ba sẽ làm điều đó.

- Vậy là ba đang chờ hắc tới? - Rastu hỏi.

- Đúng vậy!

- Hắc là kẻ giết người?

Bogan cúi đầu.

- Không. Kẻ giết người là những con rối của hắc.

Poleno bật cười ngắn.

- Những con rối chết làm bằng da cừu ấy à?

- Chúng không chết. Chúng sống.

- Sao? - Shida thét lên.

- Đúng, chúng sống, bởi vì gã em trai của ta đã học thành tài phù thủy. Gã đã chuyện trò với những vị thần hung ác và xin được họ truyền sức mạnh cho hắc. Hắc có thể biến con rối thành những quái vật giết người. Hắc có thể ra lệnh cho những hình rối chuyển động độc lập, biến thành những cái bóng. Chúng chuyển động hoàn toàn im lặng. Đó là sự thật, các con phải tin ta!

- Không thể nào! - Rastu thì thào.

- Nhưng đó là sự thật. - Bogan gật đầu.

- Bây giờ các con đã biết câu chuyện và nguyên nhân. Mối thù giữa hai chúng ta bây giờ đổ lên đầu các con. Konda không bao giờ tha thứ cho ta cái tội đã dám không nghe lời hắc, đã dám phản kháng và xua đuổi hắc khỏi dòng họ.

- Từng đó lỗi lầm đủ cho hắc giết người sao?

- Đúng, Shida, từng đó đối với hắc là đủ rồi, bởi Konda là con người có bản tính độc ác. Linh hồn hắc nằm gọn trong tay những vị thần hung ác, bởi chúng mới chính là nguồn gốc của

những vở kịch cổ được sân khấu rồi trình diễn lại. Mỗi quan hệ đó có một cái tên, nó chính là đạo Wyang.

- Hẳn sẽ tới đây? - Poleno hỏi.

- Đúng!

- Rồi điều gì sẽ xảy ra?

- Hẳn sẽ tìm cách giết cả gia đình ta. Hẳn muốn để lại một bể máu. Hẳn và những kẻ tay chân của hẳn.

Ba người con chưa thể hiểu ngay những lời kể trực diện và gay gắt của người cha. Đây là một tình huống hoàn toàn mới. Mà suy cho cùng, cả quê hương cũng đã trở thành xa lạ đối với họ. Họ chỉ biết hờn dỗi qua những chuyện về thăm ngăn ngày hoặc qua lời kể chuyện của người lớn. Thay vào đó, họ bị cuốn vào cuộc sống hối hả của một thành phố lớn, nơi có thể được coi là cái chảo phù thủy của mọi sắc thái tình cảm và lý trí. Chính trong mấy năm trở lại đây. London đã giành lại được vị trí đi đầu thời trang của các thành phố châu Âu.

Shida nhìn cha cô, trong khi hai người anh bối rối cúi xuống.

- Chúng con có thể giúp đỡ ba bằng cách nào? - Cô hỏi thẳng.

Người đàn ông mỉm cười nhìn con gái.

- Cha cảm ơn con. Nhưng có lẽ việc này cha phải làm một mình.

- Sao kia?

- Nó là món nợ của cha. Do bản thân cha gây ra. Món súp này cha sẽ uống cạn, một mình. Đơn giản thế thôi.

Rastu ngẩng đầu lên. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Hiện thời Chàng trai vẫn còn giữ được bình tĩnh. Câu hỏi chỉ là anh còn tự kiểm chế được bao lâu nữa.

- Bao giờ thì hẳn tới?

Bogan nhún vai.

- Ba đoán là tối hay đêm nay. Chắc chắn trong màn đêm. Bởi màn đêm che chở cho hẳn.

- Ta sẽ trang bị vũ khí chờ hẳn tới! - Poleno nói, giọng cương quyết - Đúng, ta sẽ trang bị vũ khí và cho hẳn biết tay. Phải hợp sức lại và cho hẳn thấy chúng ta là một gia đình không kẻ nào chia rẽ nổi. Ta sẽ bảo vệ lẫn nhau, chỉ đó mới là điều có giá trị.

Bogan lắc đầu.

- Không ích chi đâu con, tin ba đi. Cách này không được.

- Thế thì cách nào?

- Ba sẽ đi một mình. Ta sẽ thuyết phục hẳn chỉ trả thù mình ta. Ba là kẻ gây ra mọi chuyện. Ta phải nói với hẳn rằng các con chẳng hề dính dáng tới chuyện này.

Da Shida tái nhợt.

- Ba... ba tình nguyện đi vào chỗ chết?

- Không đâu, con gái ạ, không phải thế. Món nợ này chính ba phải trả.

Ba anh em nhìn nhau. Tất cả bọn họ đều biết người cha sẽ không từ bỏ ý định của ông.

- Ba có vũ khí không? - Rastu thì thầm.

- Ba không cần vũ khí.

- Vậy ra ba để hẳn làm thịt ba?

- Ba sẽ nói chuyện với hắc. Ba phải tìm cách thuyết phục hắc. Thế thôi!

- Sẽ chẳng ích gì đâu.

- Có đấy, sẽ có ích cho các con. - Bogan Kulani đưa mắt nhìn từng đứa con, như thể đây là lần cuối ông gặp chúng - Các con đã sống trong căn hộ này của ba rất lâu rồi. Ba không thể hứa hẹn điều gì. Ba cũng không biết liệu các con có trốn thoát bàn tay hắc. Nhưng các con nên đi ngay đi. Có thể các con sẽ tìm được nơi trú ẩn. Ở đâu đó, nơi hắc chẳng dễ dàng tìm được các con. Được không?

- Con cũng không biết. - Rastu lẩm bẩm - Chúng con không muốn bỏ mặc ba trong tai họa. Con không biết hai người kia nghĩ sao, nhưng con không muốn. Con nghĩ là Poleno với Shida cũng sẽ nghĩ giống con, đúng không?

Shida và Poleno gật đầu. Khuôn mặt và ánh mắt họ lộ vẻ cương quyết. Họ sẽ không đầu hàng, họ sẽ chiến đấu bảo vệ mạng sống của mình. Chắc chắn thế.

- Không thể để nhà khu A thành bầy Thần Chết. - Shida nói - Khu nhà A sẽ vẫn là nơi sinh sống. Ba hiểu không? - Cô gái đứng dậy, đi về phía Bogan. Cô phải được chạm vào người cha cô. Ngay lúc này.

Bogan Kulani nhìn những giọt lệ trong mắt con. Vất vả lắm ông mới nén được cơn khóc. Shida thì thào sát vào tai cha:

- Hắc sẽ không giết được chúng ta. Không, hắc sẽ không giết được.

Bogan không trả lời. Ông im lặng ôm chặt con gái vào lòng.

Hai chàng trai đứng dậy. Trông họ có phần bối rối khi nói với nhau. Hầu như họ vẫn chưa tin nổi những gì người cha vừa kể.

Khi Shida ngẩng lên từ lòng cha, cô nghe tiếng Rastu nói:

- Ta sẽ chiến đấu. Không thể chạy trốn những bóng ma đó. Ba cứ tin ở chúng con. Khi hoạn nạn mới biết thế nào là gia đình. - Anh hắng giọng - Cả con cũng rất thương ba, nhưng bây giờ là lúc phải suy nghĩ tỉnh táo, phải tìm cách bẫy được hắc.

Shida hiểu ra. Cô tiến lên trước mặt hai anh trai.

- Nghe thì hay đấy, - Cô thì thào - nhưng ta phải làm như thế nào?

- Không để ba đi một mình được! Poleno đề nghị.

Anh trai anh gật đầu.

- Thế còn em? - Shida hỏi.

- Em cũng ở cạnh đó. - Rastu đáp. Anh quay sang phía người cha lúc đó đang giơ tay gạt nước mắt - Ba giải thích cho chúng con biết việc có thể xảy ra chi tiết như thế nào.

Bogan gật đầu.

- Có, ba có thể nói. Chúng ta sẽ không nghe thấy tiếng hắc, mà cũng không nghe thấy tiếng những con rối. Những cái bóng đó giết người không một tiếng động, các con hiểu không?

- Không hiểu hết! - Cả ba thú nhận.

Bogan hắng giọng.

- Bọn rối sẽ biến thành những bóng đen và chuyển động độc lập, nhưng chúng vẫn chịu sự điều khiển của Konda. Hắc có thể dẫn đường cho chúng, ra lệnh cho chúng đi tới đâu. Khi tấn công, chúng hóa thành những thực thể sống trong một thời gian ngắn. Chúng chỉ chém hay đâm trong khoảng thời gian đó.

Cả ba anh em im lặng như vừa trúng đạn. Họ phải xử lý thông tin này đã. Ai cũng nghĩ về lý thuyết bóng đen, ai cũng biết bóng đen không phát ra tiếng động. Thời điểm họ nhìn thấy chúng rất có thể đã là quá muộn.

Shida cất tiếng đầu tiên.

- Không có pháp thuật đối chọi nào sao ba? - Cô gái thì thào.

- Có lẽ có. - Bogan thú nhận - Nhưng ba không biết rõ nó. Lẽ ra ba phải quan tâm đến nó sớm hơn. Giờ thì ba bị đuối sức. Việc tái tạo lại pháp thuật này cũng đòi hỏi thời gian. Ta phải tìm cách thương thuyết với Konda. Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta. Dừng từ ngữ...

Chuông điện thoại bất chợt réo lên. Âm thanh gay gắt khiến cả bốn người trong phòng giật nảy mình. Họ nhìn nhau một thoáng, rồi cô con gái hỏi:

- Phải hẩn không?

- Để ba xem. - Bogan Kulani từ từ xoay người. Tim ông đập dồn khi bàn tay ông với lấy ống nghe và chậm chậm đưa nó lên cao. Bogan hắng giọng, không nói nổi tên mình, kẻ ở phía bên kia nhanh hơn.

- Mà biết tao là ai rồi chứ?

- Dĩ nhiên! - Bogan khàn khàn đáp. Ông bực tức với sự mềm yếu của bản thân, nhưng không làm gì nổi.

Konda cười.

- Chúng nó đang đợi bọn mày rồi đấy. - Hẩn thích thú thì thào - Phải, chúng nó đang chờ tới phút trả thù. Chúng sẽ giết tới đũa cuối cùng. Máu sẽ chảy, máu của chúng mày...

- Ai đang chờ?

- Đừng giả vờ! Mày biết chúng nó mà, biết cả hai đũa. Hoàng Tử Đen và Người Kéo. Trong chuyện cổ tích và các vở kịch, bao giờ chúng nó cũng đe dọa bọn người tự xưng là người tốt sợ chết khiếp, sau đó mới giết. Chúng nó cũng sẽ khiến bọn mày phát khiếp, rồi giết chết bọn mày. Đơn giản thế thôi. Mày nghe rõ chưa?

- Có, tôi hiểu ý chú. Nhưng tôi muốn hỏi, liệu hai ta có thể nói lại mọi chuyện một lần nữa không, Konda? Tôi muốn...

- Không, không chuyện trò gì hết. Đây là lúc hành động. Hãy nhớ xem mày đã phạm tội gì, nhớ xem mày đã chống đối tao...

- Chú đã xử sự không tốt. Bản thân chú cũng biết thế.

Konda cười giễu cợt.

- Tốt hay xấu là tùy quan niệm mỗi người. Tao cho là tao tốt. Mày thích nói gì thì cũng mặc mày. Tao không thay đổi ý kiến.

Bogan cân nhắc một thoáng, rồi ông nói:

- Thôi được, tôi hiểu là không thể thuyết phục chú thay đổi ý kiến. Nhưng liệu chú có thể tha cho các con tôi được không? Tôi sẽ nộp thân cho chú. Chỉ hai chúng ta, được không? Chú và tôi.

- Không, Bogan, không đâu! Tao đã giết một đũa con trai của mày. Tao sẽ tiếp tục. Tao sẽ giết từng đũa một, không chừa đũa nào. Tay chân của tao đã đến rất gần chúng mày! - Hẩn phà hơi vào máy - Mày nghe chưa? Chúng nó đến rất gần rồi đấy.

- Tôi hiểu rồi.

- Thế thì tốt cho bọn mày.

- Nhưng tôi muốn xin chú nghĩ lại lần nữa. Làm ơn đi, tôi...

- Không!

Bogan Kulani lấy hơi thật sâu. Ông quyết định thử lần chót.

- Tôi có thể gặp chú ở đâu?

Konda ngạc nhiên.

- Mà nói gì?

- Tôi muốn gặp chú. Mặt đối mặt.

Konda cười phá lên.

- Mà muốn thì cũng được. Phải, tao sẽ cho mày được thỏa mãn ước nguyện cuối. Ta sẽ gặp nhau, nhưng phải theo quy định của tao.

- Quy định ra sao?

- Rồi mày sẽ biết. Đừng quên rằng tao đang ở rất gần chúng mày, cả tay chân của tao cũng vậy. Hoàng Tử Đen và Người Kéo. Chúng nó đang vui vì sắp gặp mày đấy.

Konda cúp máy. Đối với hắn việc vậy là đã xong. Hắn đã gieo mầm sợ hãi vào tâm hồn Bogan Kulani. Cái mầm rồi sẽ lớn dậy, mọc dài ra, cho tới khi nổi kinh hoàng phát ra ngoài.

Bogan chậm chậm xoay người lại. Các con nhìn ông. Họ đã nghe câu chuyện qua điện thoại và biết cơ hội của họ nhỏ tới mức nào, nhưng họ không nói ra. Hai chàng trai lần lượt nhìn xuống đất.

Riêng Shida nắm chặt hai nắm đấm. Cô gái không muốn chấp nhận tình cảnh tàn khốc này. Cả cuộc đời cô cho tới nay là những cuộc phấn đấu kê tiếp nhau. Cô chưa có một ngày dễ dàng, cô chưa được cuộc đời tặng không điều gì. Cô đã phải chiến đấu rất lâu, cho tới khi được xã hội chấp nhận.

- Chẳng lẽ ta hoàn toàn không có cơ hội? Không có khả năng nào? Chẳng lẽ chưa ra trận đã phải bó tay ngoan ngoãn nộp mạng cho hắn? Chẳng lẽ hoàn toàn vô phương?

- Nếu cha có một cơ hội thì sao? Một cơ hội rất nhỏ...

Vừa nói, người đàn ông vừa đưa mắt nhìn các con.

- Không thể thế được! - Rastu thì thào.

- Ba... ba biết cách?

- Có thể.

- Cách nào?

Bogan Kulani không trả lời. Ông già xoay người đi về hướng bàn viết. Dù bàn tay ông mở ngăn kéo rất bình tĩnh nhưng cả ba đứa con trưởng thành đều cảm thấy nội tâm người cha đang bốc lửa. Vẻ điềm đạm bên ngoài chỉ là đóng kịch.

Ngăn kéo khẽ kêu lên, và Bogan thò tay phải sâu vào trong ngăn. Cả ba người con nín thở chờ. Khi rút ra, bàn tay người cha nắm chặt một con búp bê bị cấm kim trên ngực. Ông già xoay mặt nó lại, nhìn vào mắt nó rồi gật đầu.

- Có lẽ đây là cơ hội.

Shida là người đầu tiên hiểu ra.

- Một con búp bê Voodoo? - Cô để ý tới những cây kim.

- Gần giống thế. Ta phải xây dựng một pháp thuật đối chọi.

- Ba có làm được không?

- Ba không biết chắc. Nhưng ba mong là làm được. Ba còn nhớ rất kỹ những vở kịch cổ được diễn ở quê nhà. Có một bà phù thủy đứng về phía cái Thiện. Bà ấy đã trợ giúp, đã dùng pháp thuật xoay ngược sức mạnh của Wyang, khiến nó chống lại chính những tay chân của nó.

- Cơ hội của ta có lớn không? - Rastu hỏi, giọng anh đã hơi run.

- Ba không thể nói được. Đây là lần thử đầu tiên. Ba chưa bao giờ sử dụng nó. - Bogan nhìn qua mặt con búp bê, rồi xoay mặt nó về hướng các con.

Ba cặp mắt tròn tròn nhìn xuống khúc gỗ, nhìn những cây kim dài đâm ra từ phần ngực. Họ nghe tiếng người cha yêu cầu quan sát kỹ gương mặt của con rồi.

- Đây là chuyện rất quan trọng. - Bogan giải thích - Chỉ duy gương mặt là yếu tố quyết định, bởi đây chính là nét mặt của Konda Kulani. Phải, gã em trai của ta trông giống như vậy. Giống y như vậy.

Ba người con ngẩn ngừ một thoáng, rồi Rastu tiến về phía cha mình.

- Không thể thế được. Trông hắn ta như thế sao?

- Ba hy vọng vậy.

- Cả những sợi tóc và...

- Không, đây là những sợi tóc đặc biệt. Ba đã mang chúng từ Java tới đây và đã gìn giữ chúng suốt những năm qua. Chúng sẽ truyền pháp thuật đối chọi với Wyang vào cơ thể con búp bê. Trong truyện cổ, bao giờ cái Thiện cũng chiến thắng. Nhưng đó là truyện cổ. Ba không biết liệu sự thật có xảy ra như thế không.

Rastu muốn sờ tay vào con búp bê, nhưng Bogan rút lại.

- Không, không phải con. Ta sẽ đi.

- Ba đi đâu? - Poleno hỏi.

Bogan mỉm cười.

- Ba sẽ dụ hắn đi theo ba. Dụ hắn rời khỏi chỗ các con. Ba sẽ kéo hắn xuống dưới tầng hầm. Những con đường dưới đó ngoắt ngoéo như trong một mê cung. Ba hy vọng kéo được hắn không đụng đến các con.

- Thế nếu ba không làm được?

Ông già cười đau đớn, không trả lời và đi ra khỏi phòng.

Còn lại một cô gái trẻ và hai Chàng trai đứng yên như những pho tượng, kinh hãi đến không thốt nên lời. Ai cũng thấy cổ họng mình đang bị một cục nhựa đường bít chặt.

Cả hai Chàng trai cũng thấy lệ muốn trào lên mi, nhưng họ nghiêng răng kiềm chế theo gương cô em gái. Shida lắc đầu, tự hỏi phải chăng mọi việc chỉ là một cơn ác mộng.

- Không. - Rastu nói - Cái chết của Fahrhan không phải cơn ác mộng, mà là sự thật đầm máu. Tới lúc nào đó cảnh sát sẽ tìm tới đây. Lúc đó chúng ta phải thống nhất xem nên khai những gì.

- Em thấy ta nên giúp đỡ ba. - Shida nói - Không thể để ba đi một mình.

- Giúp bằng cách nào?

- Em cũng không biết.

- Chính thế.

Poleno xoay người đi. Anh thần thờ nhìn về hướng cửa sổ. Ngoài kia mặt trời đang chiếu sáng.

Anh đến bên, kéo rèm ra.

Ánh sáng mờ mờ tràn vào phòng. Poleno nhìn xuống khoảng sân trong với lớp bê-tông phủ bên trên đã bắt đầu rạn nứt.

Trẻ em nô đùa, thanh thiếu niên chạy đuổi nhau.

Không ít đàn ông và đàn bà ngồi trên những chiếc ghế đặt trước những mặt tường nhà xám xịt. Họ nói chuyện với nhau.

Hầu như mọi chủng tộc đều có mặt, chỉ trừ dân da trắng. Rất hiếm khi có người da trắng nào lạc vào cái khu chung cư được gọi là Nhà Mồ này, nơi thỉnh thoảng lại xảy chuyện cãi cọ, nổ bùng thành những trận đấm đá, đụng độ gay gắt. Những đám mây trên trời trông nặng như chì.

Tất cả đều hết sức bình thường, chẳng một dấu vết của mối nguy hiểm chết chóc. Poleno tự hỏi, không biết cha anh có tưởng tượng quá đà không.

Không đâu.

Cái bóng đó đột ngột xuất hiện, nhanh đến nỗi Poleno không biết nó tới từ hướng nào.

Có thể từ dưới lên, mà cũng có thể từ trên xuống. Nó chầm chậm nhảy nhót bên kia làn cửa kính, chậm đến nỗi Poleno nhận ngay ra hấn là ai.

Hoàng Tử Đen. Cái bóng thốt nhiên ngưng nhảy, như thể có bàn tay vô hình nào vừa dán nó vào cửa kính. Dáng hấn hơi nghiêng, cánh tay phải hơi gập lại rồi duỗi thẳng ra. Từ bàn tay thò ra một vật thể rất dài, trông rất nguy hiểm.

Cây kiếm lưỡi cưa.

Một thoáng sau, kính vỡ toang ra và Hoàng Tử Đen nhảy vào phòng!

CHƯƠNG 12

Cái tên gọi chẳng sai chút nào. - Suko nói khi tôi dừng xe lại.

- Cậu muốn nói gì kia?

- Chẳng phải người ta gọi kiểu chung cư này là Nhà Mồ sao?

- Ừ, đúng. Cậu có lý. - Tôi ngồi trên ghế, cúi người xuống và nhìn qua tay lái ra phía trước. Trước mặt tôi là một mảng tường rất rộng với những lỗ hổng hình chữ nhật giống hệt nhau, gây ấn tượng như những bộ đồng phục xám ngắt.

Sự hiện diện của chúng tôi đã bị phát hiện, Một bày trẻ tiến lại gần chiếc Rover. Chúng đi không nhanh, vừa đi vừa chần chừ, như thể còn phải đánh hơi hai chúng tôi trước đã. Chẳng mấy khi có người lạ lạc vào thế giới này.

Đa số các con mắt lớn thăm màu đều ánh vẻ nghi ngờ, một vẻ nghi ngờ sẽ chẳng hề mất đi khi chúng lớn lên. Chúng không tin mọi người lạ.

Tôi mỉm cười với chúng.

Một cậu bé tiến lên.

- Các ông muốn đi đâu?

- Gia đình Kulani.

- Các ông là cớm phải không?

- Tại sao cậu biết?

Cậu bé nghiêng đầu, chỉ vào chiếc xe.

- Đây là xe cớm, tôi biết.

- Đúng, cháu nói đúng.

Cậu bé lùi về và đột ngột thét lớn cho tất cả cùng nghe thấy.

- Có cớm đến bà con ơi!

- Họ không ưa chúng ta. - Suko nhận xét.

Tôi nhún vai.

- Cậu có trách nổi họ không?

- Hầu như không.

- Mình cũng thế.

Cửa vào nhà làm bằng thép. Tôi lắc đầu khi trông thấy nó. Giống như nhà tù, tôi nghĩ thầm. Mà suy cho cùng, khu chung cư này cũng chẳng mấy tốt hơn một nhà tù. Nó không phải một tác phẩm của nghệ thuật kiến trúc, mà là một quái thai của ngành xây dựng.

Không ai nói một lời. Đám khán giả câm lặng nhìn theo chúng tôi bước vào nhà. Một khi tình huống trở nên căng thẳng, đừng hòng mong những con người này giúp đỡ điều gì.

Có ai đó đã chêm một miếng gỗ xuống dưới, để cửa ra vào không sập lại.

Suko và tôi bước qua ngưỡng cửa, khoảng tối trong nhà ngoác mồm ra nuốt chửng chúng tôi.

Một mùi lạ. Người trong nhà này thường nấu các món Á hay Phi. Những mùi lưu cữu trộn vào nhau, tạo thành một hỗn hợp không tên.

Tôi đi tiếp, chắc chắn có Suko đang cách tôi chỉ một bước chân. Hành lang kêu lên dưới những

bước chân. Thỉnh thoảng có cả tiếng kính bị nghiêng nhỏ.

Không tìm đâu ra một tấm biển đề tên chủ nhân hay một nút chuông. Chúng tôi đành phải nhờ dân ở đây giúp đỡ.

Qua một khe cửa thoáng hiện lên khuôn mặt một cô gái da đen. Hoa tai lúc lắc hai bên má.

Tôi dừng lại, gật đầu chào cô và mỉm cười. Cô chần chừ không sập cửa ngay.

- Xin lỗi cô, nhưng tôi hy vọng cô có thể giúp chúng tôi...

- Cơm hả? - Giọng cô ta khàn khàn nghe hầu như độc ác. Cô ta rùng mình.

Tôi đưa cho cô ta một tờ bạc.

- Các anh muốn gì?

- Gia đình Kulani. Họ sống ở đâu?

Một ngón tay hiện ra, nó chỉ dọc hành lang.

- Cửa cuối cùng. - Cô ta nói, rồi sập cửa. Suko gật đầu.

- Chỉ hy vọng cô ta không lừa bọn mình.

Ánh sáng mặt trời không lọt vào tới hành lang. Đèn néon sáng dưới trần. Không bóng đèn nào bị hỏng hay vỡ. Chúng tôi dừng lại trước cánh cửa cuối, không có biển đề tên. Chuyện bình thường, bởi tất cả các cửa khác cũng trống trơn.

Không có chuông, đành phải gõ cửa. Năm đám tôi đập mạnh vào lần gỗ thẫm màu.

Cả hai chúng tôi thầm mong người nhà Kulani sẽ tỏ ra tử tế và mở cửa. Không chắc họ đã biết họ đang đứng trong một tình thế nguy hiểm tối đa. Nếu không, đành phải hy vọng họ sẽ tin hai kẻ lạ là Suko và tôi.

Không kết quả. Suko đập cửa tiếp. Hai chúng tôi nhìn nhau chán nản. Người sống trong căn hộ này hình như không muốn mở cửa ra.

Chúng tôi đã nhầm.

Đột ngột, cánh cửa được kéo giật bung ra, mặc dù trước đó không hề vang lên tiếng chân người.

Bất giác, hai chúng tôi lùi lại. Tiếng thở hào hển vọng tới. Nó thoát ra từ miệng một cô gái da đen, khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

- Cô là...

- Vào đi! - Cô thét lên với chúng tôi - Làm ơn... các ông làm ơn cứu!

Gạt cô gái sang bên, hai chúng tôi lao vào căn hộ.

Những tiếng thét vang lên!

CHƯƠNG 13

Khi đứng trước cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, Bogan Kulani có cảm giác ông sắp mở nắp một chiếc quan tài khổng lồ để rồi sẽ tự nguyện chui vào đó. Người đàn ông thấy mình thật khác lạ, như vừa uống cả một bình acid. Dạ dày ông cháy như lửa, co kéo cơ thể. Mồ hôi đã thấm đẫm ông từ đầu xuống chân, và nó vẫn tiếp tục tuôn ra từ tất cả các lỗ chân lông.

Bàn tay phải ông cầm chặt con búp bê Voodoo. Pháp thuật chống lại pháp thuật. Ai sẽ chiến thắng?

Ông đã được sống yên tĩnh nhiều năm qua ở xứ người. Ông đã đoạn tuyệt với cuộc sống trên đảo Java. Vậy mà mọi nỗi kinh hoàng bây giờ lại quay trở lại, đổ xuống gia đình ông.

Khi muốn nuốt khan, người đàn ông cảm giác có những hòn đá đang chặn ngang cổ họng mình. Những hòn đá được nung đỏ đang bốc khói. Khủng khiếp.

Nắm đấm cửa rất lạnh. Mồ hôi khiến nó trơn trượt trong lòng bàn tay ông.

Bogan Kulani nắm chặt, vặn xuống. Nó xoay mềm mại và trơn tru cho tới khi dừng lại bên dưới và ông có thể kéo cánh cửa ra phía ngoài. Bóng tối trong tầng hầm phủ vào mặt ông.

Bogan biết, đi hết khúc cầu thang này ông sẽ xuống một thế giới riêng. Một mê cung, một nhà kho chứa tất cả những đồ vật không còn chỗ đứng trong các căn hộ. Nhiều món hàng của dân nhập cư còn nằm nguyên trong các bao tải lớn. Vô vàn hòm gỗ, vô vàn hộp carton đã mềm oặt vì không khí ẩm ướt dưới này.

Chỉ có một mình ông trong tầng hầm. Bogan chậm chậm bước theo từng bậc cầu thang đi xuống. Sau mỗi bước chân, ông lại có cảm giác tiến gần hơn đến nắm huyết của chính mình.

Chỉ khi đã xuống đến chân cầu thang, Bogan mới chuyển động cánh tay phải, giơ bàn tay vuốt dọc mặt tường. Ông biết nơi đây có một công tắc điện cũ kỹ, màu đen.

Bogan xoay công tắc.

Trần hầm tỏa ra thứ ánh sáng tù mù. Những ngọn đèn tròn như những mặt trăng bẩn thỉu. Ánh sáng của chúng vàng khè, bóng phủ đầy bụi.

Bogan lấy hơi và cảm giác làn không khí đang cản xé phổi ông. Nó bốc mùi thối, nó ô nhiễm trầm trọng. Những âm thanh trộn vào nhau. Độ ẩm dưới này chắc chắn phải trên 90%. Một vài đồ vật được quăng xuống đây tràn ra ngoài vì những lớp bìa carton đã mềm ủng ra, không đủ sức giữ chúng. Vô số chai lọ thò ra khỏi hộp đã bị chân người giẫm nát, dung dịch chảy tràn ra ngoài nền bê tông, tạo thành những vết lênh láng. Chúng gây ấn tượng như những mặt phẳng tàn khốc, nằm có vẻ yên bình đó, nhưng thật ra đang rình mò chờ cơ hội kéo mọi thứ xuống dưới sâu.

Bogan mở to mắt nhìn. Lối đi tương đối rộng. Nó xuyên ngang một phía tầng hầm như một hầm ngầm.

Phía bên trái là những hốc đựng đồ Bogan thấy chúng như những tổ chuột khổng lồ. Chỉ một vài hốc được che bằng những cánh cửa sơ sài. Đa số đều mở toang, chỉ là những lỗ thủng, bóng tối rình mò bên trong đó như một con dã thú khổng lồ.

Bogan đã đút con búp bê vào túi áo bên trái. Ông xoay cho những cây kim chỉ lên trên để chúng không làm rách túi.

Rất hiếm khi Bogan xuống nơi này. Ông biết nó chủ yếu qua lời miêu tả của những người khác. Ông không còn nhớ lần cuối cùng ông xuống tầng hầm cách đây đã bao lâu. Người đàn ông thấy

xa lạ.

Ông tin gã em trai đã nói thật. Hắn đang chờ ông đâu đó trong thế giới âm u xa lạ này, và hắn sẽ thụ hưởng việc trả thù, sẽ khoái trá trừng phạt ông, chắc chắn với hai gã tay chân là Hoàng Tử Đen và Người Kéo.

Bogan Kulani bước sâu vào tầng hầm và thấy sống lưng ông lạnh đi. Ông hoàn toàn cô độc, sẽ chẳng một ai giúp đỡ ông. Ông già đi vào khúc hầm ngầm quỷ quái, nghe như hơi thở thần chết đang phả lên gáy mình. Nỗi sợ hãi dâng cao, ông đưa mắt nhìn quanh.

Ông chẳng thấy gì. Ánh mắt ông không thể xuyên qua màn tối.

Bogan biết cuối hầm ngầm là khu giặt cũ. Ở đây có ba chiếc máy giặt cổ lỗ và hai bồn nước để giũ đồ.

Có phải hắn đang rình mò ở đó?

Người đàn ông cô đơn chưa nghĩ hết câu thì tiếng nói của đối phương đã vang lên. Nó đập đến bên tai ông, trầm đục như thể người nói đang đứng trước một chiếc chảo lớn.

- Chào thằng anh ngu đàn. Mày đi đúng đường đấy. Lại gần chỗ tao đây...

Bogan dừng lại vài giây, lắng nghe tiếng vọng. Ông đã không nhầm. Kẻ đang nói chính là Konda. Từ giây phút đó trở đi, Bogan Kulani hiểu rằng ông không còn đường rút lui. Món nợ cũ phải được tính sổ.

- Phải, tôi sẽ đến, Konda. Tôi không né tránh chú đâu.

- Tao cũng mong thế, anh trai ạ.

- Chú cứ đứng mãi trong bóng tối sao?

- Không tao, sẽ bật đèn.

Bogan chờ cho tới khi ba cây nến được thắp lên. Vì không có gió thổi qua tầng hầm nên chúng cháy rất đều. Ngọn lửa yên lặng tỏa ra ba quầng tròn trong bóng tối.

Bogan Kulani nhìn em trai và giặt náy người, ông có cảm giác như đang ngắm chính mình trong gương. Thời gian đã thay đổi ngoại hình Konda, càng già gã càng giống Bogan hơn. Khuôn mặt, mái tóc, đôi mắt, tất cả đều giống nhau như hai anh em sinh đôi.

Konda đang ngồi xồm trên nền đất. Quanh hắn có để la liệt một số vật, Bogan phải đến gần hơn mới nhìn rõ. Đó là những miếng da thú. Da cừu và da dê. Cả Bogan cũng nhớ rõ những quy luật cổ, nói rằng những con rối phải được làm bằng hai thứ da này.

Đa phần da còn nguyên cả miếng như khi bị lột ra khỏi mình súc vật. Chỉ có ba mảnh là đã bị cắt nhỏ. Bogan biết rằng cả Hoàng Tử Đen và Người Kéo đều được cắt ra từ đó. Người đàn ông đứng lại trước đồng da thú. Konda giang rộng hai cánh tay.

- Mày nhìn đi, đây là công việc của tao. - Hắn giải thích - Đây là của cải của tao. Chúng nó rất tốt.

Bogan gật đầu.

- Tôi nhớ cả những câu chuyện cổ lẫn các lời nguyện. Ngày trước tôi đã phải nghe chúng rất nhiều lần. Nhưng tôi biết chắc là chú đã chọn sai đường.

Konda nhe răng cười.

- Thế hả, mày biết thật hả? Tao nghĩ khác. - Hắn dụ dằng vuốt những mảnh da thú - Mày không bao giờ áy náy hả? Mày không bao giờ tự nhủ là không thể tiếp tục trốn chui trốn nhủi, rằng sẽ có lúc mày phải trả nợ?

- Không, Konda. Tôi không áy náy. Tôi không làm điều gì xấu. Bây giờ tôi vẫn tin chắc như thế.

Người chọn con đường đúng đắn là tôi, không phải chú.

Konda Kulani cười lớn.

- Mà không biết là con đường đúng đắn đó đang dẫn mày vào chỗ chết? - Trong ánh nến, gương mặt gã thoát mang vẻ cứng chết của mặt nạ. Như có một dải sương mù ma quỷ đang kéo qua nét mặt Konda.

- Tôi đã sẵn sàng.

- Thế thì tốt. - Konda gật đầu - Có thể nói là quân tử nữa. Thế mày có sẵn sàng cho các con mày vào chỗ chết không? Mày có muốn không?

- Không!

- Hừ, nhưng chúng nó sẽ chết. - Gã đàn ông xòe hai bàn tay ra - Đúng, chúng nó sẽ phải chết. Chỉ sau đêm nay thôi, gia đình Kulani sẽ không còn tồn tại nữa. Tao đã hút dính mày xuống dưới này, nhưng các con mày ở trên kia...

- Rồi sao nữa...?

Konda nghiêng đầu. Hắn phun câu trả lời vào mặt người anh trai bằng vẻ sung sướng khủng khiếp của quỷ Satan.

- Chẳng sao nữa hết. Tao đã gửi cả hai đứa tay chân của tao lên đó. Hay mày nghĩ chúng nó ở dưới này? Không đâu, chúng nó à trên kia, chỗ các con mày, ở bên cái gia đình bị nguyên rửa của mày. Tay chân của tao sẽ xóa sổ chúng. Nghĩ cho kỹ đi, thằng anh trai khốn nạn. Mày không có nổi một cơ hội duy nhất.

Bogan Kulani bị sốc. Ông chỉ hy vọng gã em trai không nhận ra điều đó. Ông nhìn xuống đất, môi giật giật. Bogan lấy hơi và trong một thoáng, ông có cảm giác mọi vật trong tầng hầm đều đang quay cuồng. Nền đất, trần hầm đang gợn sóng.

- Mày không nói gì cả hả?

Bogan nghiêng rặng tự chủ. Ông lấy hơi thật sâu, khiến lửa nến rung rinh. Những bóng đen bí hiểm thoáng hiện, thoáng ẩn.

- Tôi đến đây để tính sổ chuyện cũ, Konda. Đừng để phí quá nhiều thời gian nữa.

Konda gật đầu. Hắn đứng dậy, thò tay ra phía sau, cầm lên một hình rối cho tới đó vẫn nằm ngửa trên nền đất. Hình rối được gắn trên một thanh gỗ nhỏ. Bogan giật mình khi nhìn thấy nó.

Đó là bộ xương người, là Tử Thần vác cây liềm dài. Khi Konda chuyển động thanh gỗ và giật những sợi dây mảnh bên mình nó, hình rối liền thực hiện những động tác nhảy nhót kỳ lạ.

- Mày biết cái này chứ, Bogan? Mày biết Tử Thần chứ hả?

- Có! - Bogan khàn giọng đáp.

- Nó sẽ lấy mạng mày!

- Tôi biết.

Konda giật những sợi dây, xoay xoay thanh gỗ. Hình rối bắt đầu điệu nhảy Tử Thần trong ánh nến, nó hắt một cái bóng lớn lên tường. Cái bóng hiện còn nhảy nhót đằng sau lưng Konda.

- Thế nào, đoạn kịch này hay chứ hả?

- Chú muốn gì?

- Muốn cái này! - Konda thét lớn và buông tay ném thẳng con búp bê về phía người anh.

Bogan phản xạ theo bản năng. Để thanh gỗ không đập thẳng vào mặt mình, ông giơ tay phải ra

tóm gọn lấy nó. Ông nắm tay lại quanh thanh gỗ, nghe tiếng cười của gã em trai ré lên và hiểu đây chính là thứ mà gã muốn.

- Nhìn kìa, Bogan!

Anh mắt ông ngược lên.

Hai mắt ông mở lớn. Ông đã bị đánh lạc hướng và không nhận thấy hình rỗi đã rời khỏi thanh gỗ. Trong tay ông chỉ là thanh gỗ không.

Nó đâu?

Bogan ném thanh gỗ đi. Gã em trai cười ré lên, xoay người và giơ tay chỉ.

- Kìa, trên tường!

Bogan Kulani nhìn về hướng đó.

Cái bóng đã lớn dậy.

Nhưng đó không phải điều trầm trọng nhất. Bộ xương người sống dậy, và nó tấn công.

Nó tách ra khỏi tường, một hình rỗi phẳng trở thành một thực thể ba chiều chỉ khi nó giết người.

Và đó chính là điều nó muốn...

CHƯƠNG 14

Hai chúng tôi nhảy vào căn hộ, nhưng cảnh giác tối đa. Vừa nhảy, chúng tôi vừa rút súng. Hai nòng Beretta chỉ lên trần. Chỉ một nửa nháy mắt là đủ cho chúng tôi hạ súng, ngắm và nhả đạn.

Suko lao sang hướng phải, tôi sang trái. Cả hai chúng tôi đều khom người xuống, chúc chĩa vào phòng.

Đó là một căn phòng lớn. Bình thường phải là nơi sinh sống cho cả gia đình, nhưng bây giờ nó là địa điểm của nỗi sợ, bởi hai người đàn ông đang ở trong mối nguy hiểm chết người. Họ đang bị hai cái bóng tấn công.

Những gì tôi kể ở đây chỉ diễn ra trong vài giây đồng hồ. Vài giây đồng hồ cho một loạt các ấn tượng và thông tin dồn đổ xuống đầu tôi. Chúng dồn tới như một cơn gió xoáy, và từ cơn gió xoáy hiện ra một dáng người lão đảo, theo sau là một bóng đen giết chóc.

Cái bóng đã ra tay và để lại dấu ấn trên người chàng thanh niên. Máu đang chảy xuống mặt anh, phần áo quần bên trái rách tung. Cả lưng và mái tóc cũng bê bết máu.

Không hiểu sức mạnh kỳ diệu nào đã giữ cho chàng trai vẫn còn đi được.

Nhưng anh rõ ràng không còn khả năng cảm nhận nữa. Chàng thanh niên lão đảo đi thẳng về hướng tôi.

Tôi chưa biết có thể thoát khỏi tay bóng đen sống ra sao, nhưng theo kinh nghiệm chiến đấu, tôi không lao về hướng nó mà nhào tới chàng thanh niên. Qua khóe mắt, tôi thấy Suko đang lẹ bước lùi lại.

Tôi không rõ nguyên nhân. Trước mắt, phải quan tâm đến chàng thanh niên kia.

Tôi tóm lấy người anh và đẩy mạnh anh sang ngang. Một bên vai của anh đập vào tường, chàng thanh niên ngã xuống.

Đồng thời lúc đó, cái bóng bổ tới.

Lẽ ra lưỡi thép đã bổ xuống trúng lưng chàng thanh niên, nhưng bây giờ nó trượt vào khoảng không, lướt sát mặt tôi. Một tình huống tối nguy hiểm.

Tôi né xuống, lăn người trên nền đất và nhả đạn vào cái bóng.

Trúng đích.

Trong một giây đồng hồ, thời gian như chạy chậm hẳn lại, bởi khi viên đạn bạc được phù phép xuyên vào cái bóng, chỗ tiếp xúc thoáng tóe lên tia lửa.

Một dấu hiệu cho thấy sự đụng độ của hai pháp thuật. Nhưng cái bóng không bị hủy diệt. Nó xoay lại, cả món vũ khí quỷ quái của nó cũng xoay theo.

Nhanh như chớp, tôi ném mình lùi lại. Lưng đập mạnh vào một cạnh bàn, tôi kéo cái bàn ngã theo rồi nhảy đứng lên. Tai tôi nghe những âm thanh vật lộn văng lại từ phía hành lang, bàn tay tôi tóm lấy một cái ghế và ném nó về hướng cái bóng.

Cái bóng chém tới.

Nó chém toang cái ghế gỗ!

Âm thanh trầm đục cho tôi thấy mối nguy hiểm có thật đến mức nào. Một thực thể hai chiều đã nhận thêm chiều không gian thứ ba, được điều khiển bởi một pháp thuật khủng khiếp. Một pháp thuật mà tôi phải hủy diệt nếu không muốn bỏ mạng.

Nhưng đó là pháp thuật nào?

Cái bóng lại chém nữa. Tôi né sang bên, tay rút dao găm trừ ma.

Cái bóng cúi thấp hơn. nó là Hoàng Tử Đen, không phải Người Kéo. tên này chắc đã chọn Suko.

Hoàng Tử Đen tiếp tục tấn công. Lưỡi kiếm lớn chồm răng cưa vụt từ trên cao xuống. Tôi lách sang bên, chồm người dậy rồi đâm từ trên cao xuống.

Tôi gặp may, lưỡi dao đâm trúng bờ vai phải Hoàng Tử Đen. Nhưng gì, tôi không dám mong đợi đã xảy ra, lưỡi dao bạc đã được ban sức mạnh của "Pháp Thuật Trắng" tách cánh tay cầm kiếm ra khỏi thân con rối.

Đột ngột, cái bóng bị xé làm đôi, nhưng có phải vì thế mà nó hết khả năng chiến đấu? Tôi vào thế sẵn sàng nghênh đón khi cánh tay cầm kiếm tự cử động, nhắm về phía tôi. Nhanh như chớp, tôi né sang bên.

Cánh tay lướt qua tôi, lao thẳng như một tên điên không ai ngăn nổi. Nó tự xoay tròn một vòng và tỏ ra không thèm quan tâm đến tôi nữa. Nó băng qua cánh cửa ngỏ, lao ra hành lang và nhảy vút đi.

Phần thân Hoàng Tử Đen ở lại. Nhưng cánh tay cầm kiếm đó đi đâu? Tôi đuổi theo...

CHƯƠNG 15

Người Kéo là một nỗi nguy hiểm chết chóc! Suko biết rõ điều đó, anh vào cuộc bằng toàn bộ sức lực và kinh nghiệm, giữ cẩn trọng tối đa.

Trước khi Người Kéo kịp nhào xuống một bóng người đang khum lại trong một góc phòng, Suko đã lao tới bên nó và rút ra cây roi trừ quỷ. Ba lần roi được làm từ da vị thần Nyrana hùng mạnh. Nó đã không ít lần hủy diệt "Pháp Thuật Đen" và Suko hy vọng cả lần này, món vũ khí cũng sẽ chẳng bỏ rơi anh.

Anh quất tới. Có lẽ hơi quá vội vàng. Ba lần roi không đập trúng đầu Người Kéo như ý Suko, trúng lệch sang bên một chút, đập vào phần thân trái của hình rối sống. Nhưng chỉ như vậy cũng là đủ rồi.

Suko nghe một tiếng rít khế. Một mùi lạ, ác độc, gay gắt xuyên thẳng vào mũi anh. Nửa trái của cái bóng có bàn tay kéo bị cắt rời ra. Nó vật chất hóa một thoáng trong không khí rồi rơi xuống đất, vỡ tan.

Nhưng nửa phải xoay lại.

Suko xuống tấn, chờ. Rồi anh nhận thấy cái bóng không còn nhắm vào anh nữa. Nó lao qua căn phòng, về phía hành lang. Suko nhớ tới cô gái đang đứng bên cửa ra vào. Anh muốn thét lên cảnh báo cô, nhưng bản năng đã mách cô đập người xuống nền nhà, nằm im.

Nửa bóng đen cùng cây kéo ma quỷ lướt qua chỗ cô. Nó không quan tâm tới cô nữa. Nó đã nhận lệnh thực thi kế hoạch khác. Nó lao ra hành lang và Suko đuổi theo. Chạy qua ngưỡng cửa, anh chợt nghe tiếng thét cảnh báo của cô.

Suko vừa dán sát người vào tường vừa quay lại. Một bóng đen thứ hai lướt qua sát sạt. Nó chỉ còn là một nửa của con rối sống. Suko không suy nghĩ. Anh nhìn cái bóng này đuổi theo cái bóng thứ nhất.

Chúng đi đâu?

Thế rồi anh bạn John Singlair của anh xuất hiện.

Sau bước nhảy vào hành lang, tôi nhìn thấy Suko đứng sát bên tường và hào hển:

- Đi đâu?

- Không biết.

- Đi!

Hai chúng tôi chạy theo hai cái bóng sống. Trong ánh đèn mờ mờ, tôi thấy chúng không xuyên qua tường ra ngoài, chắc chúng còn ở trong nhà này.

Hai chúng tôi đồng thời nhìn thấy cánh cửa dẫn xuống tầng hầm. Cửa không đóng, cánh đang mở hé.

Nhìn nhau một thoáng.

Suko gật đầu.

Tôi cũng nghĩ như anh. Bằng một cử chỉ dứt khoát, Suko kéo toang cánh cửa ra.

Hai chúng tôi bước xuống thế giới ngầm của Nhà Mồ...

CHƯƠNG 16

Dù Konda đã ra tay thật nhanh, Bogan đã được chuẩn bị tinh thần trước, ông ngay lập tức rút ra những kết luận đúng đắn.

Trước khi bóng đen vác liềm đánh tới, ông già đã né sang bên. Lưỡi liềm đen vút vào khoảng không, con rối xoay theo.

Lúc đó, Bogan thò tay xuống túi áo trái. Bằng một cử chỉ duy nhất, ông rút con búp bê ra, giơ cao. Cho tới nay, ông vẫn giấu nó. Giờ thì ông có thể cho gã em trai thấy ông không phải vô phương tự vệ như hắc tướng.

Bogan chưa bao giờ thử nghiệm pháp thuật này. Đây là lần sử dụng đầu tiên. Trong các truyện cổ, bà phù thủy quyền uy đó luôn là kẻ đối chọi với cái Ác. Bà đã chế tạo ra những con búp bê, chứng minh rằng người ta có thể chặn tay nhóm đạo Wyang ác hiểm.

- Đây! - Ông thét lên.

Tiếng thét hướng về phía gã em trai, và gã này giật nảy người khi thấy con rối.

- Ki-Laana! - Gã gào lên.

- Phải, đúng là bà ấy. Mày nhớ tên bà ấy rất kỹ. Tao thấy mày còn nhớ tất cả các câu truyện cổ, và tao rất mừng. Phải, tao mừng vì thấy mày hiểu rõ mọi chuyện. - Bogan cho phép mình lên tiếng, bởi bây giờ ông không còn bị tấn công nữa.

Chỉ trong một thoáng, tình thế bị đảo ngược. Giờ đến lượt ông, và ông trao toàn bộ niềm tin vào pháp thuật của con búp bê, công cụ có thể giúp bẻ gãy sức mạnh của nhóm đạo độc ác.

Konda đứng đằng sau ba cây nến như trên một sân khấu nhỏ. Hắc đang bối rối, không biết phải làm gì. Quân bài mạnh nhất của hắc đã không được việc. Bogan dám nhìn thẳng vào mối hiểm nguy, còn Tử Thần bây giờ đã lui về khoảng tường sau lưng Bogan, run rẩy toàn thân như đang linh cảm thấy con đường của hắc sẽ kết thúc chỗ này.

Bogan nghe hơi thở của chính mình. Đó là tiếng lấy hơi thật sâu, có phần sặc sụa. Ông nhận thấy mình có thể chiến thắng. Ông đã đi qua cây cầu đầu tiên bắc ngang dòng sông chết, bây giờ chỉ còn lại cây cầu thứ hai.

Mắt ông sáng lên, nhìn thẳng vào gã em trai. Ánh mắt gã này lộ rõ vẻ khiếp sợ và lẩn tránh như lươn.

- Phải, việc có thể đến mức này, Konda! Chẳng phải bao giờ cái Ác cũng thắng đâu. Tin tao đi!

Bogan phun ra một câu nguyên rủa.

- Lại đây, Konda! Nhìn thật kỹ con búp bê này. Hãy nhớ tới Ki-Laana, bà phù thủy hay giúp cứu con người...

Konda mấp máy môi, nhưng phải một lúc sau hắc mới nói nên lời.

- Mặt... nó là mặt tao! - Gã áp úng chỉ vào đầu búp bê - Mặt tao!

- Không phải chỉ là khuôn mặt, em trai ạ. Quyền lực của đạo Wyang. Nó sẽ bị hủy diệt. Tao muốn nhìn thấy nó bị hủy diệt.

Sau khi nghe những câu nói đó, mắt Konda chợt sáng lên. Hắc quay trở lại với sự tự tin ban đầu.

- Không, không, không thể được. Mày không làm nổi! Không làm được. Không đứa nào bẻ gãy được sức mạnh Wyang. Dòng đạo cổ sẽ tiếp tục tồn tại. Nó đã truyền qua bao nhiêu đời người,

không thể lực nào ngăn được nó.

- Tao làm được! - Bogan giờ búp bê lên.

- Mà y có nhìn thấy nó không? Quyền uy của Ki-Laana với khuôn mặt của mà y...?

Konda lùi tới sát chân tường.

- Không phải mụ ta. Quỷ tha ma bắt mà y đi! Không thể là mụ ta được. Con đàn bà không còn tồn tại nữa. Nó đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

- Không, chỉ phần nào thôi.

- Tại sao? Trong truyện có kể...

- Nhìn những sợi tóc trên con búp bê này xem! - Bogan ngắt lời gã em trai - Nhìn cho kỹ. Trông chúng giống rơm nhưng không phải là rơm đâu. Đó là tóc của Ki-Laana. Bà ấy đã truyền lại cho tao. Chỉ một mình tao. Bởi ngày đó tao đã biết sẽ có lúc mà y quay về đòi tính sổ. Cái Ác đã dìm ngập linh hồn mà y, mà y chỉ biết có một con đường đó...

Konda thấy rõ anh trai hắn đang chiếm thế áp đảo. Tuyệt vọng, tên phù thủy Wyang tìm đường thoát. Hắn đã trông cậy chỉ vào một bộ xương vác liềm. Rõ là quá ít. Lúc này gã mong có cả hai tên tay chân kia ở bên.

Hoàng Tử Đen và Người Kéo.

Nhưng hai đứa đó đang ở bên trên kia, chúng đang lo chuyện xóa sổ cả gia đình của Bogan. Nghĩ tới đây, miệng hắn đột há ra trong một điệu nhăn nhó ghê tởm, nét sợ hãi trong đôi mắt biến mất.

- Nghe này, Bogan, nghe cho kỹ này! Việc không đơn giản như mà y tưởng đâu. Tao còn có Hoàng Tử Đen và Người Kéo, chúng nó đang ở trên kia và đang giết các con mà y. Phải, chúng nó đang hủy diệt nòi giống của mà y, mà mà y thì không làm gì được. Thử lên trên đó xem! Thử tìm cách giúp chúng nó xem. Kìa, chạy đi!

- Tao muốn lấy mạng mà y trước đã!

- Mà y để con mà y chết hả?

- Không!

- Thế thì đi đi! - Konda gào lên.

- Có thể chúng không chết. Có thể chúng được ai đó cứu thoát. Xong việc ở đây tao sẽ xem, bây giờ...

Bogan đột nhiên không nói tiếp được nữa, bởi cái bóng trên tường đã vượt thẳng trạng thái chờ đợi của nó.

Tử Thần hiện ra.

Nó tấn công.

Konda gào rú lên vì sung sướng, khuôn mặt hắn đã mất hết nét mặt người, chỉ còn là một vệt mặt ma. Hắn vui mừng, nhưng hân mừng quá sớm.

Trong tay Bogan vẫn còn nguyên con búp bê chứa sức mạnh của bà phù thủy Ki-Laana. Người đàn ông giờ nó lên phía trước.

Lưỡi liềm rít gió lao thẳng về hướng mặt ông. Tiếng rít của nó quái đản như tiếng phun lửa của một con rồng. Bản năng ép Bogan né tránh, nhưng người đàn ông nghiêng rằng đứng yên, trao toàn bộ niềm tin vào pháp thuật của bà phù thủy Ki-Laana đã khuất.

Lưỡi liềm chém trúng búp bê.

Bogan cảm thấy lực đẩy của vũ khí khi nó chạm vào khúc gỗ trên tay ông. Nhưng chỉ một thoáng thôi. Lưỡi liềm lướt qua một cây kim, nguồn truyền tải sức mạnh của một thể lực cổ xưa. Những cây kim cong xuống dưới lưỡi liềm.

Nhưng chúng không gãy.

Mép liềm rất sắc chém vào búp bê, kéo một vết dài, làm bung một phần gỗ. Những mảnh vụn rơi xuống đất và một tiếng thét kinh hồn vang lên.

Nó vang qua toàn bộ tầng hầm. Một người ngoài chắc sẽ không thể phân biệt ai đã thốt ra tiếng thét. Kẻ đó không phải Bogan, mà là gã em trai của ông.

Hắn đã trúng thương.

Vết thương chẳng chỉ vạch đường trên mình búp bê, nó hiện ra cả trên thân hình Konda.

Tay phù thủy Wyang, nắm tay chân và con búp bê bây giờ đã bị ép vào một thể cộng sinh. Kẻ này chỉ tồn tại khi kẻ kia còn tồn tại. Gã đàn ông đau đớn khi búp bê bị phá.

Sức mạnh Wyang xưa cổ mà Konda đã gọi hồn lên, nay quay mũi giáo chĩa về phía gã.

Gã giạng chân ra để dừng ngã.

Rồi gã lão đảo.

Có lúc gã ngã sang trái, rồi lại nghiêng sang phải. Máu chảy ra từ ngực gã. Konda gập cánh tay phải, đưa bàn tay lên chuôi con dao quắm đang nhô ra từ thắt lưng.

Những ngón tay búa chặt đuôi dao như kẻ chết đuối bấu vào cây phao cuối. Bogan hỏi:

- Thế đã đủ chưa..?

Ông già nhìn sang hướng phải, nơi Tử Thần đang nhảy múa. Bộ xương vác liềm giấy giấy, như thể đang có nhiều thể lực muốn xé nhỏ nó ra.

Đột ngột, nó gập người lại, thu nhỏ rồi rơi xuống đất, vang lên tiếng vỡ.

Thế là hết.

Không còn hình rồi Tử Thần nữa, sức mạnh của bà phù thủy Ki-Laana đã hủy diệt một tay chân của cái Ác.

Konda cúi người nhìn xuống đất. Ánh mắt gã đàn ông đầy nghi ngờ. Gã không thể tin nổi. Không thể tin rằng hắn đã thật sự bị đẩy vào phía kẻ chiến bại.

Và gã nhìn thấy người anh trai tiến lại gần. Bogan đi vòng quanh những ngọn nến. Konda bất động.

Rồi bàn tay Bogan xốc tới.

Ông già tóm lấy cổ áo gã em trai như người ta tóm lấy da con thỏ, ông kéo gã sang bên. Máu vẫn chảy ra từ vết thương, tạo một vệt dài trên mặt đất.

Bogan không để ý tới chuyện đó.

- Tôi mang chú lên trên đó! - Ông thì ào - Phải, tôi sẽ mang chú đến chỗ lũ con tôi, cho chúng nó nhìn thấy chú chúng nó đã thành một người như thế nào.

Konda vẫn chưa đầu hàng.

- Thôi đi! - Gã hỗn hển - Mà muốn gì? Chúng nó chết hết rồi...

- Cứ chờ xem đã. - Bogan đẩy gã em trai lên phía trước, không thèm đếm xỉa đến vết thương của hắn.

Konda lão đảo va vào một bồn giặt quần áo. Hắn dựa vào đó, xoay người lại. Đôi mắt thâm

quăng nhìn thẳng vào khoảng hầm ngầm mờ tối. Bóng đen đang từ hướng đó quay về. Tiếng cười điên cuồng thoát ra khỏi miệng Konda.

- Giờ thì mày sẽ bị hủy diệt! - Gã thét.

Cả Bogan cũng đã nhận ra tình huống mới. Ông nhìn hai tên tay chân của Konda lao qua ánh đèn như những cánh dơi, tay chân của chúng cũng chuyển động như dơi.

Không, không phải tất cả.

Những mảnh thân hình bị chẻ dọc.

Một cánh tay cầm cây kiếm lưỡi cưa, Người Kéo bên cạnh đó cũng chỉ còn hơn một nửa. Nhưng cả hai đều tối nguy hiểm, cả hai đều được lên chương trình cho giết chóc, cả hai đều tuân theo những luật lệ tàn khốc của đạo Wyang.

Chúng đồng thời nhào tới.

CHƯƠNG 17

Đó chính là lỗi lầm của chúng. Cả hai đều nôn nóng muốn giết người đàn ông ngay, mà đối thủ của chúng lại là người tỉnh táo.

Hai món vũ khí cùng bổ xuống đầu ông nằm rất gần nhau. Bogan nhận ra cơ hội.

Ông già ném con búp bê ngược chiều kiếm và kéo, lòng hy vọng vào sức mạnh của bà phù thủy Ki-Laana đã chết và nhìn thấy cả hai món vũ khí đều xả trúng búp bê. Chính trong tích tắc lưỡi vũ khí chạm vào búp bê, cả hai bóng đen đều hiện thành thực thể sống và hai thực thể sống đó xẻ toang con búp bê làm hai phần.

Pháp thuật chống lại pháp thuật.

Chúng không thể chiến thắng. Cái Ác gục xuống trohng tiếng vỡ vụn.

Cả hai món vũ khí đều giữ nguyên hình dạng, nhưng chúng không thể tiếp tục làm thực thể ba chiều. Khi chạm mặt đất, chúng trở nên giòn tan, rồi vỡ vụn.

Trộn trong tiếng vỡ là một tiếng thét thê lương. Nó lôi Bogan Kulani ra khỏi trạng thái đờ đẫn. Ông già nhìn sang hướng trái, thấy em trai mình.

Bogan thấy buồn nôn cực độ.

Ông già không dám nhìn nữa. Ông lão đảo đi vào khúc hầm ngầm, không biết mình đang làm gì. Dòng suy nghĩ xoay quanh những đứa con, rồi có bốn bàn tay tóm lấy vai ông, giữ ông đứng lại.

Bogan nhìn lên.

Hai gương mặt lạ nhìn ông.

CHƯƠNG 18

Suko và tôi giữ chắc ông già. Người đàn ông này chắc vừa trải qua một sự kiện khủng khiếp. Nỗi kinh hoàng còn nằm nguyên trong mắt ông, như thể Bogan vừa lồi lên một hồi ức từ dưới chín tầng địa ngục.

- Họ còn sống. - Tôi nói - Họ còn sống, ông nghe rõ không?

- Tôi không biết...

- Đi nào!

Chúng tôi kẹp ông già vào giữa, bước đi. Được mấy bước chân, Suko tỏ ý muốn ở lại xem xét tầng hầm. Anh để một mình tôi đi cùng Bogan.

Trong hành lang có rất nhiều người. Không hiểu họ hiện từ đâu ra như có phép lạ. Đám người im lặng dẫn ra và tôi đẩy Bogan đi giữa đường hầm nhân tạo đó.

Cô gái đang đứng bên cánh cửa vào căn hộ, run rẩy toàn thân.

- Tôi đã gọi bác sĩ rồi. - Cô nói bằng giọng vô cảm - Bác sĩ sẽ tới ngay...

- Tốt!

Rồi cô gái ôm lấy cổ ông già. Shida không thể tin nổi là cha cô còn sống.

Tôi đi xuyên qua căn phòng rộng.

Cả hai người đàn ông đều bị thương nhưng không ngất đi. Họ rên khe khẽ vì đau đớn. Tôi trấn an họ, rồi bước tới bên khuôn cửa sổ vỡ kính.

Ngoài kia, hoàng hôn đang phủ một tấm khăn bẩn thỉu lên bầu trời. Nó khiến khu dân cư với ba dãy nhà dài thượt càng thêm xám xịt, tiêu điều.

Những bóng người ngồi trước mặt tiền nhà trông như những bóng ma gầy guộc. Không một ai lên tiếng. Mặc dù không một ai biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng tất cả bọn họ đều cảm thấy Thần Chết vừa phà hơi thở vào ngôi nhà này.

Tôi chỉ xoay người đi khi nghe tiếng còi xe cứu thương. Suy cho cùng, Suko và tôi đâu có giúp được gì nhiều. Một người đàn ông khác đã nhảy vượt khỏi cái bóng của chính mình, dũng cảm đương đầu với cái chết. Tôi nghĩ tới những con cừu con dê bị giết, và biết rằng còn rất nhiều câu hỏi đang bỏ ngỏ.

Chắc chắn tôi sẽ nhận được lời giải thích. Chắc chắn thế...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>